

Ліягона

**Президент Монсон:
ходить, добро
чинячи, с . 14**

**Ваша турбота має
значення для візитного
вчителювання, с .28**

**Мій перший успіх у
проповідуванні
євангелії, с. 58**

**Як мені не вдалося
подружитися, с. 60**

з ПЛОБ-ЯЗНОГО ДОЗВОЛУ ЧЛЕНІВ ПРАВЛІННЯ WALLACE COLLECTION, LONDON/ART RESOURCE, НЬЮ-ЙОРК; КОПИЮВАННЯ ЗАБОРОНЕНО

Ісая, художник Ернест Мейссонер

Старійшина Ренделл К. Беннет, сімдесятник, навчає, що ми повинні бути дуже уважними, коли апостоли і пророки цитують інших апостолів і пророків або свідчать про їхні слова (див. с. 42 цього номера). Багато сучасних і давніх пророків свідчили про істинність слів Ісаї, серед них Нефій (див. 1 Нефій 15:20), Яків (див. 2 Нефій 6:4) і Авінадій (див. Мосія 14).

Однак слова Ісаї мають навіть більшого заступника. Сам Спаситель казав про пророка Ісаю праведним нефійцям: “Великими є слова Ісаї”. Він напучував їх: “Вам слід вивчати це”, а потім наголосив: “Заповідь Я даю вам, щоб ви старанно вивчали це” (3 Нефій 23:1).

Лягона, березень 2012

ПОСЛАННЯ

- 4 **Послання Першого Президентства: Чому нам потрібні пророки?**
Президент Дітер Ф. Ухтдорф
- 7 **Послання візитного вчителювання: Дочки в Моєму Царстві**

СТАТТІ

- 14 **Чи зробив я сьогодні добро комусь? З життя Президента Томаса С. Монсона**
Хейді С. Свінтон
Погляд на життя і служіння пророка.
- 20 **Євангельський спосіб життя**
Старійшина Даллін Х. Оукс
Церква вчить нас відмовлятися від будь-яких особистих чи сімейних традицій або звичаїв, що суперечать євангельському способу життя.

- 28 **Візитне вчителювання: розуміти силу служіння**
Генеральне президентство Товариства допомоги
Ми можемо йти вищими шляхами й показувати, що ми є учнями Христа, коли служимо візитними вчителями.

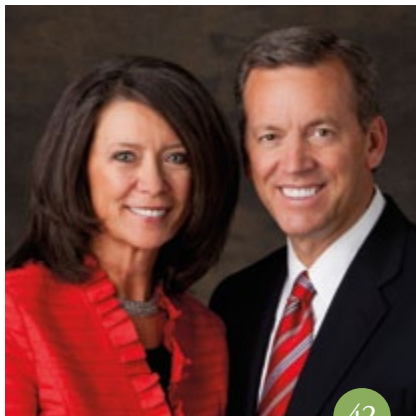
- 33 **Дочки в Моєму Царстві: змінювати життя**
Дев'ять святих останніх днів розповідають, як ця книга благословила їхнє життя.

- 34 **Заклик до індексаторів по всьому світу**
Хезер Ф. Крістенсен
Ваша робота з індексування у FamilySearch може допомогти іншим людям досліджувати свою сімейну історію он-лайн.

РУБРИКИ

- 8 **Блокнот жовтневої конференції**
- 10 **Наші домівки, наші сім'ї: Підготовка до генеральної конференції**
Марк А. Барріонуюево
- 12 **У що ми віримо: Ми підтримуємо наших провідників**
- 38 **Голоси святих останніх днів**
- 74 **Церковні новини**
- 79 **Ідеї для домашнього сімейного вечора**
- 80 **До нових зустрічей: Іти вперед і вгору**
Мішель Герра

.....
НА ОБКЛАДИНЦІ
Перша сторінка обкладинки: фотографія Тома Смарта, з люб'язного дозволу *Deseret News*. Четверта сторінка обкладинки: фотографію люб'язно надано Архівом Церкви СОД

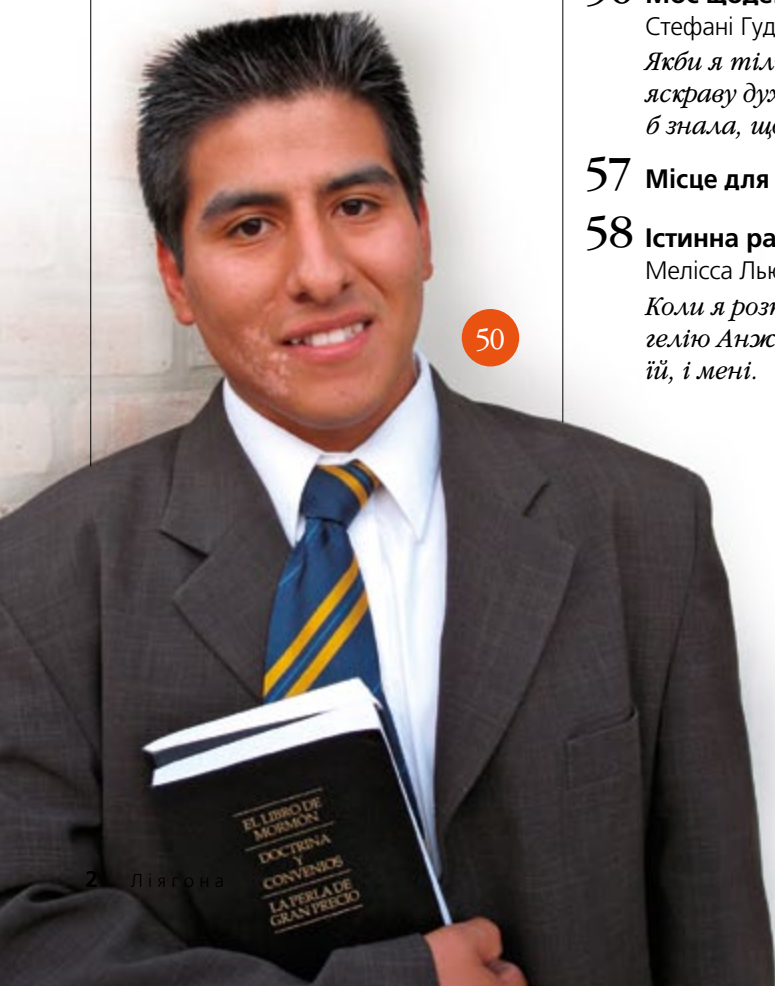

42

**42 Вони свідчили нам:
Слідувати за пророком**
Старійшина Ренделл К. Беннетт

Чи зможете ви
в цьому номері
знайти заховану
Ліягону? Підказка:
запитай у Бенсона.

50

- 46** По суті
- 48** Плакат: Піклуйся про свій храм
- 49** Рядок за рядком: Амос 3:7
- 50** Чудовий приклад Алекса
Майкл Р. Морріс
Хороший приклад Алекса Ескобара для його сім'ї приніс зміни, що триватимуть вічно.
- 52** Як ми можемо найбільше почерпнути з відвідування храму?
Старійшина Річард Г. Скотт
Прості поради щодо того, як вдосконалити храмове поклоніння.
- 54** Один, але не самотній
Джошуа Дж. Перкі
Як Хуан Кабрера з Еквадору знаходить силу протистояти спокусам.
- 56** Моє щоденне свідчення
Стефані Гудмундссон
Якби я тільки пережила яскраву духовну подію, тоді я б знала, що маю свідчення.
- 57** Місце для нас
- 58** Істинна радість
Мелісса Льюїс
Коли я розповідала про євангелію Анжелі, це допомогло і їй, і мені.

63

- 60** Найкращий футболіст
Енджі Бергстром Міллер
Якби я подружилася з Нан, мої друзі подумали б, що я дивна.
- 62** Наша сторінка
- 63** Вибирай світло
Старійшина Джерріт В. Гонг
Як євангелія допомагає нам вибрати світло.
- 64** Початкове товариство вдома: Живі пророки навчають мене вибирати правду
- 66** Прийми рішення прямо зараз
Президент Томас С. Монсон
Як ваші щоденні рішення змінюють ваше майбутнє?
- 68** Абу навчається чесності
Енн П. Сміт
Абу так хотілося печива, але воно належало іншій людині.
- 69** Розмальовка
- 70** Для молодших дітей
- 81** Фігурки персонажів з Книги Мормона

Більш докладно в режимі он-лайні Liahona.lds.org

ДЛЯ ДОРОСЛИХ

Брат Барріонуево слухає виступи генеральної конференції, коли йде на навчання (див. с. 10). Ви теж можете завантажити аудіоверсію виступів на сайті conference.lds.org.

ДЛЯ МОЛОДІ

Ви можете користуватися вмінням працювати на комп'ютері, щоб вести сімейну історію. Див. статтю "Заклик до індексаторів по всьому світу" на с. 34 і зайдіть на сайт indexing.familysearch.org.

ДЛЯ ДІТЕЙ

В наступному місяці відбудеться генеральна конференція! (Див. с. 64). Підготуйся до неї, зайшовши на сайт conferencegames.lds.org.

ТЕМАТИЧНИЙ ПОКАЖЧИК

Номери сторінок відповідають першій сторінці статті.

Благословення, 8	Послух, 20, 42, 66
Божественна сутність, 7, 20	Причастя, 47
Взірець, 50	Пророки, 4, 14, 42, 49, 64, 73
Візитне вчителювання, 28	Самозабезпечення, 42
Генеральна конференція, 4, 8, 10, 12, 64, 69	Свідчення, 56, 58
Десятина, 20	Свобода волі, 66
Доброта, 60	Святий Дух, 20, 42, 62, 70, 72
Жертвування, 80	Сімейна історія, 34
Жінки, 7	Сім'я, 20, 50
Книга Мормона, 57	Служіння, 14, 39
Місіонерська робота, 40, 41, 50, 57, 58	Товариство допомоги, 28
Норми, 54	Традиції, 20
Писання, 4, 57	Учнівство, 7
Підтримка, 12	Фізичне тіло, 48
Покаяння, 9, 46, 80	Храмова робота, 38, 52, 57
	Чесність, 68
	Шлюб, 20

ВАШОЮ МОВОЮ

Ліягона та інші церковні матеріали доступні багатьма мовами на сайті languages.lds.org.

**Президент
Дітер Ф. Ухтдорф:**
Другий радник у
Першому Президентстві

ЧОМУ НАМ ПОТРІБНІ ПРОРОКИ?

Оскільки Небесний Батько любить Своїх дітей, Він не кинув їх напризволяще у цьому смертному житті й не залишив без спрямування і скерування. Учення Небесного Батька не є простими, передбачуваними, пересічними, на зразок тих, що можна побачити на звороті дешевих видань у місцевій книжковій крамниці. Вони є мудрістю всемогутньої, всезнаючої цілестіальної Істоти, Яка любить Своїх дітей. Вміщена в Його словах, вона містить таємницю віків, яка є ключем до щастя у цьому житті та у світі прийдешньому.

Небесний Батько відкриває цю мудрість Своїм дітям на землі за допомогою Своїх служителів-пророків (див. Амос 3:7). З днів Адама Бог промовляв до Своїх дітей через призначених глашатаїв, завдання яких полягало в тому, щоб відкривати Його волю і пораду іншим людям.

Пророки—це натхненні вчителі і вони завжди є особливими свідками Ісуса Христа (див. УЗ 107:23). Пророки промовляють не лише до людей своєї доби; вони також промовляють до людей, які житимуть у будь-який час. Їхні голоси відлунюють у століттях як свідчення про Божу волю стосовно Його дітей.

Сьогоднішній день не відрізняється від минулих віків. Господь не менше любить людей у наш час, ніж у будь-який період в минулому. Одне з найславетніших послань Відновлення Церкви Ісуса Христа Святих

Останніх Днів є таким: Бог продовжує промовляти до Своїх дітей! Він не ховається на небесах, але промовляє в наш час, як і в давнину.

Багато з того, що Господь відкрив Своїм пророкам дано для того, щоб ми, як особистості та як суспільства, могли уникнути горя. Коли Бог промовляє, Він робить це, щоб навчати, надихати, вдосконалювати і застерігати Своїх дітей. Коли люди і суспільства нехтують настановами Небесного Батька, то ризикують наразитися на випробування, страждання і труднощі.

Бог любить усіх Своїх дітей. Саме тому Він так щиро звертається до нас через Своїх пророків. Так само як і ми бажемо найкращого для своїх близьких, так і Небесний Батько бажє нам найкращого. Саме тому Його настанови є такими важливими, а іноді такими невід-

кладними. Саме тому Він не залишив нас у цей час, а продовжує відкривати нам Свою волю через пророків. Наша доля і доля всього світу залежить від того, як ми дослухаємося і виконуємо дане через одкровення слово Бога Його дітям.

Безцінні Божі настанови людям містяться в Біблії, Книзі Мормона, Ученні і Завітах і Дорогоцінній Перліні. Крім того, Господь промовляє до нас через Своїх служителів, як Він це знову зробить під час наступної генеральної конференції.

Усіх, хто сумнівається, що таке може бути—хто може запитувати: “Хіба можливо, щоб Бог промовляв до нас сьогодні?”—я щиро запрошую “прий[ти] та побач[ити]” (Іван 1:46). Читайте слово Бога, що міститься в Писаннях. Слухайте генеральну конференцію, маючи бажання почути голос Бога, що звучить через Його пророків останніх днів. Приходьте, слухайте і дивіться зі щирим серцем! Бо якщо ви питатимете “з щирим серцем, із справжнім наміром, маючи віру в Христа, [Бог] явить вам правду про це силою Святого Духа” (Мороній 10:4). Цією силою і через неї Я знаю, що Ісус Христос живий і скеровує Свою Церкву через сучасного пророка, саме Президента Томаса С. Монсона.

Брати і сестри, Бог дійсно промовляє до нас у цей час. І Він хоче, щоб усі діти слухали і брали до уваги Його слова. Якщо ми будемо це виконувати, Господь сильно благословлятиме і підтримуватиме нас не лише у цьому житті, але й у прийдешньому світі. ■

ПРОРОКИ І АПОСТОЛИ ПРОМОВЛЯЮТЬ СЬОГОДНІ

Божественна робота пророків і апостолів ніколи не припиняється. Між генеральними конференціями Перше Президентство і Кворум Дванадцятьох Апостолів продовжують навчати і служити по всьому світу. У рубриці *Prophets and Apostles Speak Today* (Пророки і апостоли промовляють в наш час) на LDS.org за допомогою відео, фотографій і статей (доступних кількома мовами), документально описується невпинне служіння цих церковних провідників.

Дізнайтеся від них про їхнє служіння. Слухайте і читайте їхні свідчення про Спасителя. Дивіться і читайте їхні послання любові та надії, звернені до членів Церкви, де б вони не свідчили, чи то в Головному управлінні Церкви в Солт-Лейк-Сіті, чи то виконуючи доручення по всьому світу.

Зайдіть на сайт lds.org/study/prophets-speak-today, щоб більше дізнатися про пророків і апостолів, які звертаються до нас у цей час.

МОЛОДІ

Нас веде сучасний пророк

Крісті Райпа

Коли мені було 16 років, я вперше особисто змогла побувати на генеральній конференції. Моя сім'я жила в західній частині штату Орегон, США, а ми їхали до Юти, щоб відвідати конференцію і відвезти мого старшого брата до центру підготовки місіонерів.

Я йшла на конференцію з бажанням навчатися через Святого Духа. Завдяки цьому я відчула прояв Духа,

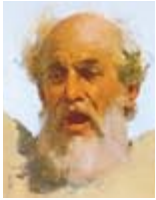
який би, мабуть, не відчула, якби не підготувалася до цього.

Під час однієї з сесій кожен підвівся, щоб співати загальний гімн "Ти, Єгово, нас веди". Під час співу я виразно відчула спонукання поглянути на присутніх у конференц-центрі. Я зробила це й була вражена силою єдності тисяч людей, а також тим, що всі ми здійняли свій голос, аби славити Бога.

Потім я відчула те, що відчував

Нефій, коли він побачив видіння дерева життя, бо Дух сказав мені "Дивися" (див. 1 Нефій 11–14). Я подивилася на Президента Томаса С. Монсона і відчула, що та єдність існує в Церкві, бо нас веде сучасний пророк. Завдяки свідченню Святого Духа я знаю, що Президент Монсон є істинним пророком у наші дні, і я знаю, що Ісус Христос через нього скеровує цю Церкву.

ДІТЯМ

Ной
Іди праворуч

Мойсей
Іди вниз

Мормон
Іди ліворуч

Мороній
Іди ліворуч

Іван Христитель
Іди праворуч

Петро
Іди праворуч

Джозеф Сміт
Іди вгору

Президент Томас С. Монсон
Іди вгору

Коли я йду за пророком, то маю радість

Небесний Батько дав нам пророків, щоб вести і навчати, аби ми були щасливими.

Знайди шлях у лабіринті, виконуючи настанови, дані кожним пророком. Знайди пару кожному з малюнків лабіринту серед тих, що розміщені вище, де сказано, у якому напрямку йти.

Вивчіть поданий матеріал і знайдіть спосіб обговорити його з сестрами, яких ви відвідуєте. Звертайтеся до запитань, які допоможуть вам зміцнити ваших сестер і перетворити Товариство допомоги на активну частину свого власного життя.

Дочки в Моєму Царстві

Ми—дочки Небесного Батька. Він знає нас, любить і має для нас план. За цим планом ми приходимо на землю, щоб навчатися вибирати добро, а не зло. Коли ми приймаємо рішення дотримуватися Божих заповідей, то шануємо Його і усвідомлюємо свою сутність дочок Божих. Товариство допомоги допомагає нам пам'ятати цей божественний спадок.

Товариство допомоги і його історія зміцнює і підтримує нас. Джулі Б. Бек, генеральний президент Товариства допомоги, сказала: “Як дочки Бога ви готуетесь до вічних призначень, і кожна з вас має жіночу сутність, природу та відповідальність. Від вашої відданості залежить успіх сімей, громад, цієї Церкви й дорогоцінного плану спасіння. ... У ...задумі [Небесного Батька] Товариство допомоги має сприяти становленню Його народу і його підготовці до храмових благословень. Він встановив [Товариство допомоги], щоб залучити Своїх дочок до Його роботи і скористатися їхньою допомогою у розбудові Його царства та зміцненні домівок Сіону”¹.

Наш Небесний Батько доручив нам особливе завдання допомагати в розбудові Його царства. Він також благословив нас духовними дарами, необхідними для виконання цієї особливої роботи. Завдяки Товариству допомоги ми маємо можливість використовувати свої дари, щоб зміцнювати сім'ї, допомагати нужденним і навчатися жити так, як личить учням Ісуса Христа.

Президент Дітер Ф. Ухтдорф, другий радник у Першому Президентстві, сказав про учнівство: “Терпеливо крокуючи дорогою учнівства, ми покажемо собі міру нашої віри і готовності приймати Божу волю, а не свою”².

Пам'ятаймо ж, що ми дочки Бога, і намагаймося жити так, як Його учні. Якщо ми це будемо робити, то можемо в розбудові Божого царства на землі й станемо гідними повернутися в Його присутність.

З Писань

Захарія 2:10; Учення і Завіти 25:1, 10, 16; 138:38–39, 56; “Сім'я: Проголошення світові” (*Ліягона*, лист. 2010, с. 129)

Що я можу зробити?

1. Як я можу допомогти своїм сестрам сягнути їхнього потенціалу дочок Бога?
2. Як я можу застосувати у своєму житті пораду й застереження, дані жінкам в Ученні і Завітах 25?

**Віра, сім'я,
допомога**

З нашої історії

28 квітня 1842 року пророк Джозеф Сміт сказав сестрам Товариства допомоги: “Зараз ви поміщені в такі умови, коли ви можете діяти за цими почуттями, які Бог посадив у [вас]. ...Якщо ви будете жити за своїми привілеями, ангелів не буде стримано, щоб бути вашими товаришами”³.

Визнаючи ту силу, яку має Товариство допомоги для того, щоб служити іншим людям та допомагати їм зростати у вірі, Зіна Д. Х. Янг, третій генеральний президент Товариства допомоги, пообіцяла сестрам у 1893 році: “Якщо ви дослідите глибини свого серця, то знайдете там за допомогою Духа Господнього дорогоцінну перлину—свідчення про цю роботу”⁴.

ПОСИЛАННЯ

1. Джулі Б. Бек, “Дочки в Моєму царстві”: Історія і робота Товариства допомоги”, *Ліягона*, лист. 2010, сс. 112, 114.
2. Дітер Ф. Ухтдорф, “Шлях учня”, *Ліягона*, трав. 2009, с. 76.
3. Джозеф Сміт, у *History of the Church*, 4:605.
4. Зіна Д. Х. Янг, “How I Gained My Testimony of the Truth,” *Young Woman's Journal*, Apr. 1893, 319.

Блокнот ЖОВТНЕВОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ

“Що Я, Господь, сказав, Я сказав, ... чи Моїм власним голосом,
чи голосом Моїх слуг, все одно” (УЗ 1:38).

Вивчаючи матеріали жовтневої генеральної конференції 2011 року, ви можете використовувати вчення, що містяться на цих сторінках (та Блокноти конференцій майбутніх випусків), як допомогу у вивченні й застосуванні сучасних учень живих пророків та апостолів.

ваша
МРІЯ
здійснюється

ІСТОРІЇ З КОНФЕРЕНЦІЇ

Золотий квиток

“Одна жінка більш за все хотіла взяти шлюб з праведним носієм священства у храмі і бути матір'ю та дружиною. Вона все своє життя тільки про це й мріяла; о якою ж чудовою матір'ю вона буде, якою буде люблячою дружиною. Її дім буде сповнений любові й доброти. Ніколи не буде сказано жодного прикрого слова. Їжа ніколи не підгоратиме. І її діти замість того, щоб вештатися десь з друзями, залюбки будуть проводити свої вечори та вихідні з мамусею й татусем.

Це було її золотим квитком. Це було тим, від чого, на її думку, залежало все її існування. Це було єдиним у всьому світі, чого вона так палко прагнула.

Однак цього так і не сталося. Роки минали, і вона ставала дедалі більше замкнутою, озлобленою і навіть лютою. Вона не могла зрозуміти, чому Бог не задовольнив це її праведне бажання.

Вона працювала у початковій школі вчителькою і знаходилася серед дітей цілий день, що їй ясно нагадувало: золотий квиток їй так і не випаде. Роки минали, вона ставала все більш розчарованою і замкнутою. Людям не подобалося знаходитися в її товаристві, і вони при будь-якій нагоді уникали її. Своє невдоволення вона виливала навіть на дітей у школі. ...

Трагедія тут у тому, що ця люба жінка в усіх своїх розчаруваннях стосовно свого золотого квитка не помічала благословень, які вона *насправді* мала. У неї не було дітей вдома, але вона була оточена ними у своєму класі. Вона не була благословенна мати сім'ю, але Господь дав їй можливість, яку мають не так багато людей,—можливість гарно впливати на життя сотень дітей і сімей як учитель.

А урок з цього такий: якщо ми витрачаємо свої дні, чекаючи на неймовірні троянди, то можемо й не помітити краси та дивовижності крихітних незабудок, що є навколо нас”.

Президент Дітер Ф. Ухтдорф, другий радник у Першому Президентстві, “Незабудка”, *Ліягона*, лист. 2011, сс. 121–122.

Питання для обдумування:

- Що може бути вашим “золотим квитком” і як він заважає вам бачити благословення, які ви вже маєте?
- Які “маленькі незабудки” ви могли не помітити у своєму житті?

Свої думки ви можете записати в щоденник або обговорити їх з іншими людьми.

Додаткові джерела по цій темі: вивчайте окремі теми на сайті LDS.org, “Вдячність”; Дітер Ф. Ухтдорф, “Щастя—ваш спадок”, *Ліягона*, лист. 2008, сс. 117–120.

Щоб почитати, подивитися або послухати виступи з генеральної конференції, зайдіть на сайт conference.lds.org.

Улюблений

“Кожен із нас є більш дорогим для Господа, ніж ми можемо це усвідомити або уявити. Отже ставаймо добрішими одне до одного і добрішими до себе”.

Старійшина Роберт Д. Хейлз, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, “Покладатись на Господа: Нехай станеться Твоя воля”, *Ліягона*, лист. 2011, с. 73.

Пророче обіцяння

“Після того як ви вивчите доктрини і принципи церковної програми благополуччя, прагніть застосувати вивчене до потреб людей, які знаходяться під вашим керівництвом. Що це означає, великою мірою буде визначатися тим, що ви збираєтеся з'ясувати для себе. ...

... Ви повинні робити у своїй території те, що робили учні Христа у кожному розподілі: радьтеся разом, використовуйте всі доступні джерела, шукайте натхнення Святого Духа, питайте Господа про Його підтвердження, а потім засукуйте рукави і ставайте до роботи.

Я даю вам обіцяння: якщо ви будете дотримуватися цього взірця, то отримаєте конкретний провід про те, хто, що, коли і де стосовно надання допомоги в Господній спосіб”.

Президент Дітер Ф. Ухтдорф, другий радник у Першому Президентстві, “Допомагаючи у Господній спосіб”, *Ліягона*, лист. 2011, с.55.

Запрошення

“Я запрошую

Нова: молодь Церкви
До того: дізнатися про дух Іллі та відчуття його.

Як: я запрошую вас вивчати матеріали, знаходити імена своїх предків та підготувати себе до виконання повірницьких хрищень у домі Господа за *вашу* померлу рідню”.

Старійшина Девід А. Беднар, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, “І серця дітей повернуться”, *Ліягона*, лист. 2011, с. 26.

КУТОК ДЛЯ НАВЧАННЯ

Паралелі: Покаяння

Промовці на конференції часто навчають одним і тим самим принципам. Ось що сказали четверо промовців про покаяння. Спробуйте знайти інші паралелі, вивчаючи виступи з конференції.

- “Якщо хтось із вас спіткнувся, я хочу, аби ви знали: що б не сталося, не сумнівайтесь—є дорога назад. Цей процес називається покаянням”¹.—Президент Томас С. Монсон
- “У скрутні часи ви можете думати, що не гідні спасіння, оскільки наробили помилок, великих чи маленьких, і вважаєте, що для вас усе втрачено. Це *ніколи* не буде правдою! Лише покаяння може зцілити рани”².—Президент Бойд К. Пекер, президент Кворуму Дванадцятьох Апостолів
- “Ким би ви не були і що б ви не зробили, ви можете бути прощені. ... Це диво прощення; це диво Спокути Господа Ісуса Христа”³.—Старійшина Джеффри Р. Холланд, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів
- “Лише через покаяння ми отримуємо доступ до викупної милості Ісуса Христа і спасіння. Покаяння—це небесний дар, і ми маємо говорити про нього з усмішкою на обличчі”⁴.—Старійшина Д. Тодд Крістофферсон, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів

Посилання

1. Томас С. Монсон, “Мати сміливість вистояти наодинці”, *Ліягона*, лист. 2011, с. 62.
2. Бойд К. Пекер, “Порада молодим”, *Ліягона*, лист. 2011, с. 18.
3. Джеффри Р. Холланд, “Усі ми на службі”, *Ліягона*, лист. 2011, с. 45.
4. Д. Тодд Крістофферсон, “Божественний дар покаяння”, *Ліягона*, лист. 2011, с. 38.

ПІДГОТОВКА ДО ГЕНЕРАЛЬНОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ

Наша сім'я зрозуміла, що вивчення виступів з генеральної конференції запрошує Духа в наше життя кожного дня.

Марк А. Барріонуево

Разом із сім'єю я зрозумів, що найкращий спосіб підготуватися до наступної генеральної конференції,—зануритись у вивчення порад, даних на попередній конференції. Коли у моєї дружини є вільна хвилина, вона читає номер журналу *Ліягона* з матеріалами конференції. Потім вона намагається застосовувати вчення, про які дізналася. Наприклад, вона сказала мені, що виступ старійшини Девіда А. Беднара про покращення якості наших молитов допоміг їй з більшою наполегливістю прагнути милосердя, виховуючи двох наших неслухняних синів¹.

Я також намагаюся переглядати матеріали останньої конференції. Щоранку по дорозі на навчання я слухаю один з виступів, а потім розмірковую і молюся, щоб учення пророків уляглося в моєму серці й розумі. Я розмовляю з Небесним Батьком про свій день, який тільки починається, і про свої обов'язки чоловіка, батька, святого останніх днів, учня і громадянина.

Одного ранку виступ старійшини А. Тома Перрі "Хай робиться все у простоті" був дуже співзвучним з моїми обставинами². Старійшина Перрі розповів про принципи, викладені Девідом Торо в *Уелдені*, які допомагають зробити життя простішим шляхом духовного живлення і здобуття полегшення від стресів цього світу.

Через те, що мені доводилося багато навчатися, ми рідко ходили куди-небудь усією сім'єю, але цей час був дорогоцінним. Однак одного літа, ще до виступу старійшини Перрі, ми побували на Уелденському озері і провели певний час у роздумах, відвідавши відтворену хатину Торо. Майже всю другу половину того дня ми бродили по водах Уелденського озера і зводили на березі замки з піску. Коли наша сім'я повернулася додому, ми всі разом подякували Небесному Батькові за Його творіння, якими ми разом насолоджувалися.

Через кілька місяців по тому я брів засніженим тротуаром, пригадуючи той чудовий літній день. Завдяки тій події та виступу старійшини Перрі я більш чітко зрозумів, як важливо проводити час із сім'єю, якщо ми хочемо зосередити своє життя на євангелії.

Крім того, що кожен з нас особисто слухає виступи, наша сім'я, поки збирається вранці в неділю до церкви, слухає виступи з конференції на комп'ютері. Одного разу ми з дружиною навіть помітили, що наш чотирирічний син просив нашого молодшого сина поводитися тихо, щоб він міг послухати Президента Томаса С. Монсона.

Учення нашого Спасителя, яке ми чуємо з уст сучасних пророків—це благословення для нашої сім'ї. Коли ми намагаємося знаходити місце для пророків, провидців та одкровителів

у нашому повсякденному житті, то даємо можливість Святому Духу бути нашим постійним провідником. Ми дійсно відлунюємо слова гімну: “Ми вдячні, о Боже Всевишній, що знов на землі є пророк”³.

Часто вивчаючи поради, дані на генеральній конференції, ми з дружиною більш віддано тримаємося

останніх учень Господа, аж поки не настане наступна генеральна конференція. Ми духовно зміцнені й краще підготовлені до отримання Його нових учень через служителів-пророків. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Див. Девід А. Беднар, “Завжди моліться”, *Ліягона*, лист. 2008, сс. 41–44.
2. Див. А. Том Перрі, “Хай робиться все у простоті”, *Ліягона*, лист. 2008, сс. 7–10.
3. “Ми вдячні, о Боже Всевишній”, *Гімни*, № 10.

ЯК ЗОСЕРЕДИТИСЯ НА КОНФЕРЕНЦІЇ

Крім того, що ви вивчатимете виступи з останньої конференції, візьміть до уваги ці ідеї, що допоможуть вам навчатися з нинішньої конференції:

- Моліться і постіться, щоб отримати відповідь на свої молитви через слова промовців.
- Готуйтеся до конференції, подумки готуючи конкретні запитання.
- Закінчіть усю хатню роботу, зробіть покупки та всю іншу роботу до початку конференції, щоб ви могли більш зосереджено слухати.
- Добре відпочиньте напередодні, щоб ваш розум був готовий до отримання натхнення.
- Записуйте отримані вами враження, нагадування і натхненні думки.

БІЛЬШЕ НА ЦЮ ТЕМУ:

Наступні статті можна знайти на сайті LDS.org:

1. Пол В. Джонсон, “Благословення генеральної конференції,” *Ліягона*, лист. 2005, сс. 50–52.
2. “Preparing Our Children for General Conference,” *Ensign*, Мар. 2009, 23–27.

МИ ПІДТРИМУЄМО НАШИХ ПРОВІДНИКІВ

Святі останніх днів вірять у те, що Сам Ісус Христос очолює Церкву Ісуса Христа Святих Останніх Днів. Через натхнення Він покликає пророків і апостолів, які керують Його Церквою. Господь надав цим провідникам повноваження покликати інших людей служити в Церкві, наприклад, сімдесятників. Апостоли і сімдесятники покликають президентів колів, які, в свою чергу, покликають єпископів, а ті покликають членів Церкви служити в різних покликаннях у своїх приходах. Таким чином, Церковні покликання як на загальноцерковному, так і на місцевому рівні скеровуються владою священства і одкровенням.

У нас є можливість підтримувати кожного з цих людей у їхніх покликаннях—тобто сприяти у виконанні роботи, допомагати і молитися за них. Ми виказуємо свою готовність це робити підняттям правої руки, коли їхні імена зачитують під час генеральної конференції, на конференціях колу, приходу або на причасних зборах. Підняття руки—це знак, за допомогою якого ми показуємо собі, їм і Господу, що ми їх підтримуємо.

Підняття наших рук на підтримку—це не те саме, що голосування за певну особу на певну

посаду. Ця особа вже покликана Господом служити у цьому покликанні тим, хто має повноваження запропонувати це покликання. Наша підтримка—це вияв впевненості в цій людині, бо ми визнаємо те, що її було покликано Богом через провідників священства, яких ми підтримуємо.

Є кілька способів того, як ми можемо підтримувати генеральних

авторитетів і наших місцевих провідників та служителів:

- Виявляти віру і молитися за них.
- Виконувати їхню пораду.
- Допомагати, коли вони нас просять.
- Приймати покликання, які вони нам доручають.

Підтримка своїх провідників—це доказ нашої доброї волі, віри і товаришування. ■

ВНИЗУ: ФОТОГРАФІЯ ДЖОНА ЛЮКА; СПРАВА: ФОТОГРАФІЯ ЛЕСЛІ ПІЛЬССОНА; ФОТОІЛІСТРАЦІЇ КРЕЙГА ДІМОНДА І УЕЛДЕНА С. АНДЕРСЕНА

1. Ми підтримуємо генеральних авторитетів Церкви.

2. Ми можемо підняттям руки виявляти, що ми будемо підтримувати своїх місцевих провідників та інших, кого покликано нам служити.

3. Ми підтримуємо своїх провідників, виконуючи їхню пораду.

4. Ми підтримуємо своїх провідників, приймаючи покликання, бо покликання надаються "тими, хто має повноваження" (Уложення віри 1:5).

5. Ми підтримуємо своїх провідників, молячись за них (див. УЗ 107:22).

"Ви не порушите даного вами Господові та один одному урочистого обіцяння, скріпленого підняттям руки, що всі ви будете схвалювати й підтримувати цих чинів в усіх цих різних організаціях, ... [що ви] робитимете все, аби допомогати їм, приносити користь, благословляти й підтримувати в добрих справах."

Президент Джозеф Ф. Сміт (1838–1918), *Учення Президентів Церкви: Джозеф Ф. Сміт (1999)*, с. 217.

Більш докладна інформація міститься в книгах *Учення Президентів Церкви: Джозеф Ф. Сміт (1999)*, розділ 24; і *Учення Президентів Церкви: Джордж Альберт Сміт (2011)*, розділ 6.

ЗЛІВА: ФОТОГРАФІЮ ПІСЛЯЗНО НАДІАНО АРХІВОМ ЦЕРКВИ СОД; СПРАВА: ФОТОГРАФІЇ ЗРОБЛЕНІ ТОМОМ СМАРТОМ, СПРАФТОМ ДЖОНСОНОМ ПЕРІ АВАНТОМ З ПІОБ'ЯЗНОГО ДОЗВОЛУ DESEBET NEWS; ФОТОГРАФІЇ З ГЕНЕРАЛЬНОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ КРЕЙГА ДІМОНДА

Чи зробив я сьогодні добро комусь? З ЖИТТЯ ПРЕЗИДЕНТА ТОМАСА С. МОНСОНА

Хейді С. Свінтон

Я служила разом з чоловіком, у той час президентом англійської Лондонської Південної місії, коли 18 червня 2008 року задзвонив телефон. То був Президент Томас С. Монсон. Він почав розмову в притаманній йому дружній манері, яка є характерною ознакою його служіння: “Як справи в місії? Як ваша сім’я? Як там чудова стара Англія?” А потім він помовчав і сказав: “Я поговорив з Френсіс, я молився про це і хочу попросити вас написати мою біографію”.

Нічого й говорити, для мене то була велика честь, але ще більше це приголомшило мене. Потім він сказав, що якщо я почну наступного ж ранку, то коли настане час повертатися додому, половина роботи вже буде зроблена. Нам залишався один рік з трьох років служіння в цьому покликанні.

Президент Монсон навчає: “Кого Господь покликає, того Господь готує”¹. Я навчилася цінувати те обіцяння.

Як писати про життя пророка? Ви

починаєте не з клавіатури комп’ютера, а стаєте на коліна.

Я відразу зрозуміла, що це не буде типова біографія з датами, подіями, місцями і подорожами. Це розповідь про чоловіка, підготовленого до заснування світу й покликаного Богом, “щоб знов на землі [був] пророк”². Мої почуття [щодо цього проекту] найточніше описує слово *смирнення*. За ним ідуть слова *приголомшуючий, нелегкий і захоплюючий*.

Господь сказав: “Чи Моїм власним голосом, чи голосом Моїх слуг, все одно” (УЗ 1:38). Я почала з того, що слухала слова, промовлені Господом через Свого пророка з часу покликання Томаса С. Монсона у святе апостольство в 1963 році. Упродовж місяців я читала сотні виступів, виголошених Президентом Монсоном під час безлічі різних подій і обставин. Я прочитала біографії всіх Президентів Церкви і багатьох видатних релігійних провідників. Я вивчала ранній період Церкви в Шотландії, Швеції

Зліва: Президент Монсон —у той час старійшина Монсон—на сходах Адміністративної будівлі Церкви в 1967 році. Вгорі, починаючи з верхньої: у своєму кабінеті в 2011 р.; зі старійшиною М. Расселом Баллардом на церемонії початку будівництва корпусу Джозефа Ф. Сміта в Університеті Бригама Янга у 2002 р.; на переосвяченні храму в Лайє, Гаваї, у 2010 р.; разом з дружиною Френсіс після генеральної конференції 2008 р.

Вгорі: Портрет Президента Монсона, зроблений в 1960-ті роки. Зверху: з членами Церкви і місіонерами в Німеччині. Внизу, зліва направо: в часи служіння єпископом Шостого-сьомого приходу разом з радниками; розмовляє з бойскаутами; відвідує Тонганську місію в 1965 р.

і Англії, звідки походять предки Президента Монсона; про Депресію, яка так вплинула на його юність, і про Другу світову війну та поділ Німеччини, який стався після неї. (Президент Монсон упродовж 20 років слідував за розвитком Церкви в цьому регіоні). Я прочитала його автобіографію, написану в 1985 році лише для сім'ї, а потім його щоденники, які він вів 47 років. Я розмовляла з провідниками Церкви, які з ним працювали у багатьох частинах світу, і членами Церкви, які значною мірою відчули у своєму житті вплив його служіння. Я залучила близьку подругу й історика Тріші Х. Стокер, щоб вона допомагала мені проводити дослідження. Вона служила в комітетах з написання кількох підручників *Учення Президентів Церкви* і знала, як вивчати життя пророка.

Я розмовляла з Президентом Монсоном під час щомісячних відео-конференцій з Англії, а після повернення додому в Юту ми спілкувалися віч-на-віч впродовж 14 місяців роботи в його офісі. Кожного разу, коли ми сиділи за кухонним столом, я відчувала його теплоту. Він розповідав про дитинство і сім'ю, про те, як він був покликаний Президентом Девідом О. Мак-Кеєм (1873–1970) і про вплив таких наставників, як президент Дж. Рубен Кларк мол. (1871–1961), Президент Гарольд Б. Лі (1899–1973) та старійшина Марк Е. Петерсен (1900–1984) та великої кількості інших.

Він навчився наслідувати приклад Христа у житті ще в батьківському домі, де милосердя—чиста любов Христа—співчуття і бажання надихати й благословляти життя інших людей були нормою, і хоча його батьки не читали йому Писання, вони застосовували їх у житті.

Його бажання служити конкретним людям зародилося ще з тих часів, коли він зростав у західній частині Солт-Лейк-Сіті, “між коліями залізниці”, як він сам любить розповідати, у розпал Депресії. Його друзі й сусіди були небагаті на речі цього світу, але вони мали одне одного, і цього було достатньо. Багато близьких йому людей, у тому числі його улюблені дядьки, не були членами Церкви. Однак релігійні уподобання не стали бар'єром. Він навчився любити людей такими, якими вони є. Його батьки відкривали своє серце всім. Президент

Монсон ніколи не відходив від цієї життєвої позиції.

Він—надзвичайна людина, яка з повагою ставиться до кожного, з ким він зустрічається, і яка цікавиться їхнім життям, переживаннями, труднощами. Він ставиться до високопоставленого відвідувача з іншої країни з такою ж увагою, як і до людини, яка ввечері витирає пил на його робочому столі. Звичайно ж, мірилом його величчя є те, що він може встановити контакт з кожною людиною і знаходить чого навчитися від кожного.

Якщо, за словами Президента Монсона, організація—це подовжена тінь її провідника³, тоді бажання надихати, заохочувати, привертати, залучати і рятувати інших одного за одним—це наше доручення. Цей спосіб життя є віддзеркаленням прикладу Спасителя, Який “ходив..., добро чинячи, бо Бог був із Ним” (Дії 10:38).

Президент Монсон здавна закликає нас ставати більш схожими на Спасителя. Коли я розмовляла з Бойдом К. Пекером, президентом Кворуму Дванадцятьох Апостолів, він підтвердив мої міркування. За його словами, Президент Монсон “більше за всіх нас уподібнився Христу”⁴.

Більше ніж півстоліття Президент Монсон роздає свій одяг знедоленим. Він сидів біля ліжка хворих і літніх. Він давав безліч благословень людям у лікарнях і у них вдома. Він розвертав свою машину, щоб

*Одним словом,
Президент Монсон
робить те,
що більшість
людей тільки
думає робити.*

швиденько відвідати одного з друзів, і поспішав зі зборів, щоб сказати слово на похованні іншого. (Якщо ви запитаете, скільки нараховується в списку його друзів, він відповість: “Принаймні 14 мільйонів”). Він прийде до людини в інвалідному візку, якій важко дістатися до нього, “дасть п'ять” групі підлітків, поворушить вухами для дяконів у першому ряду. Він з великою повагою ставиться до життя тих, кого називає “непомітними і невідомими”, кого майже ніхто не знає, окрім Небесного Батька.

Одним словом, Президент Монсон *робить* те, що більшість людей тільки *думає* робити.

Його виступи сповнені розповідями з життя (він ніколи не називає їх “історіями”), які навчають євангельських принципів. Він пояснює: “Вчинки, за допомогою яких ми показуємо, що дійсно любимо Бога і наших ближніх, як самих себе, навряд чи будуть привертати увагу й викликати захоплення світу. Як правило, наша любов буде виявлятися у нашому щоденному спілкуванні між собою”⁵.

З усього служіння, яке він здійснював по всьому світу, мабуть найдивовижнішими були роки, упродовж яких він керував роботою Церкви за Залізною завісою. Коли у 2009 році ми з чоловіком закінчили свою місію, то поїхали в Німеччину, щоб побувати в тих місцях, де бував Президент Монсон, поговорити з тими людьми, яких він так любив, і відчутти наслідки його багаторічного служіння. Ми зустріли там сердечних носіїв священства, які плакали, коли розповідали про його постійні приїзди, його любов до Ісуса Христа і його підбадьорення та турботу. Ми стояли в будівлі тепер залишеної, напівзруйнованої фабрики в місті Гьорліц, де у 1968 році Президент Монсон стояв за кафедрою і обіцяв змученим святым останніх днів у Східній Німеччині всі благословення, які Господь має для Своїх дітей, якщо вони залишатимуться вірними. Того дня вони енергійно співали: “Нехай перепони встають на шляху—не здавайся! ... Ісус нас ніколи не кине самих. Не здавайся!”⁶. Під керівництвом Першого Президентства він прийшов на порятунок святих. Через два десятиліття, хоча Берлінська стіна все ще стояла, ці святі останніх днів у Східній Німеччині мали коли, будинки зборів, патріархів, місіонерів і храм. А потім упала стіна, і святі об'єдналися зі своїми сім'ями і стали однією країною.

ФОТОГРАФІЇ ПІСЛЯЗНО НАДАНІ ПРЕЗИДЕНТОМ МОНСОНОМ

Президент Монсон часто каже: “Не буває випадкового збігу обставин”, коли наголошує на тому, що події його життя навчили його завжди шукати руку Господа⁷.

Одним з великих провідників у Східній Німеччині був Генрі Буркгардт, який тісно співпрацював з президентом Монсоном і впродовж двох десятиліть був поруч з ним під час усіх важливих подій у тій країні. Брат Буркгардт—це чоловік, який, будучи представником Церкви за Залізною завісою, служив дуже віддано, наражаючись на великий ризик упродовж усіх тих років. Він служив провідником Церкви і президентом Фрайберзького храму та в багатьох інших покликаннях.

Я запитала його, яка подія найбільше запам'яталася йому під час служіння Президента Монсона. Я думала, що він скаже про збори в місті Гьорліц, освячення країни в 1975 році, організацію першого колу, освячення Фрайберзького храму або збори з паном Хонекером, найголовнішим комуністичним лідером Східної Німеччини, коли Президент Монсон звертався за дозволом на в'їзд до країни одних місіонерів і на виїзд інших для служіння в інших землях. Зважаючи на ескадрони смерті, які патрулювали стіну, це прохання видавалося майже смішним, однак пан Хонекер відповів: “Ми спостерігали за вами усі ці роки, і ми вам довіряємо. Дозвіл надано”. Яку з цих подій обере брат Буркгардт?

По його щоках покотилися сльози і він відповів: “2 грудня 1979 року”. Я не могла пригадати жодної важливої події, яка б відбулася того дня. “Розкажіть мені про це”—попросила я.

“Того дня Президент Монсон приїхав до Східної Німеччини, щоб надати благословення моїй дружині”. У Президента Монсона були вихідні, і він не мав жодних доручень, тож він прилетів зі Сполучених Штатів до Німеччини лише з цією метою. Сестра Буркгардт уже дев'ять тижнів перебувала в лікарні через ускладнення після операції, і її стан погіршувався. Президент Монсон зробив у своєму щоденнику запис: “Ми об'єдналися

Справа: Президент і сестра Монсон на освяченні храму в Наву, шт. Іллінойс, у 2002 р.; президент Монсон промовляє на квітневій генеральній конференції 2008 року, коли його було підтримано Президентом Церкви; на церемонії закладення наріжного каменя храму Окра-Маунтін у 2009 р.; з давнім другом в Онтаріо, Канада, у червні 2011 р.

*Президент
Монсон
постійно
нагадує нам
звертати увагу
одне на одного.*

у вірі та в молитві, щоб надати їй благословення”⁸. Він подолав тисячі миль і присвятив свої єдині за багато місяців вихідні, щоб рятувати.

“Давайте поставимо собі запитання,—сказав він,—“Чи зробив я сьогодні добро комусь? Чи від цього світ кращим став?” Ось вона, формула щастя! Чудовий рецепт отримання задоволення, внутрішнього спокою. ... Є серця, щоб їх звеселяти. Є добрі слова, щоб їх промовляти. Є подарунки,

щоб їх дарувати. Є справи, щоб їх робити. Є душі, щоб їх спасати”⁹.

Таким є служіння Президента Монсона. Він завжди підтримає стомленого, самотнього, пригніченого. Як сказав Річард Г. Скотт, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів: “Господу довелося зробити Томаса С. Монсона великим через розміри його серця”¹⁰.

Коли 1 червня 2008 року пророк освячував храм у Куритібі, Бразилія, він покликав хлопчика допомагати йому під час церемонії закладення наріжного каменя. Фотограф попросив когось зняти з хлопчика шапочку, щоб зробити фотографію. У хлопчика не було волосся і було зрозуміло, що він проходить лікування від раку. Президент Монсон з любов'ю обняв його рукою і допоміг покласти розчин у стіну. Один із супроводжуючих Президента нагадав, що час повертатися до храму, щоб закінчити освячення вчасно. Президент Монсон похитав головою. “Ні,—сказав він,—я хочу запросити ще когось”. Поглянувши на натовп, він помітив відда-

лік жінку, і коли їхні очі зустрілися, він жестом запросив її вийти. Він обійняв її за плечі і з любов'ю підвів до стіни, щоб завершити запечаткування наріжного каменя.

Через день після освячення старійшина Рассел М. Нельсон, з Кворуму Дванадцятьох

Апостолів, який також був на освяченні, запитав Президента Монсона, як він знав, що та жінка була матір'ю того хлопчика.

“Я не знав,—відповів він,—проте Господь знав”.

Через кілька місяців той хлопчик помер. Старійшина Нельсон розповідає: “Ви можете собі уявити, що [та участь у освяченні] означала для матері тієї сім'ї. Це був спосіб, у який Господь сказав: “Я знаю тебе, Я пікуюся про тебе і Я хочу тобі допомогти”. Ось таку людину ми маємо за пророка Божого”¹¹.

У наш час, коли текстові повідомлення та електронна пошта витіснили спілкування віч-на-віч, Президент Монсон постійно нагадує нам звертати увагу одне на одного. Він поділився цим посланням за допомогою слів одного з членів Церкви, який написав йому листа: “Вчинки інших людей майже завжди є відповіддю на чийсь молитву”¹². Він часто вказує на пораду Господа: “Я йтиму перед вашим лицем. Я буду праворуч і ліворуч від вас, і Мій Дух буде у ваших серцях, а Мої ангели —навколо вас, щоб підтримувати вас” (УЗ 84:88). Президент Монсон часто каже, що *ми* є тими ангелами одне для одного. Алма закликав святих біля вод Мормона взяти на себе зобов'язання “нести тягарі один одного, так щоб вони були легшими” (Мосія 18:8); Президент Монсон закликає нас жити за цим завітом.

Я була однією з тих, чий тягар він поніс. Настав момент, коли він помітив, що тягар відповідальності за написання його біографії гнітить мене. Він запросив мене до свого кабінету і найлагіднішим та найдобрішим тоном сказав: “Як я можу допомогти?”

Мое серце не витримало такої вступної частини, і я вилила душу, розповідаючи, що відчуваю свою невідповідність, що мене лякає і завдання, і об'єм матеріалу,

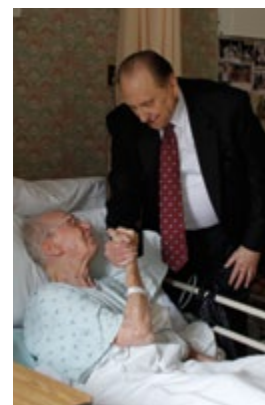
який треба осягнути, систематизувати й об'єднати. Я відчайдушно хотіла позбавитися всього цього—заради нього. Наша розмова стала однією з найнезабутніших подій у моєму житті. Мені здавалося, що я в купальні Ві-фезди, і Спаситель підняв покривало і нагнувся підняти мене. Президент Монсон розуміє спасительну силу Спокути і вважає її привілеєм, посланим Господом, щоб піднімати інших.

“Зробіть зусилля, щоб допомогти літньому, вдові, хворому, скаліченому, менш активному,—сказав він, а потім звернувся із закликом:— Запропонуйте їм руку допомоги і співчутливе серце”¹³.

Його турбота і зацікавленість іншими людьми є мірилом його свідчення про Спасителя Ісуса Христа: “Навчаючись від Нього, віруючи в Нього, йдучи за Ним, ми здобудемо здатність стати таким, як Він. Вираз обличчя може змінитися, серце—пом'якшитися, хода—прискоритися, бачення—розширитися. Життя стає таким, яким має стати”¹⁴. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Томас С. Монсон, “Duty Calls,” *Ensign*, May 1996, 44.
2. “Ми вдячні, о Боже Всевишній”, *Гімни*, № 10
3. Див. Kellene Ricks, “BYU Leader Begins ‘Lord’s Errand;” *Church News*, Nov. 4, 1989, 3.
4. Бойд К. Пекер, у Heidi S. Swinton, *To the Rescue* (2010), 1.
5. Томас С. Монсон, “To Love as Jesus Loves,” *Instructor*, Sept. 1965, 349.
6. “If the Way Be Full of Trial, Weary Not,” *Deseret Sunday School Songs* (1909), no. 158; див. Також Томас С. Монсон, “Терпіння—небесна чеснота”, *Ліягона*, вер. 2002, с. 7; *Ensign*, Nov. 1995, 61.
7. Томас С. Монсон, у *To the Rescue*, 60.
8. Томас С. Монсон, у *To the Rescue*, 1.
9. Томас С. Монсон, “Час вже настав”, *Ліягона*, січ. 2002, с. 69; *Ensign*, Nov. 2001, 60.
10. Річард Г. Скотт, у *To the Rescue*, 162.
11. Див. *To the Rescue*, 521.
12. У Томас С. Монсон, “Be Thou an Example,” *Ensign*, Nov. 1996, 45.
13. Томас С. Монсон, трансляція конференції колу в Солт-Лейк-Сіті, 18 жов. 2009 р, не опубліковано.
14. Томас С. Монсон, “Шлях Господаря”, *Ліягона*, січ. 2003, с. 4.

ЄВАНГЕЛЬСЬКИЙ СПОСІБ ЖИТТЯ

Ця стаття є скороченим викладом виступу, виголошеного 21 листопада 2010 р. під час трансляції регіональної конференції колів та округів у Африці.

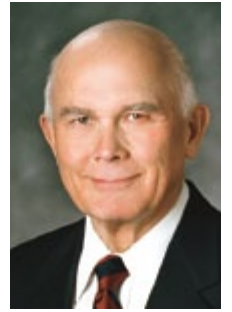
У знаменитому фільмі *Африканська королева* двоє біженців, які рятуються від жахливих подій Першої світової війни, що розгортаються у Східній Африці, намагаються дістатися відносно спокійних берегів озера Вікторія. Подолавши багато майже безнадійних ситуацій, вони на своєму човні *Африканська королева* загубилися в болотах. Не в змозі вирішити, в якому напрямку рухається течія, оточені високими заростями, двоє біженців не можуть зорієнтуватися і впадають у відчай. Їхні сили й віра майже вичерпалися і вони готові здатися й померти.

Потім, коли драма сягає апогею, камера, яка знімає їхні негаразди, піднімається вгору і під новим кутом ми бачимо місце їхнього справжнього перебування. Хоча вони цього не бачать, але лише в кількох метрах від них знаходяться такі довгоочікувані води озера Вікторія.

Євангелія Ісуса Христа дає пояснення нашої подорожі смертним життям і показує наше призначення у вічності. Подібно до біженців у фільмі *Африканська королева*, ми втікаємо від зла і бід. Повсюди навколо нас є перепони. Ми старанно працюємо, щоб досягнути своїх цілей. Іноді ми зовсім

ФОТОГРАФІЯ РІНАРДА М. РОМНІ

**Старійшина
Даллін Х. Оукс**

З Кворуму
Дванадцятьох
Апостолів

Цей євангельський спосіб життя ґрунтується на плані спасіння, заповідях Бога та вченнях сучасних пророків. Щоб допомогти всім членам Церкви по всьому світу, Церква навчає нас відмовитися від будь-яких особистих або сімейних традицій чи звичаїв, які суперечать цьому євангельському способу життя.

Дар Святого Духа— дар, даний Богом, щоб підтримувати нас у нашій важкій подорожі смертним життям, якщо ми ходимо вірою.

не помічаємо ніяких змін на краще. Наші сили виснажуються і ми впадаємо в розпач. Ми навіть можемо втратити з поля зору пункт нашого призначення. Але ми не повинні здаватися. Якби ми лише могли піднятися над своїми нинішніми обставинами і знати, де саме знаходимося в нашій подорожі до вічного життя, то ми б усвідомили, якого прогресу досягли.

Покладатися на Святого Духа

На щастя, наш Спаситель дав нам Того, Хто вказує шлях, Хто є провідником і допомагатиме навіть тоді, коли ми нічого не будемо бачити через тиск обставин. Я кажу про дар Святого Духа. Однак ми повинні мати бажання використовувати цей божественний дар і покладатися на нього, а також ми повинні підтримувати його в хорошому стані.

Президент Уілфорд Вудрафф (1807–1898), який служив Президентом Церкви, під час найважчих часів навчав про важливість Святого Духа: “Кожний чоловік, кожна жінка, що будь-коли входили в церкву Божу і були охрищені для відпущення їхніх гріхів [і отримували дар Святого Духа], мають право на одкровення, право на Духа Божого, щоб Він допомагав їм у їхніх трудах”¹.

Президент Вудрафф пояснював, що “цей Дух відкриває, день у день, кожній людині, яка має віру, те, що піде їй на благо”². Це— дар, даний Богом, щоб підтримувати нас у нашій важкій подорожі смертним життям, коли ми ходимо вірою.

Якщо ми хочемо мати це дорогоцінне скерування, то повинні дотримуватися заповідей. Президент Вудрафф навчав: “Святий Дух не буде перебувати у несвятих скиніях. Якщо ви хочете мати повноту сили й дарів вашої релігії, ви мусите бути чистими. Якщо ви винні у слабкості, глупотах або гріхах, ви маєте розкаятися в них; це означає, що ви мусите повністю залишити їх”³.

Господь заповідав нам відвідувати

причасні збори кожного тижня, щоб приймати причастя (див. УЗ 59:9–12). Якщо ми це робимо, каючись у своїх гріхах і поновлюючи свої обіцяння служити Господу й завжди пам’ятати Його і дотримуватися Його заповідей, то маємо дорогоцінне обіцяння, що Його Дух завжди буде з нами (див. УЗ 20:77). Саме так ми можемо піднятися над обставинами і відчаєм у цьому житті, щоб мати провід на шляху до нашого небесного дому.

Президент Томас С. Монсон проголосив: “Ми оточені аморальністю, порнографією, жорстокістю, наркотиками і безліччю інших лих, що вражають сучасне суспільство. Наш виклик, навіть обов’язок,—не тільки зберігати себе “чистими від світу” (Якова 1:27), але й безпечно вести дітей та людей, за яких ми відповідаємо, крізь бурхливі моря гріха, що оточують всіх нас, аби одного дня ми могли повернутися до Небесного Батька і жити з Ним”⁴.

Нам дійсно потрібен провід Духа, і ми повинні старанно робити все необхідне, щоб мати супровід того Духа. Точніше, нам потрібно виконувати заповіді, молитися, вивчати Писання і щотижня каятися, коли ми приймаємо причастя.

Відмінний спосіб життя

Один із засобів, що допомагає нам дотримуватися Божих заповідей,—це так званий, євангельський спосіб життя, притаманний членам Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів. Це відмінний стиль життя, який включає набір цінностей, сподівань і практичних дій, спільних для всіх членів Церкви. Цей євангельський спосіб життя ґрунтується на плані спасіння, заповідях Бога та вченнях сучасних пророків. Він скерує нас у тому, як ми виховуємо сім’ї та як живемо самі. Принципи, про які йдеться в Проголошенні про сім’ю, є прекрасним виявом цього євангельського стилю життя⁵.

Щоб допомогти членам Церкви по

всьому світу, Церква навчає нас позбавлятися будь-яких особистих або сімейних традицій чи практичних дій, що суперечать ученням Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів та цьому євангельському способу життя. Тут нам слід прислухатися до застереження апостола Павла, який сказав, що ми не повинні дозволяти нікому звести нас “філософією... за переданням людським, за стихіями світу, а не за Христом” (Колосянам 2:8).

Коли йдеться про те, щоб відмовитися від хибних традицій та звичаїв, ми хвалимо нашу молодь за їхню гнучкість і прогресивні погляди, і ми закликаємо старших членів Церкви позбавитися традицій та звичаїв, притаманних певній культурі чи племені, які відводять їх від шляху зростання й розвитку. Ми просимо

всіх піднятися на вищий рівень євангельського стилю життя, до тих звичаїв і традицій, які ґрунтуються на євангелії Ісуса Христа.

Багато африканських традицій відповідають євангельському стилю життя і допомагають членам Церкви дотримуватися заповідей Божих. Традиційно у Африці набагато сильніші сім'ї у порівнянні із країнами Заходу, де сімейні цінності знецінюються. Ми сподіваємося, що приклад любові й вірності серед членів Церкви у Африці допоможе нам навчати інших людей цих важливих традицій євангельського стилю життя. Скромність—ще одна сильна риса африканців. Ми просимо молодь повсюди бути такими ж скромними, як більшість молодих людей, яких зустрічаємо в Африці.

Ми хвалимо нашу молодь за їхню гнучкість і прогресивні погляди, і ми закликаємо старших членів Церкви позбавитися традицій та звичаїв, притаманних певній культурі чи племені, які відводять їх від шляху зростання й розвитку.

На противагу цьому, деякі культурні традиції в деяких частинах Африки є негативними, коли ми говоримо про євангельський спосіб життя і цінності. Деякі з них безпосередньо стосуються сімейних стосунків—того, що відбувається під час народження, шлюбу та смерті. Наприклад, деякі чоловіки в Африці мають неправильне уявлення про те, що чоловік має відпочивати, поки дружина виконує більшість хатньої роботи, або що дружина та діти є лише слугами чоловіка. Це неприємно Господу, бо стає перешкодою для тих сімейних стосунків, які повинні існувати у вічності, й заважає тому розвитку, який повинен відбуватися тут, на землі, якщо ми хочемо стати гідними благословень вічності. Вивчайте Писання і ви побачите, що Адам і Єва, наші

перші батьки, показали взірець: вони разом молилися і працювали разом (див. Мойсей 5:1, 4, 10–12, 16, 27). Таким повинен бути і наш взірець сімейного життя—з повагою ставитися одне до одного і працювати разом в любові.

Ще одна нехороша культурна традиція—це *лобола* або викуп нареченої, який серйозним чином заважає молодим чоловікам і жінкам дотримуватися заповідей відновленої євангелії Ісуса Христа. Коли молодий колишній місіонер має купити наречену у її батька за суму грошей настільки велику, що йому необхідно працювати багато років, щоб накопичити її, він не зможе одружитися або не зможе зробити цього, поки не досягне середніх років. Це суперечить євангельському

Якщо ми виконуємо Господні заповіді й поради Його провідників стосовно шлюбу, то можемо просити Його благословити нас у всьому іншому.

плану статевої чистоти поза шлюбом, шлюбу й вихованню дітей. Провідники священства повинні навчати батьків припинити цю практику, а молоді люди повинні наслідувати Господній взірць укладання шлюбу в святому храмі, не очікуючи виплати викупу за наречену.

Інші культурні звичаї або традиції, які можуть суперечити євангельському стилю життя—це весілля чи поховання. Я прошу вас не планувати такі весілля або поховання, які змусять вас залазити у великі борги. Уникайте далеких подорожей і дорогих бенкетів. Надмірні борги заважатимуть або й зовсім позбавлять вас можливості сплачувати десятину, відвідувати храм і посилати своїх дітей на місію. Складайте такі плани, які зміцнять, а не послаблять, вашу майбутню активність у Церкві.

Важливість шлюбу

Ми живемо у злочестивому світі. Кажучи це, я в першу чергу думаю про свідоме позбавлення життя, яке відбувається так часто в міжплемінних та міжнаціональних конфліктах у Африці й по всьому світу. Бог також заповідав, аби ми не позбавляли людей їхнього майна шляхом крадіжки чи шахрайства. Ще одне велике злочестя—це порушення заповіді “Не чини перелюбу” (Вихід 20:14) та всіх інших, пов’язаних з цією заповіддю, за допомогою яких Бог відкрив, що велика сила дітонародження, яку Він дав для Своєї мети, має застосовуватися лише в шлюбі. Вступати у статеві стосунки поза шлюбом—це гріх.

Ми живемо в часи, коли на шлюб дивляться як на вибір, а не як на необхідність. Наприклад, 40 відсотків дітей у Сполучених Штатах зараз народжується у матерів, які не перебувають у шлюбі. Багато людей живуть разом, не укладаючи шлюб. Діти, які народжуються внаслідок таких стосунків, залишені без захисту батьків, поєднаних один з одним зобов’язаннями шлюбу,

встановленого Богом для наших перших батьків у Еденському саду⁶.

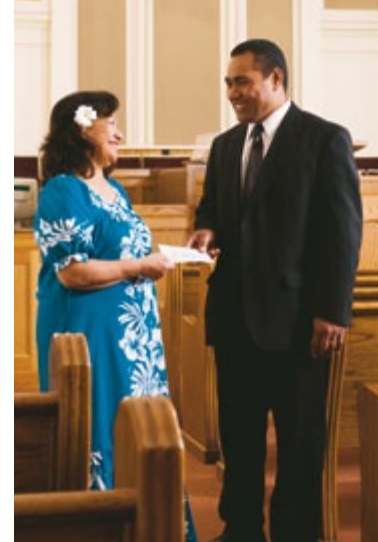
Шлюб є важливим, але у Африці й серед інших народів ми повинні поставити таке запитання: який саме шлюб? Є офіційний шлюб, ухвалений законом, і є шлюби, засновані на звичаї, тобто шлюби ухвалені племенем, які можуть укладатися або припинятися без особливих формальностей. Господня норма—яка має встановлені вимоги для запечаткування шлюбу у храмі—це шлюб, який є постійним настільки, наскільки постійним його можуть зробити людські закони.

Я ще раз нагадую пораду, дану провідниками Церкви, що чоловіки і дружини не повинні жити одне без одного довгий період часу, як наприклад, через роботу за кордоном чи на далекій відстані. Надто часто такі довгі розлуки супроводжуються серйозним гріхом. Розлука веде до порушення вічних заповітів, що спричиняє душевний біль і втрату благословень. У сучасному одкровенні Господь заповідав: “Люби свою дружину усім своїм серцем і припадай до неї і більше ні до кого” (УЗ 42:22). Якщо ми виконуємо Господні заповіді й поради Його провідників стосовно шлюбу, то можемо просити Його благословити нас у всьому іншому.

Благословення десятини

Десятина—це заповідь з обіцанням. Слова Малахії, підтвержені Спасителем, обіцяють тим, хто приносить свої десятини в комору, що Господь відкриє отвори небесні і проллє на них благословення, так що не буде місця достатнього, щоб скласти їх. Обіцянні благословення є мирськими і духовними. Платникам десятини Господь обіцяє “насвар[ити] все, що жере” і що “будуть всі люди вважати вас блаженними, бо будете ви любим Краєм” (Малахія 3:10–12; див. також 3 Нефій 24:10–12).

Я впевнений, що ці обіцання стосуються тих країн, у яких ви живете. Коли народ

*Я впевнений,
що коли багато
громадян у країні
вірно сплачують
десятину, то
вони приклика-
ють благосло-
вення небес на
весь свій народ.*

Зараз, коли Церква є міцною завдяки своїм осередкам—колам,—ми радимо членам Церкви залишатися, щоб розбудувати Церкву в себе на батьківщині. Ми заохочуємо до цього, будуючи храми по всьому світу.

Божий не приносив десятин і пожертвувань, Бог прокляв усіх людей (див. Малахія 3:9). Подібним же чином я впевнений, що коли багато громадян у країні вірно сплачують десятину, то вони прикликають благословення небес на весь свій народ. Біблія навчає, що “трохи розчини квасить усе тісто” (Галатам 5:9; див. також Матвій 13:33) і що “праведність люд підіймає” (Приповісті 14:34). Ці дуже необхідні благословення можна прикликати за допомогою вірної сплати десятини.

Сплата десятини також приносить кожному платнику десятини неповторні духовні й мирські благословення. В часи Другої світової війни моя овдовіла матір жила з трьома маленькими дітьми на мізерну платню шкільної вчительки. Коли я почав розуміти, що ми обмежуємо себе в деяких бажаних речах через те, що не маємо достатньо грошей, я запитав матір, чому таку велику частку своєї зарплати вона сплачує як десятину. Я ніколи не забуду її пояснення: “Далліне, можливо, є люди, які можуть обійтися без сплати десятини, але ми не можемо, бо ми бідні. Господь вирішив забрати твого батька, і мені самій треба виховувати вас, дітей. Я не можу робити це без Господніх благословень, і я отримую ці благословення, сплачуючи чесну десятину. Коли я сплачую десятину, то маю Господнє обіцяння, що Він благословить нас. Ми повинні мати ті благословення, щоб іти по життю”.

Як людина, яка отримує ті благословення все своє життя, я свідчу про доброту нашого Бога і щедрі благословення Його дітям, які сплачують десятину.

Розбудова Церкви

Щоб Церква в Африці та в інших країнах була встановлена міцно, нам необхідно, аби серед провідників і членів Церкви були люди, які є святими останніх днів уже в третьому і четвертому поколінні в своїх сім'ях. Вірні святі останніх днів, які

переїздять у іншу країну, послаблюють Церкву на своїй батьківщині. Звичайно ж, Церква не *забороняє* своїм членам переїздити з одного місця до іншого в пошуках кращого життя, але уже впродовж багатьох років Церква не *заохочує* до такої еміграції.

Колись давно святих останніх днів заохочували збиратися в Сіоні в Америці, щоб встановити Церкву і будувати там храми. Зараз, коли Церква є міцною завдяки своїм осередкам—колам,—ми радимо членам залишатися, щоб розбудувати Церкву в себе на батьківщині. Ми заохочуємо до цього, будуючи храми по всьому світу.

Іти Господнім шляхом нелегко. Господь застерігав нас знову і знову, кажучи прямо і через Своїх служителів, що світ буде нас ненавидіти за те, що ми робимо щось по-іншому—у Господній спосіб (див. Іван 15:19).

Хороша новина полягає в тому, що коли ми виконуємо Господню роботу в Господній спосіб, ми неодмінно отримаємо Його благословення, які нам допомагатимуть. “Я йтиму перед вашим лицем,— сказав Він.— Я буду праворуч і ліворуч від вас, і Мій Дух буде у ваших серцях, а Мої ангели—навколо вас, щоб підтримувати вас” (УЗ 84:88).

Любіть одне одного

Які ж ми вдячні за відновлену евангелію Ісуса Христа! Вона каже нам, хто ми є. Якщо ми розуміємо наші стосунки з Богом, ми також розуміємо свої стосунки одне з одним, у тому числі наші стосунки з супутником життя і дітьми, які є вічними стосунками, якщо ми дотримуємося заповідей і укладаємо священні храмові завіти та живемо за ними.

Усі чоловіки і жінки на цій землі є нащадками Бога, духовними братами і сестрами—незалежно від кольору шкіри чи громадянства. Не дивно, що Єдинонароджений Син Божий заповідав нам любити одне одного. Як би змінився світ, якби

братерська і сестринська любов та безкорислива допомога могли долати всі обмеження, що існують через племінні, національні, релігійні та расові відмінності. Така любов не усунула б до кінця різницю в думках і вчинках, але вона спонукала б кожного з нас зосередити свої зусилля на співпраці зі своїми ближніми, відкинувши ненависть та бажання пригнічувати їх.

Я стверджую велику істину про те, що Небесний Батько любить усіх Своїх дітей. Ця ідея, яка має надзвичайно велику силу, доступна для розуміння дітей завдяки любові й жертві їхніх земних батьків. Любов — це найбільша сила у світі. Я молюся, щоб усі батьки показували такий приклад любові, який заохочує їхнє підростаюче покоління зрозуміти любов Бога до

них і велике бажання нашого Небесного Батька, суть якого полягає в тому, щоб усі Його діти робили все необхідне, аби заслужити найобраніші благословення вічності.

Ми маємо Його євангелію, і нам слід дотримуватися заповідей, аби насолоджуватися Його найобранішими благословеннями. Я свідчу про це і прошу в Небесного Батька благословень для кожного з вас. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Учення Президентів Церкви: Уїлфорд Вудраф (2005), с. 49.
2. Учення: Уїлфорд Вудраф, 51.
3. Учення: Уїлфорд Вудраф, 54.
4. Томас С. Монсон, "Небесні домівки, вічні сім'ї", *Ліягона*, чер. 2006 р., сс. 67–68; *Ensign*, June 2006, 99–100.
5. Див. "Сім'я: Проголошення світові", *Ліягона*, лист. 2010, 129.
6. Див. *Ліягона*, лист. 2010, с. 129.

Як би змінився світ, якби братерська і сестринська любов та безкорислива допомога могли долати всі обмеження, що існують через племінні, національні, релігійні та расові відмінності.

Візитне вчителювання

РОЗУМІТИ СИЛУ СЛУЖІННЯ

Небесний Батько потребує, аби ми пішли вищою стежкою й виявляли наше учнівство щирим піклуванням про Його дітей.

Під час земного життя Христос служив іншим. Якщо ми бажаємо бути Його послідовниками, то повинні брати з Нього приклад. Він навчав: “Ті діяння, які ви бачили, коли Я робив, є тими, які ви теж будете робити” (3 Нефій 27:21). У Новому Завіті є багато прикладів Христового служіння. Він розповів жінці з Самарії, що Він є Месією. Він зцілив Петрову

тещу. Він повернув дочку Яіра батькам, а Лазаря— його скорботним сестрам. Навіть страждаючи на хресті, Спаситель “потурбувався про Свою матір, яка на той час, скоріше за все, уже була вдовою й потребувала догляду”¹. На хресті Він попросив Івана піклуватися про Його матір.

Джуді Б. Бек, генеральний президент Товариства

Генеральне президентство Товариства допомоги

допомоги, сказала: “У Товаристві допомоги ми навчаємося бути учнями Христа. Ми вчимося того, чого би Він хотів нас навчити, робимо те, що би Він хотів, аби ми робили, і стаємо тими, ким би Він хотів нас бачити”².

Розуміти силу служіння

Служіння і надання допомоги іншим завжди були серцевиною Товариства допомоги. “Протягом років сестри та провідники Товариства допомоги вчилися крок за кроком і вдосконалювали свою здатність пильнувати одна одну,—сказала сестра Бек.— Були часи, коли сестри більше зосереджувалися на тому, щоб провести зустрічі, викласти уроки та залишити записку, коли ходили до домівок підопічних сестер. Цей досвід допоміг сестрам пізнати приклади піклування. Так само, як народ у часи Мойсея зосереджувався на дотриманні довгих переліків правил, сестри Товариства допомоги часом встановлювали для себе багато писаних і неписаних правил, керуючись бажанням зрозуміти, як же зміцнювати одна одну.

Оскільки сестри та їхні сім’ї мають сьогодні в житті таку надзвичайну потребу в допомозі та порятунку, нашому Небесному Батькові потрібно, аби ми пішли вищою стежкою й виявляли наше учнівство щирим піклуванням про Його дітей. Зважаючи на цю важливу мету, зараз провідників навчають просити звіти про духовне і матеріальне становище сестер та їхніх сімей, а також про надане служіння. Тепер візитні сестри мають обов’язок “познайомитися з кожною сестрою і щиро любити її, допомагати їй зміцнюватися у вірі і служити їй”³.

Наша історія Товариства допомоги, що міститься в книзі *Дочки в Моєму царстві* та в *Довіднику 2: Керування Церквою* навчають нас, як ми можемо йти вищими стежками і виявляти своє учнівство:

- Щодня молитися за підопічних сестер і їхні сім’ї.
- Шукати натхнення, щоб знати потреби ваших сестер.

- Регулярно відвідувати ваших сестер, щоб втішати і зміцнювати їх.
- Часто підтримувати зв’язок зі своїми сестрами за допомогою візитів, телефонних дзвінків, листів, електронних послань, текстових повідомлень і простих виявів доброти.
- Вітати своїх сестер у церкві.
- Допомагати своїм сестрам, коли вони хворіють або мають інші невідкладні потреби.
- Навчати своїх сестер евангелії за допомогою Писань та Послання візитного вчителювання.
- Надихати сестер, показуючи хороший приклад.
- Звітувати про духовне й матеріальне благополуччя своїх сестер провіднику Товариства допомоги⁴.

Зосередитися на служінні

Ми—руки Господа. Він покладається на кожну з нас. Чим серйозніше ми ставимося до свого доручення візитної сестри як до такого, що є одним з наших найголовніших обов’язків, тим більше ми будемо служити тим, кого відвідуємо.

1. Ми будемо створювати атмосферу, яка запрошує Духа, і допомагати нашим сестрам зростати у вірі та збільшувати особисту праведність
2. Ми будемо щиро піклуватися про тих, кого відвідуємо, і допомагати їм зміцнювати свої домівки та сім’ї.
3. Ми будемо діяти, коли наші сестри матимуть якусь потребу.

Наслідування—це приклад Марії та Гретхен, візитних вчительок, які розуміють силу служіння. На цьому прикладі ми можемо побачити, що зараз візитні вчительки мають можливість відвідувати підопічних разом чи окремо. Їм зараховується їхнє “піклування” незалежно від того, чи разом вони приходять і діляться посланням. Вони можуть належним чином щось робити, не чекаючи, коли їх попросять. Вони активно можуть прагнути особистого одкровення, отримувати його і діяти відповідно, щоб знати, як відгукнутися на духовні та матеріальні потреби

ЗДІЙСНЮВАТИ ЧУДЕСА

“Якщо ми намагаємося з вірою, яку ніщо не може похитнути, виконувати призначені нам обов’язки, якщо ми шукаємо натхнення від Всемогутнього у виконанні своєї відповідальності, ми можемо здійснювати чудеса”.

Президент Томас С. Монсон, у *Дочки в Моєму царстві: Історія і спадок Товариства допомоги* (2011), с. 99.

кожної сестри, яку вони відвідують.

Рейчел чекала на свою першу дитину і мала залишатися в ліжку більшу частину своєї вагітності. Її візитні вчительки молилися, щоб отримати натхнення і знати, як допомогти їй найкращим чином. Більшість днів перед роботою Марія, яка жила неподалік, могла допомагати Рейчел у її домі. Одного дня вона частково прибирала ванну, а наступного дня закінчувала прибирання. Потім вона пілососила вітальню, а наступного дня вона готувала обід для Рейчел. І таким чином її невинне служіння продовжувалося: вона прала, витирала пил або робила все, що було необхідно для Рейчел.

Гретхен часто телефонувала Рейчел, щоб наповнити радістю її день. Іноді вони розмовляли і сміялися. Часом Гретхен і Марія приходили до Рейчел і сиділи біля її ліжка та ділилися свідченням, читали Писання або Послання візитного вчителювання. А коли у Рейчел народилася дитина, вони продовжували допомагати їй.

Упродовж усього цього часу Марія і Гретхен також співпрацювали з президентством Товариства допомоги, щоб координувати надання іншої допомоги, якої потребувала Рейчел та її сім’я. Сестри з президентства Товариства допомоги радилися з єпископом і радою приходу, щоб домашні вчителі та інші люди могли надавати додаткову допомогу.

Служити стало ще приємніше, коли ці сестри почали відчувати любов одна до одної і ділитися своїм духовним досвідом. Як візитні вчительки ми можемо наслідувати цей самий взірець і принципи служіння та отримувати такі ж благословення.

Служити так, як Христос

“Як віддані учні Спасителя ми вдосконалюємо нашу здатність виконувати те, що робив би Він, якби був тут,—сказала сестра Бек.— Ми знаємо, що для Нього важливо те, наскільки ми піклуємося, а тому ми намагаємося зосередитися на турботі про наших сестер, а не на тому, щоб поставити “галочку”. Справжнє священнослужіння вимірюється скоріше глибиною нашого милосердя, аніж досконалістю нашої статистики”⁵.

Як візитні вчительки ми будемо знати, що успішно служимо, якщо наші сестри зможуть сказати: “Моя візитна вчителька допомагає мені духовно зростати. Я знаю, що мої візитні вчительки щиро піклуються про мене і про мою сім’ю, і коли у мене виникнуть проблеми, я знаю, що сестри мені допоможуть”. Ідучи вищими стежками, ми, візитні вчительки, беремо участь у дивовижній Господній роботі й виконуємо цілі Товариства допомоги, зміцнюючи віру і особисту праведність, зміцнюючи сім’ї і домівки та допомагаючи тим, хто в нужді. ■

ПОСИЛАННЯ

1. *Дочки в Моєму царстві: Історія і спадок Товариства допомоги* (2011), с. 3.
2. *Дочки в Моєму царстві*, с. 7.
3. Джулі Б. Бек, “Ось що мої онучки (та онуки), сподіваюся, зрозуміють про Товариство допомоги”, *Ліягона*, лист. 2011, с. 112.
4. Див. *Дочки в Моєму царстві*, с. 123.
5. *Ліягона*, лист. 2011, сс. 112–113.

ЯК БУЛО ВДОСКОНАЛЕНО ВІЗИТНЕ ВЧИТЕЛЮВАННЯ?

Далі подано перелік змін до програми візитного вчителювання. Ми заохочуємо провідників Товариства допомоги і візитних сестер прочитати розділ 9 *Довідника 2: Керування Церквою*, щоб переглянути особливості цих змін. Ми також заохочуємо вас прочитати розділ 7 книги *Дочки в Моєму царстві: Історія і спадок Товариства допомоги*, щоб здобути бачення, відчуття дух та зрозуміти силу служіння і його важливу роль у візитному вчителюванні. (Обидві ці книги можна знайти он-лайн на сайті LDS.org).

ПРИЗНАЧЕННЯ ВІЗИТНИХ ВЧИТЕЛІВ

1. Президентство Товариства допомоги, а не лише президент, несе відповідальність за візитних учителів.	Див. <i>Довідник 2</i> , 9.2.2.
2. Коли провідник Товариства допомоги дає сестрі завдання з візитного вчителювання, провідник допомагає сестрі зрозуміти, що візитне вчителювання—це важливий духовний обов'язок.	Див. <i>Довідник 2</i> , 9.5; 9.5.1.
3. Президентство Товариства допомоги проводить постійне навчання для візитних вчительок, пояснюючи, як більш ефективно служити тим сестрам, яких вони відвідують. Навчання можна проводити під час першої неділі місяця або на інших зборах Товариства допомоги.	Див. <i>Довідник 2</i> , 9.5.

РАДИТИСЯ З ІНШИМИ

1. Члени президентства Товариства допомоги регулярно зустрічаються з візитними вчительками, щоб обговорити духовне і матеріальне благополуччя нужденних і скласти плани, аби допомогти їм. Візитні вчительки можуть допомагати президентству Товариства допомоги у здійсненні короткотермінового або довготермінового служіння для сестер, які мають потреби.	Див. <i>Довідник 2</i> , 9.5; 9.5.1; 9.5.4.
2. Президентство Товариства допомоги регулярно радиться разом, щоб обговорити духовне й матеріальне благополуччя тих, хто в нужді.	Див. <i>Довідник 2</i> , 9.3.2; 9.5.4.
3. На раді приходу або філії президент Товариства допомоги надає відповідну інформацію, основувшись на звітах візитних вчительок, щоб провідники приходу або філії могли радитися разом щодо того, як допомагати людям з духовними і матеріальними потребами.	Див. <i>Довідник 2</i> , 4.5.1; 5.1.2; 6.2.2.
4. Єпископ або президент філії, при потребі, може запросити президента Товариства допомоги приходу або філії на збори виконавчого комітету священства (ВКС), щоб координувати призначення з домашнього та візитного вчителювання.	Див. <i>Довідник 2</i> , 9.3.1.
5. Президентство Товариства допомоги і провідник дорослої молоді регулярно зустрічається, щоб переконатися, що призначення з візитного вчителювання задовольняють потреби неодружених дорослих.	Див. <i>Довідник 2</i> , 9.7.2; 16.3.3.

ОРГАНІЗАЦІЯ ТА НАГЛЯД ЗА ЗДІЙСНЕННЯМ ВІЗИТНОГО ВЧИТЕЛЮВАННЯ

<p>1. Єпископ або президент філії й президентство Товариства допомоги радяться разом і з молитвою розглядають місцеві потреби, щоб визначити структуру візитного вчителювання. (Сестер не слід розбивати на групи для візитного вчителювання, оскільки вони служать кожній окремій сестрі). Єпископ або президент філії ухвалює кожне призначення.</p>	<p><i>Див. Довідник 2, 9.5.2.</i></p>
<p>2. Де можливо, президентство призначає сестер виконувати служіння по двоє. <i>Довідник 2</i> подає альтернативні варіанти, щоб задовольняти місцеві потреби. Президентство радиться з єпископом або президентом філії щодо використання таких альтернативних можливостей:</p> <ol style="list-style-type: none"> a. Тимчасово призначати лише домашніх або лише візитних учителів для певних сімей. Або провідники можуть чергувати щомісячні відвідування домашніх і візитних учителів. б. Просити сестер-місіонерок повного дня допомагати час від часу в здійсненні візитного вчителювання зі згоди президента місії. 	<p><i>Див. Довідник 2, 9.5.2; 9.5.3.</i></p>
<p>3. Візитне вчителювання—це не просто візит раз на місяць. Це—служіння. Щоб пильнувати за сестрами і зміцнювати їх, якщо у них є особисті потреби, візитні вчителі підтримують з ними постійний зв'язок за допомогою візитів, телефонних дзвінків, електронних послань, листів або використовуючи інші засоби.</p> <p>Провідники приділяють першочергову увагу, щоб переконатися в тому, що турбота була виявлена: сестрам, які перейшли в Товариство допомоги з Товариства молодих жінок, самотнім сестрам, новим членам приходу, недавно наверненим, сестрам, які недавно вийшли заміж, малоактивним сестрам та іншим сестрам, які мають особливі потреби.</p>	<p><i>Див. Довідник 2, 9.5.1; 9.5.2.</i></p>

ЗВІТУВАННЯ ПРО ВІЗИТНЕ ВЧИТЕЛЮВАННЯ

<p>1. Візитних вчителів просять звітувати про особливі потреби і надане служіння—іншими словами, про їхню роботу. Важливо не просто відвідувати, але піклуватися.</p>	<p><i>Див. Довідник 2, 9.5.4.</i></p>
<p>2. Президент Товариства допомоги щомісяця надає єпископу чи президенту філії звіт про візитне вчителювання. Цей звіт включає особливі потреби і надане візитними вчительками служіння, а також список сестер, з якими ніхто не зв'язався.</p>	<p><i>Див. Довідник 2, 9.5.4.</i></p>

Дочки в Моєму царстві

Змінювати життя

У передмові до книги *Дочки в Моєму царстві: Історія і спадок Товариства допомоги*, Перше Президентство заохочує читачів “вивчати цю книгу і дозволити вміщеним у ній вічним істинам та надихаючим прикладам впливати на ваше життя”¹. Далі подано свідчення кількох чоловіків і жінок, життя яких змінилося завдяки цій натхненній книзі:

“Дух цієї книги настільки сильний, що його можна відчувати на дотик. Я дійсно відчула, що вона змінила моє серце”. Шеллі Бертаньйо

“Читання книги *Дочки в Моєму Царстві* надихнуло мене бути більш відданним чоловіком та батьком і

більш вірно дотримуватися своїх завітів”.

Аарон Уест
“Коли я читаю

про сестер Товариства допомоги в книзі *Дочки в Моєму царстві*, вони стають для мене реальними, і я відчуваю їхню

віру. Вони знали, що коли ми служимо іншим з чистою любов’ю Христа, то стаємо такими, якими хоче бачити нас Господь. У цьому й полягає мета Товариства допомоги, і вона стосується кожної сестри—самотньої чи заміжньої, молоді чи літньої. Це стосується і мене”.

Катріна Кеннон

“Я жила в Чилі, Аргентині, Бразилії та Сполучених Штатах, але куди б я не поїхала, я знаю, що належу до чудового кола сестер—спадку сильних, вірних жінок”. Марта Браво

“Працювати над графічним дизайном книги *Дочки в Моєму царстві* було винятковою і надзвичайною нагодою. Під час наших перших зборів сестра Джулі Б. Бек, генеральний президент Товариства допомоги, склала нам свідчення, що ця книга є результатом одкровення і настанов сучасних пророків. З перших же днів одкровення скеровувало нас в усьому. Кожного разу, коли хтось із нас читав сторінки цієї книги, ми були зворушені Духом і змінювалися на краще. Це сталося зі мною, і я бачив,

що це ж саме відбувалося і з редакторами, дизайнерами, ілюстраторами, художниками та друкарями”. Теда Петерсон

“Я зрозуміла, що беру участь у чомусь великому. Коли я черпаю силу в Товаристві допомоги, то також можу ставати кращою”. Джанетт Ендрюз

“Цей виклад історії є потужним ресурсом, що може допомогти чоловікам і жінкам по всьому світу зрозуміти цінність жінок як дочок Бога та їхню важливу роль в Його царстві”. Сюзен Лофгрэн

“Раніше я думала, що маю бути, як усі. Зараз я усвідомила, що кожна сестра має свої обставини, сильні й слабкі сторони, але кожна є важливою”. Ніколь Еріксон

“Книга *Дочки в Моєму царстві* справила на мене, єпископа, глибоке враження. Я свідчу про велику силу, яка з’являється тоді, коли Товариство допомоги і священство нерозривно поєднані разом”. Марк Стейплас ■

ПОСИЛАННЯ

1. *Дочки в Моєму царстві: Історія і спадок Товариства допомоги* (2011), с. ix.

ЗАКЛИК ДО

ІНДЕКСАТОРІВ ПО ВСЬОМУ СВІТУ

З часу запровадження в 2006 році індексування у FamilySearch, було оцифровано 800 млн. записів. Але роботу не завершено, і потреба в індексаторах зростає.

Хезер Ф. Крістенсен

Співробітник редакції церковних журналів

Коли Хіларі Лемон з Юти, США, повернулася додому з місії, у неї було кілька місяців до початку навчання у вузі. Думаючи, як продуктивно використати час, вона почала індексувати он-лайн у FamilySearch. Спочатку вона індексувала англійською, але невдовзі зрозуміла, що є можливість індексувати й іншими мовами—у тому числі португальською, мовою, яку вона вивчила на місії.

“Оскільки я служила на місії в Португалії, мене цікавили проекти з індексування

ПРОГРАМА FAMILYSEARCH ЛЕГКА В КОРИСТУВАННІ

Разом з рештою молоді в колі Чорлі, Англія, 15-річна Макензі отримала запрошення від президентства колу проіндексувати 200 імен. “Двісті імен перетворилися на 2000!—пригадує Макензі.— Індекссування дається швидко і легко. Спонування Духа допомагають вам зрозуміти написання імен і місцевостей. Я поділилася тим, що знаю про індекссування зі своєю сім’єю і друзями, показавши їм, як створити власний аккаунт і продемонструвавши, як просто і приємно індексувати”.

для Бразилії та Португалії. Моя зацікавленість різко зросла, коли я побачила проєкт для міста Сетубал у Португалії. Це був один з районів мого служіння”,—каже Хілари.

Хілари—одна з волонтерок, яка допомагає індексувати постійно зростаючу кількість записів іншими, крім англійської, мовами. Як і інші 127 тис. волонтерів, Хілари записує імена і події для тих, хто вже помер, щоб члени Церкви могли знайти інформацію, яку шукають, і виконати у храмах обряди для своїх предків.

Що таке індексвання?

Індексвання у FamilySearch—це процес прочитання сфотографованих записів—таких, як переписи, метричні книги, завіти і церковні записи—і друкування інформації, що міститься в них, до пошукової бази даних, яку можна знайти он-лайн. Завдяки цій роботі волонтери-індексатори дають можливість членам Церкви та іншим дослідникам сімейної історії легко знаходити інформацію про предків у Інтернеті.

Завдяки індексуванню сімейно-історична робота стає простою і легкою. “В минулому, коли ви шукали родичів, необхідно було переглядати мікрофільми. Коли ви знаходили члена сім’ї, якого

шукали, то могли знайти пов’язані з ним імена. Тож ви прокручували мікрофільм знову і знову”,—розповідає Йозеф Шабаткай, індексатор з Угорщини.

У наш час FamilySearch продовжує збирати історичні записи в державних установах та у приватних осіб по всьому світу. Але замість того, щоб просто фотографувати записи й таким чином відкривати дослідникам доступ до записів, працівники FamilySearch сканують їх до програми з індексвання. Волонтери відкривають ці зображення у своєму комп’ютері і друкують інформацію, яку бачать. Таким чином інформація оцифровується і дослідники, зручно влаштувавшись у себе вдома, можуть її знайти за допомогою функції пошуку у FamilySearch.org.

Як багато записів уже проіндексовано?

З часу запровадження програми індексвання FamilySearch у 2006 році, волонтери-індексатори досягли значних успіхів, розшифрувавши 800 млн. записів. Але до завершення роботи ще далеко. Сховище записів у Гранітній горі в Солт-Лейк-Сіті, яке є сховищем і захистом для фільмованих записів, нараховує 15 млрд. записів, і їхня кількість постійно збільшується. Записи містять інформацію про мільярди людей з

ЯК ЗНАЙТИ ЧАС ДЛЯ СІМЕЙНОЇ ІСТОРІЇ

Здається, що багатьом людям важко знайти час для сімейної історії. Джонні Сью Шилаті з Юти, США, знайшла можливість викроїти час для індексування. “Мені подобається індексувати!—каже сестра Шилаті.— Коли ми з чоловіком здійснюємо довгі автомобільні переїзди, я завантажую партії до свого ноутбука і потім працюю без Інтернету, поки я в машині. Коли ми прибуваємо на місце, я підключаюся до Інтернету, відсилаю партії і завантажую нові, які буду індексувати по дорозі додому. Я використовую кожну хвилину для індексування, тоді ці автомобільні подорожі проходять для мене легко”.

понад 100 країн понад 170 мовами.

Роберт Магнуський, місіонер церковного служіння і активний індексатор з Польщі, на собі відчув необхідність більшої кількості неангломовних волонтерів. “Через те, що країну було розділено з 1772 до 1918 року, польські записи велися чотирма мовами: російською, німецькою, латинською та польською”,—розповідає він. Оскільки більшість польських індексаторів розмовляє польською, вони почали з індексування польських записів. Але все ще залишається робота з російськими, німецькими та латинськими записами. За допомогою волонтерів зі всього світу, які мають досвід роботи з різними мовами, дослідники сімейної історії по всьому світу можуть знаходити своїх предків незалежно від того, якою мовою інформацію про них було записано.

Щоб відкрити доступ до цих записів, програма індексування доступна он-лайн 11 мовами: англійською, голландською, іспанською, італійською, німецькою, польською, португальською, російською, французькою, шведською та японською.

Людей, які розмовляють однією з цих мов,

незалежно від того, це їхня рідна мова, чи вони її вивчили під час місіонерського служіння, навчання чи певної підготовки, запрошують зареєструватися й почати індексування.

Як я можу почати?

Ви можете швидко і просто стати волонтером-індексатором. Виконуйте настанови на indexing.familysearch.org, щоб завантажити програму у свій комп’ютер. Після цього відкрийте обліковий запис, а потім виберіть групу або “партію” записів для індексування. Записи розбиті на невеликі партії з 20–50 імен, щоб дати можливість волонтерам присвячувати індексуванню ту малу чи велику частину свого часу, який вони мають. На завершення однієї партії потрібно приблизно 30 хвилин, однак ви можете зупинитися на середині роботи й повернутися до неї пізніше, оскільки програма збереже для вас виконану роботу. Якщо ви не можете закінчити партію впродовж тижня, вона автоматично стане доступною для інших людей, які зможуть її завершити.

Партії записів з усього світу надаються для індексування в міру того, як FamilySearch отримує записи з цих країн. Брат Шабадкай живе в Угорщині, однак він почав індексувати записи англійською і мовою африкаанс, поки не з’явилися записи з його країни. “То був один з найщасливіших моментів, коли в 2011 році було оголошено про першу угорську партію,—каже брат Шабадкай.— Багато угорських членів Церкви—молодих і літніх—зареєструвалися і з того часу стали “фанатичними” індексаторами”. Ентузіазм брата Шабадкайа ґрунтується на надії, що він знайде багато

своїх предків під час розшифровки записів. “Створюючи цю фантастичну базу даних, ми зможемо знайти більше імен своїх родичів, економлячи час і допомагаючи нашим предками швидше отримати спасительні обряди”.

А якщо в мене немає доступу до сучасних технологічних досягнень?

У різних частинах світу деяким людям, які мають бажання індексувати, нелегко придбати комп'ютер і мати доступ до Інтернету. З такою ситуацією стикнулися провідники в колі Зарагемля в Мехіко, коли вони вирішили залучити до індексування молодь. Оскільки не всі молоді люди мали вдома комп'ютер, провідники вирішили на кілька годин бронювати для них комп'ютерний клас у одній з місцевих шкіл.

Тож молодь змогла індексувати матеріали перепису населення в Мексичі за 1930 рік. “Коли молоді люди переглядали документи,—розповідає єпископ Даріо Сапата Вівас,—вони уявляли людей, які переходять від одного дому до іншого, збираючи всю ту інформацію, не знаючи, що одного дня їхні зусилля допоможуть у виконанні Господньої роботи—“здійснити безсмертя і вічне життя людини” (Мойсей 1:39).

Завдяки винахідливості провідників колу, які змогли знайти необхідне устаткування, молодь та інші члени колу змогли проіндексувати понад 300 тис. записів упродовж одного місяця.

Як видно з прикладу молоді в колі Зарагемля, навіть коли у вас немає свого комп'ютера, ви все-таки можете брати участь. Програму індексування можна здійснювати з будь-якого комп'ютера, підключеного до Інтернету—у вас вдома,

в центрах сімейної історії, в будинках зборів і навіть у школах чи бібліотеках, де це дозволяється.

Благословення від індексування

Португальські документи, які індексувала сестра Хіларі Лемон—це записи про хрищення, яким уже понад двісті років. Ці сторінки вже пожовтіли, а витіюватий почерк було нелегко прочитати, однак вона продовжувала роботу, думаючи про імена на сторінках, як про людей, які чекають, коли за них виконають у храмах роботу.

“Неодноразово під час індексування мене охоплювало приємне, сильне відчуття того, що одного дня португальські святі останніх днів відкриють записи про хрищення, які я індексувала, і знайдуть своїх предків,—каже Хіларі. —Зараз, коли оголошено про будівництво храму в Лісабоні, Португалія, я знаю, що настане день, коли члени Церкви знайдуть своїх родичів завдяки роботі, яка виконується шляхом індексування у FamilySearch”.

За допомогою таких волонтерів, як сестра Лемон, більше записів буде збережено і буде відкрито шлях для тих, хто пішов з життя раніше, не отримавши повноти благословень євангелії. ■

*За більш докладною інформацією зверніться до сайту **indexing.familysearch.org** або зв'яжіться з фахівцем з сімейної історії у вашому приході чи філії.*

БУДЬ-ХТО МОЖЕ ІНДЕКСУВАТИ

Індексування розраховане для людей будь-якого віку—студентів, мам, які вдома доглядають за дітьми, бізнесменів або пенсіонерів. Девід і Берніс Блайд відслужили сім місій повного дня і зараз живуть у себе вдома в Новій Зеландії, продовжуючи служити. “В Церкві завжди є якісь справи, щоб бути зайнятим і активним”,—каже сестра Блайд.—Індексування задовольняє нашу потребу в служінні”. З 2009 року сестра Блайд проіндексувала більше 180 тис. імен. “Я в захопленні від того, що працюю з цією чудовою програмою,—каже вона.—Ця робота з пошуку наших предків і надання їм можливості подальшого розвитку є дуже важливою”.

ВИ РОЗМОВЛЯЄТЕ РОСІЙСЬКОЮ?

Хоча ми з чоловіком Данилом дуже зайняті, однак вирішили, що нам ще раз слід відвідати Престонський храм в Англії до кінця 2009 року. З того маленького шотландського містечка, де ми живемо, нам потрібно добиратися до храму 6 годин двома автобусами.

Ранок, коли ми планували вирушити в дорогу, був хмарним і дощовим, але ми були раді, що їдемо до храму. Коли ми чекали годину

на другий автобус у пункті пересадки, почався сильний дощ і стало холодно.

Однак наші серця зігрівала думка, що невдовзі ми будемо в храмі. Коли ми прибули в Престон, то отримали сильне відчуття, що нам слід відразу ж іти до храму. Ми були голодні, з нас стікала вода, однак ми послухалися Святого Духа.

Коли ми увійшли до храму, привітний храмовий працівник попросив нас показати храмові рекомендації. Він зняв окуляри і знову подивився на прізвища в наших рекомендаціях.

“Ви з Росії?”—запитав він.

“Так,”—відповіли ми, трохи здивовані його реакцією.

“Тож ви розмовляєте російською?”—запитав він.

“Звичайно”,—відповіли ми.

Тоді він узяв телефон і комусь зателефонував.

Невдовзі до нас підійшов

Коли ми прибули в Престон, Англія, то отримали сильне відчуття, що нам слід відразу ж іти до храму.

президент храму. Хоча він був в окулярах, ми бачили сльози в його очах. “Ви—ангели Божі!”—сказав він з усмішкою і попросив іти за ним. Ми пішли за ним і невдовзі побачили юного збентеженого місіонера в оточенні храмових працівників.

Виявилося, що цей місіонер був з Вірменії і розмовляв російською. Його покликали служити в Англійську Лондонську місію, але він ще не знав англійської. У центрі підготовки місіонерів, розташованому поблизу від храму, не було жодної людини, яка розмовляла російською. Того дня він мав отримувати свій ендаумент, однак храмові працівники не мали змоги з ним спілкуватися—тобто доки не прийшло мокре до нитки російське подружжя.

Данила відразу ж попросили супроводжувати юного місіонера. Місіонер був переповнений радістю і сказав, що відчув особливий дух, коли ми увійшли.

Я вдячна, що попри напружений графік роботи й дощову погоду ми з чоловіком вирішили побувати у храмі того дня, щоб допомогти російськомовному синові Божому у Великобританії. Я вдячна за храмові благословення, які приносять у наше життя особливе світло і мету. Я знаю, що якщо ми будемо прислухатися до спонукань Святого Духа, Він вестиме нас назад до нашого небесного дому—так само як Він вів нас з чоловіком до Господнього дому того дня. ■

Анна Нікітічева, Шотландія

Я ЇХ НЕ ПОМІЧАЛА

Коли я нещодавно читала Книгу Мормона, то наткнулася на таке зауваження: “Чому ви ... дозволяєте голодним, і нужденним, і роздягненим, і хворим, і стражденим проходити повз вас, і не помічаєте їх?” (Мормон 8:39).

Замість того, щоб відчутти мир і затишок, які я зазвичай знаходжу в Писаннях, я була охоплена глибоким відчуттям суму. Я вже давно зрозуміла, що не дуже-то спостережлива. Я дозволила собі настільки поринути у своє життя, покликання і сім'ю, що просто не помічала труднощів інших людей.

Я знала, що не робила всього, що могла, аби “нести тягарі один одного, так щоб вони [могли бути] легшими; ... сумувати з тими хто сумує; так, і співчувати з тими, хто потребує співчуття” (Мосія 18:8–9). Я хотіла змінитися, я хотіла бути кращою. Та я не знала, як. Я молилася, щоб Господь мені допоміг.

Моя відповідь надійшла несподіваним і небажаним чином, коли в мене з'явилось хронічне захворювання. Воно повільно усунуло всю мою обтяжливу зайнятість. Хвороба прогресувала, і мені довелося відмовитися від усяких заходів поза домом, від свої покликань і від відвідування Церкви. Я не виходжу з дому, я самотня і мені здається, що мене ніхто не помічає.

Я молюся, щоб коли-небудь Господь зцілив мене. Якщо Він це зробить, я обіцяю, що ніколи більше

Я молилася, щоб Господь допоміг мені стати кращою людиною. Моя відповідь надійшла несподіваним і небажаним чином.

не буду такою сліпою. Коли я буду приходити в церкву, то звертатиму увагу на тих, хто сидить самотньо і хто не прийшов того дня. Кожного тижня я приділятиму час, щоб, долаючи свою сором'язливість, відвідати когось, хто хворіє, або сумує, або просто потребує друга. Я любитиму своїх братів і сестер кожного дня—не лише в неділю чи під час церковних заходів.

Я пам'ятатиму і, сподіваюся, буду гідною почути Господнє схвалення: “Що тільки вчинили ви одному з найменших братів Моїх цих,—те Мені ви вчинили” (Матвій 25:40). ■

Шеллі Проффітт Хоуеллз,
Каліфорнія, США

Я НЕ ХОТІВ СЛУЖИТИ

Коли мені було 11 років, на регіональній конференції в Йоганнесбурзі, ПАР, Президент Говард В. Хантер (1907–1995) потиснув мені руку й сказав: “Ти колись поїдеш на місію і будеш чудовим місіонером”.

Більшість юнаків постійно плекали б ті слова. Але не я. Наступні 10 років я не хотів їхати на місію. Я більше переймався досягненням успіхів у спорті й у громадському житті. Я думав, що, пропустивши два роки, я все втрачу. Під час бесід з президентами філії та колу я вигадував причини, чому я не хотів служити.

Коли мені був 21 рік, у мене все ще не з'явилося бажання служити на місії. Я відвідував свою сім'ю в Айові, куди вона переїхала рік тому. В Айові разом з неодруженою молоддю місцевої філії я мав нагоду відвідати храм в Уінтер-Квоттерз, шт. Небраска. Я не мав ендаумента, тож думав, що зможу виконувати хрищення за померлих.

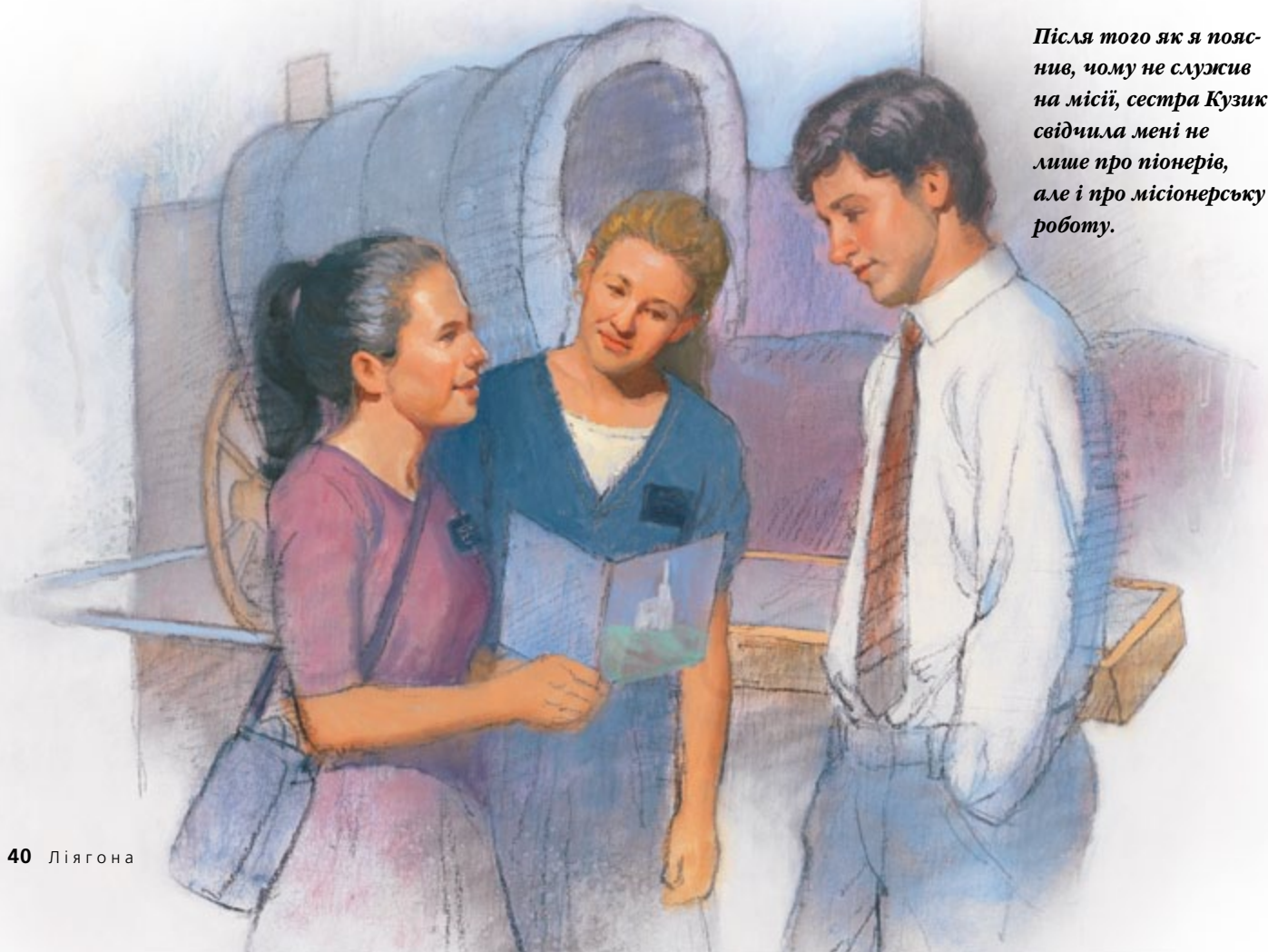
Коли ми прибули до храму, я дізнався, що на той час не була запланована сесія хрищення. Я подумав: “Отакої, що ж я буду робити наступні дві з половиною години?”

Я вирішив піти до центру для

відвідувачів “Мормонський шлях”, що знаходився через дорогу. Після перегляду 15-хвилинного відеофільму про піонерів мене привітали 2 сестри-місіонерки, які хотіли провести для мене персональну екскурсію. Трохи дізнавшись про мене, сестра Кузик запитала, чому я не служив на місії. З моїх вуст злетіли звичайні виправдання. Після того сестра Кузик свідчила мені не лише про піонерів, але і про місіонерську роботу.

Після екскурсії я сидів у кімнаті для очікування у храмі й думав. Раптом у відповідь на усі доводи, які я наводив щодо того, чому не можу служити на місії, сталося заціпеніння думки. Дух сильно

Після того як я пояснив, чому не служив на місії, сестра Кузик свідчила мені не лише про піонерів, але і про місіонерську роботу.

свідчив, що я повинен служити на місії. З того часу, як я почав розмовляти з сестрами-місіонерками, все в мені змінилося. Дух свідчив моєму серцю, що мені потрібно робити.

Через кілька місяців я дізнався, що тихий спокійний голос сказав сестрі Кузик, що мені потрібна індивідуальна екскурсія. Вона не знала чому, однак у Господа були плани для мене.

Я служив у Каліфорнійській місії Вентура—найкращій місії в світі—і знайшов там чудових друзів, які, я сподіваюся, залишаться моїми друзями навіки. Я не вірив Президенту Хантеру 10 років, але він точно знав, про що казав.

Мое життя повністю змінилося, тому що сестра-місіонерка діяла відповідно до спонукань Святого Духа. ■

Невілл Смеда, шт. Каліфорнія, США

ГОСПОДЬ— МОЯ ПІСНЯ

Оскільки я жив у маленькому містечку в Аризоні, де переважну кількість населення складали святі останніх днів, місіонери та члени Церкви багато розмовляли зі мною про Церкву. Вони часто запрошували мене і моїх дітей прийти до церкви, читати Писання, або і те й інше. Мене не цікавили їхні запрошення, але я ввічливо дякував їм за увагу до моєї сім'ї.

Коли я познайомився з жінкою, з якою пізніше одружився, вона сказала, що була святою останніх

днів. Я був у захопленні від її духовності й після одруження погодився ходити до церкви разом з нею. Вірний своєму слову я почав регулярно бувати в церкві, й мені навіть подобалася атмосфера в ній та приязне ставлення. Та хоча я й вивчав Писання, ходив до церкви і молився сам та з сім'єю, я все ще сумнівався в існуванні Бога. Як би я не намагався, я не міг звільнитися від свого скептичного ставлення до релігії. Оскільки я не відчував, що став до Бога ближчим, ніж раніше, я відхилив запрошення охреститися.

Десь через шість років мого відвідування церкви раптово помер мій батько, який служив у збройних силах США. Разом із сім'єю ми захотіли, щоб біля могили зіграли прощальний сигнал, і оскільки я професійний музикант, то цю мелодію попросили зіграти мене. Я грав на сотнях поховальних церемоній, але оскільки це був похорон мого батька, я знав, що мені буде нелегко. Я також знав з досвіду поховання мами, що моя розчуленість заважатиме грати. Я був рішуче налаштований не дозволити своїм емоціям вплинути на якість виконання музики, як це сталося під час маминого похорону.

За кілька хвилин до початку церемонії я нервово почав розігруватися. Я зіграв лише кілька нот, як відразу ж зрозумів, що знову схиблю. Мої очі наповнилися сльозами, і я заплакав. Ридання перехоплювали подих. Як же я гратиму?

Я не жадав слави для себе, однак я хотів вшанувати батька. Коли

я почав грати, то зрозумів, що не можу зробити повний вдих. Як правило, я не звертаюся за допомогою, але в ту мить я не знав, що ще можу зробити. Перша зіграна нота була слабкою. Подумки я благав Небесного Батька: "Будь ласка!" Коли я зіграв другу ноту, мої легені наповнилися повітрям, і звук, зіграний на трубі, був надзвичайно прекрасним. Я дограв мелодію до кінця так добре, як ніколи раніше. Коли пролунала остання нота, я раптом відчув, що мені немає чим дихати, і кризь сльози я хапав повітря ротом.

Як музикант я знаю свої сили і слабкості. Одним словом, я не міг би зіграти ту мелодію настільки добре навіть за найкращих обставин. Мені було зрозуміло, що Небесний Батько відповів на моє благання і благословив мене силою та здатністю вшанувати мого земного батька. Я отримав особливе свідчення про те, що Небесний Батько відповідає нам таким чином, щоб це було нам зрозуміло. Його відповідь у той момент, коли я цього найбільше потребував, допомогла мені зрозуміти, що Він завжди хотів спілкуватися зі мною.

Через кілька місяців я позбувся свого скептицизму в ставленні до релігії та приєднався до Церкви. Хоча для хрищення мені необхідно було зробити стрибок у вірі, все ж я знав, що Небесний Батько благословить мене. Той випадок, коли мені довелося грати прощальний сигнал, навчив мене, що Він відповість на мої молитви згідно з моїми потребами і розумінням. ■

Том Салліван, шт. Аризона, США

Старійшина
Ренделл К. Беннетт
Сімдесятник

Слідувати за пророком

Я познайомився з ангелом—моєю майбутньою дружиною—на вечірці інституту релігії, яка проходила на другий день після мого повернення з місії. Хоча ми з Шеллі зростає в Канаді на відстані сотень миль одне від одного й ніколи не зустрічалися раніше, ми багато дізналися одне про одного впродовж наступних місяців. Після того як я три рази пропонував Шеллі одружитися, а вона відхиляла мою пропозицію, бо хотіла служити на місії, вона врешті-решт погодилася, коли я пообіцяв, що ми будемо служити разом після того, як виростуть діти. Вона прийняла обручку 22 грудня 1976 року.

Але в наступні дні обоє ми відчували якийсь неспокій. Причиною цього було не наше рішення одружитися, а обручка. Дозвольте мені пояснити.

Рішення йти за пророком

Упродовж тижнів, що передували нашим заручинам, ми з Шеллі багато говорили про те, як хочемо виховувати свою сім'ю і яким ми хочемо бачити наш шлюб. Однією з головних тем розмов була наша рішучість завжди йти за пророком.

За два місяці до заручин ми слухали багато виступів на жовтневій генеральній конференції 1976 року, де особлива увага

приділялася принципам самозабезпеченості. Саме цьому ось уже кілька років постійно навчав Президент Спенсер В. Кімбол (1975–1985) та інші промовці. Як Шеллі, так і мене з дитинства навчили важливості мати город, робити запас продуктів і бути в усьому підготовленими. Але було таке враження, що на тій генеральній конференції темі підготовленості приділялася особлива увага. Дехто з промовців згадував паводок, спричинений руйнацією Тетонської дамби, що стався в червні. Серед них була Барбара Б. Сміт (1922–2010), генеральний президент Товариства допомоги, яка наголошувала на важливості самозабезпеченості, особливо на річному запасі продуктів, який нам радили робити в той час¹. Під час заключної сесії конференції Президент Кімбол нагадав святим останніх днів вірш з Євангелії від Луки 6:46, де Спаситель каже: “Що звете Мене: “Господи, Господи”, та не робите того, що Я говорю?” Після того Президент Кімбол закликав святих виконувати поради, що містяться у виступах конференції, “вдома і ... в майбутньому житті”².

Після наших заручин, коли ми з Шеллі думали про одруження й сімейне життя, ці послання звучали у наших вухах. Не знаючи про думки іншого, кожен з нас

*Обручка
зазвичай є
символом взятого
зобов'язання. Але для нас
з дружиною відсутність
обручки була символом на-
шого зобов'язання, взятого
перед Господом і Його
пророками.*

розмірковував над тим, як розпочати створення домашнього запасу продуктів для нашої сім'ї. Щоб виконати пораду, яку було дано в той час, нам необхідно було починати заповувати продукти для річного запасу. Але як ми могли зробити це? Ми були студентами і ще кілька років поспіль ми мали навчатися, тому в нас не було багато грошей. Святий Дух дав кожному з нас, але окремо, однакову відповідь: нам потрібно продати обручку.

Але як я міг попросити Шеллі зробити це? Я щойно подарував їй каблучку. Що вона подумає про моє прохання продати її, щоб ми могли купити вівсянку, борошно й рис? Тим часом вона також непокоїлася.

Що подумаю я, думала Шеллі, якщо вона підійде до мене і попросить продати обручку, яку я вибрав для неї? Може, це образить мене?

Однак спонукання, які відчував кожен з нас, були настільки сильними, що ми не могли їх відкинути, і чим більше кожен з нас думав про них, тим більше каблучка з діамантом привертала до себе увагу. Коли Шеллі підняла це питання за кілька днів після Різдва, я відчув полегшення, що ми обоє дійшли однакового висновку. Це було великим підтвердженням для обох нас щодо людини, яку кожен з нас обрав супутником життя. Нам було важливо знати, що ми мали однакові пріоритети й цінності, які співпадали з

тим, чого навчає пророк Бога. Я був дуже вдячний за її бажання піти на таку жертву заради того, щоб виконати пораду пророка.

Будь ласка, не зрозумійте мене неправильно і, будь ласка, не продавайте своїх обручок! Придбання і носіння обручки не є чимось неправильним. В дійсності, наші одружені діти мають гарні й належного вигляду обручки. Є багато способів, у які ми можемо наслідувати пророків та апостолів і застосовувати їхню пораду до нашого особистого життя. Але оскільки Дух скеровував нас виконати пораду пророка, продавши обручку, то в нашому випадку вибір був таким: мати обручку чи виконувати пораду пророка. Це допомогло нам з самого початку встановити два взірці у нашому домі: виконувати пораду пророка і діяти згідно з особистими духовними спонуканнями, які ми отримували.

Реакція на наше рішення

Ювелірний магазин, де я купив обручку, був закритий впродовж тижня після Різдва, але як тільки він почав працювати, я пішов поговорити з ювеліром. Я був абсолютно впевнений, що він відмовиться взяти її назад; зрештою, обручку носили й вона вже не вважається новою. Я підготував себе до такого перебігу подій і розраховував продати обручку в комісійному магазині, втративши значну суму. Але, на мій подив, серце ювеліра пом'якшилося. Я вийшов від нього з готівкою в руках, приголомшений тим, як Господь відкрив для нас шлях, щоб ми були слухняними.

Не всі так само легко сприйняли

наше рішення. Коли наші друзі—серед них і члени Церкви—дізналися, що ми зробили, й побачили маленьку шкіряну каблучку, яку я зробив для Шеллі, вони сказали, що ми з'їхали з глузду. Інші дівчата також віку, як і Шеллі, не могли повірити, що вона погодилася зробити те, що зробила. Дуже мало людей підтримували чи підбадьорювали нас.

Шеллі була сильною і знала, що з нею все буде гаразд, незважаючи на те, що думають люди; вона відчувала впевненість, знаючи, що виконує настанову пророка. А це було важливішим за все. Однак Господь послав нам лагідну миісль у вигляді двох друзів, які допомагали нам відчувати, що ми не самотні.

Коли ми з моїм другом Бобом навчалися в старших класах середньої школи, то привели до Церкви Френ. Пізніше всі ми троє відслужили місію, а після повернення з місії Френ, вони з Бобом заручилися. Коли вони прийшли, щоб розповісти про цю гарну новину нам з Шеллі, ми дізналися, що замість того, щоб купувати обручку, вони також вирішили витратити ці гроші на запас продуктів. Було цікаво, що всіх нас чотирьох Дух спрямував зробити одне й те саме. Наше рішення діяти згідно зі спонуканнями Святого Духа і настановами сучасного пророка поглибили дружбу, яка триває понад 40 років.

Послух приносить благословення

Ми з Шеллі почали закупівляю основних продуктів для нашого домашнього запасу в січні 1977 року і продовжували це робити до свого

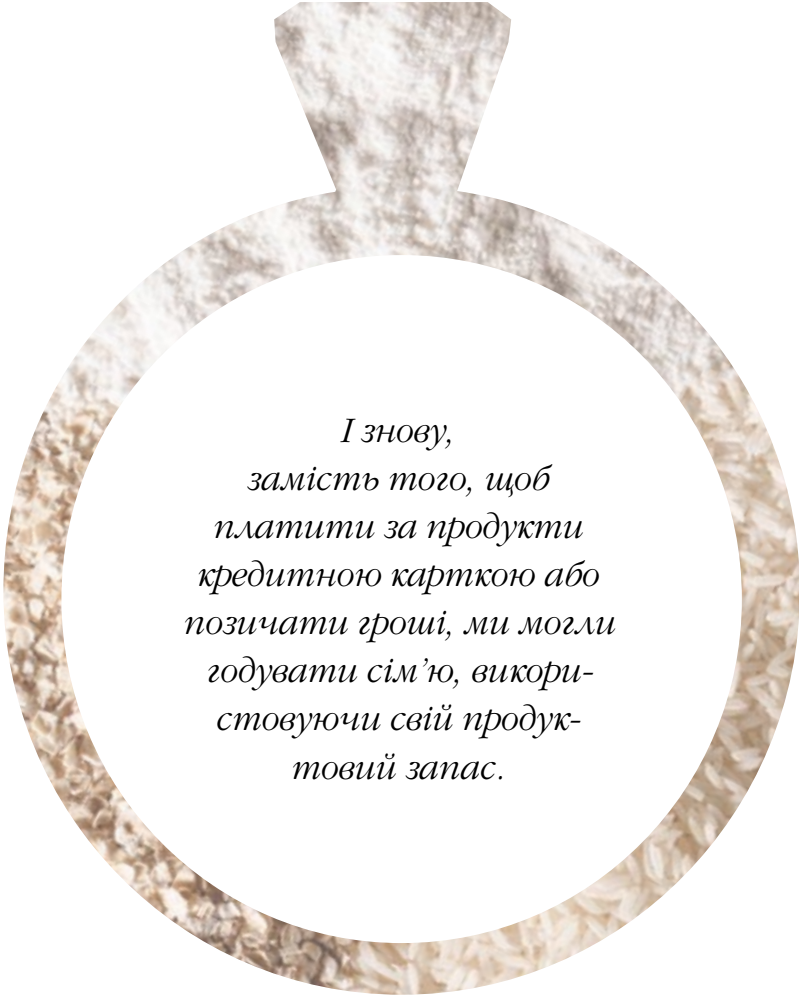
одруження в квітні того ж року. До весілля ми зберігали продукти в домі моїх батьків.

Шеллі носила шкіряну обручку замість весільної ще довгий час, поки я закінчував підготовчий курс, а потім навчався на стоматологічному факультеті. Під час навчання наша сім'я багато разів переїздила. Ми звикли перевозити відра з пшеницею з однієї квартири до іншої, з одного дому до іншого, з одного міста до іншого. Наші друзі почали уникати нас під час кожного з переїздів, але в наступні роки ми відчували глибоку вдячність за те, що виконували поради провідників Церкви.

Коли я закінчив стоматологічний

факультет, а потім почав працювати стоматологом, у нас з Шеллі вже було двоє дітей і в прямому розумінні зовсім не було грошей. На щастя, частково ми жили за рахунок тих продуктів, які придбали ще до одруження. Послух пророчій поради благословив наше життя ще раз через десять років після укладання шлюбу, коли я знову навчався і проходив практику як ортодонт. У нас знову не було грошей, і замість того, щоб платити за продукти кредитною карткою або позичати гроші, ми могли годувати сім'ю (в якій тепер було четверо дітей), використовуючи свій запас.

З того часу ми мали багато інших благословень завдяки тому, що

*І знову,
замість того, щоб
платити за продукти
кредитною карткою або
позичати гроші, ми могли
годувати сім'ю, використо-
вуюючи свій продук-
товий запас.*

дослухалися до слів пророка. Ми навчилися не сумніватися у важливості того, чого навчають пророки й апостоли, або не роздумувати, чи має це сенс. Ми навчилися тому, що коли ми виконуємо—і виконуємо негайно—їхні поради, в наше життя прийдуть благословення.

Як навчитися слухатися пророчих слів

Дехто може назвати наші дії сліпим послухом. Однак ми маємо обіцяння від Самого Господа, що пророки ніколи не зведуть нас на манівці³. Це знання допомагає нам дослухатися до їхнього голосу, як до Його власного (див. УЗ 1:38).

Ми також дізналися, що сучасні пророки, як правило, *пропонують* нам щось робити; вони не часто використовують такі слова як *я наказую* або *я спонукаю*. Вони промовляють спокійно і лагідно, але це не служить нам виправданням для того, щоб ми їх не слухали. Коли ми з Шеллі сприймали запрошення як заповідь, то завжди мали благословення.

Ми також навчилися розрізняти їхнє спрямування, дослухаючись до таких фраз, як “Я розмірковував...”, або “Мені на думку спало, що...”, або “Я відчуваю, що маю вам сказати про...”, або “Хочу дати вам пораду щодо...”, або “Я сподіваюся, що...”. Ці та подібні фрази є підказками, які допомагають нам знати про те, що в думках і в серці Господніх помазаних служителів.

Ще одне, що допомагає нам почути голос Господа, коли ми слухаємо пророків і апостолів,—це звертати особливу увагу, коли вони цитують інших пророків та

апостолів. Господь навчав нас, що Він стверджує Своє слово вустами двох або трьох свідків (див. 2 Коринтянам 13:1; УЗ 6:28).

Оскільки послання про самозабезпеченість так часто звучало на генеральній конференції до нашого одруження, ми з дружиною відчули, що воно в той час особливим чином стосувалося нас. Ми відчули натхнення виконувати ту пораду, і це можна було побачити. Однак відданість виконанню пророчої поради не завжди є видимою. Часто наш послух виявляється менш помітним, але більш особистісним чином. Незалежно від того, знають чи не знають інші про наш послух, Господь знає. І Він благословить нас за послух і відкриє шлях для цього.

Сьогодні Шеллі носить більш традиційну обручку, але всі ці роки вона зберігає як сувенір свою колишню шкіряну. Для нас вона є символом прийнятого раніше рішення про те, що виконання поради пророка буде невід’ємною частиною нашого сімейного життя. Зараз, коли ми дивимось, як наші діти виховують своїх дітей, ми вдячні, що вірне дотримання порад Господнього пророка, Президента Томаса С. Монсона, є складовою і їхнього сімейного життя. Для нас цей послух є чудовим спадком і зримим символом дотримання завіту, чим і є обручка. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Див. Барбара Б. Сміт, “She Is Not Afraid of the Snow for Her Household,” *Ensign*, Nov. 1976, 121–22.
2. Спенсер В. Кімбол, “A Program for Man,” *Ensign*, Nov. 1976, 110.
3. Див. Гарольд Б. Лі, “The Place of the Living Prophet, Seer, and Revelator” (виступ перед учителями семінарії та інституту релігії, 8 липня 1964 р.), 13; Меріон Г. Ромні, у Conference Report, Oct. 1960, 78; *The Discourses of Wilford Woodruff*, ed. G. Homer Durham (1946), 212–13.

Сьогодні Шеллі носить традиційну обручку, але всі ці роки вона зберігає шкіряну (внизу). Для нас вона є символом раніше прийнятого рішення виконувати пораду пророка.

Чи є **межа** **покаянню?** Якщо мені потрібно знову і знову просити пробачення за одне й те ж саме, чи досягну я в певний момент якоїсь межі?

У даному випадку необхідно пам'ятати про дві речі:

(1) Божа милість дійсно є безмежною і (2) істинне покаяння означає відмову від гріхів.

З одного боку, завдяки безмежній Спокуті Ісуса Христа покаяння доступне кожному, навіть тим, хто багато разів припустився однієї й тієї ж помилки. Як сказав пророк Алма: “Тож, [Господь Бог] посилає запрошення всім людям, бо руки милості простерті до

них, і Він каже: Покайтеся, і я прийму вас” (Алма 5:33).

З іншого боку пророк Джозеф Сміт навчав: “Покаяння—це не та річ, з якою можна бавитися щоденно. Щоденна провина і щоденне покаяння неприємні в очах Бога” (*Учення Президентів Церкви: Джозеф Сміт* [2007], с. 76).

То що ж лежить в основі покаяння? Як Господь відкрив пророку Джозефу Сміту через одкровення: “По цьому ви можете знати, чи покалася людина у своїх гріхах—ось, вона зізнається в них і полишить їх” (УЗ 58:43). І як навчав Алма: “Той, хто кається, знаходить милість; а той, хто знаходить милість і *витерпить до кінця*, той буде спасеним” (Алма 32:13; курсив додано).

Іншими словами, ви маєте зізнатися в гріхах і облишити їх та намагатися бути вірними до кінця свого життя. Якщо вам важко подолати певний гріх, не здавайтеся, помилково вважаючи, що є межа

щирого покаяння. Просіть про допомогу батьків і свого єпископа чи президента філії. Їхня любов, підтримка і порада можуть допомогти у ваших намаганнях позбавитися гріха у своєму житті й наблизитися до Небесного Батька й Ісуса Христа. ■

Чи може нечлен Церкви приймати причастя?

Як ви знаєте, хліб і вода призначаються для членів Церкви, щоб ми могли поновити свої завіти хрищення. Однак ми не повинні нічого робити під час причасних зборів, щоб не дозволити нечлену Церкви прийняти причастя.

Ми робимо правильно, коли запрошуємо наших друзів, нечленів Церкви і членів сім'ї до церкви і хочемо, щоб вони почували себе комфортно і затишно на наших зборах. Буде корисно підготувати їх до причасних зборів, пояснивши мету причастя і те, що відбувається під час зборів. Якщо вони запитують, чи слід приймати причастя, просто скажіть їм, що вони можуть вирішувати самі, але воно призначається для членів Церкви, які поновлюють завіти хрищення.

Як сказав старійшина Даллін Х. Оукс, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів: “Причасні збори є найбільш священними та найбільш важливими зборами в Церкві саме завдяки обряду причастя” (“Причасні збори і причастя”, *Ліягона*, лист. 2008, с. 17). Ми повинні допомагати нечленам Церкви зрозуміти цей важливий обряд і зробити все можливе, щоб їм було зручно на наших зборах. ■

Чи мають тварини дух? Що стається з ними, коли вони помирають?

Так, тварини мають дух (див. УЗ 77:2–3). Звичайно ж, є велика різниця між духом тварини і духом людини: ми є синами і дочками Небесного

Батька, а вони—ні.

І згідно з Пророком Джозефом Смітом, є принаймні деякі тварини на небесах. Він сказав:

“Іван бачив незвичайного вигляду тварин на небесах; ... вони славили Бога. ... (Див. Об’явлення 5:13). ...

Я думаю, Іван бачив там істот у тисячах форм, яких було спасенно з сотень мільйонів планет, подібних нашій,— дивних тварин, про яких ми не знаємо: усе можна побачити в небесах. Іван дізнався, що Бог прославив Себе, спасаючи все, що створили Його руки: тварин, птахів, рибу чи людей; і Він прославить себе ними (в *History of the Church*, 5:343).

Тож хоча ми й не маємо повного розуміння того, що відбувається з тваринами, коли вони помирають, ми віримо, що вони також отримають певне спасіння й безсмертя. ■

ПІКЛУЙСЯ ПРО
**СВІЙ
ХРАМ**

Здоровий вибір зробить здоровим тебе.
(Див. УЗ 89).

Амос 3:7

Цей вірш навчає нас про важливу роль пророків.

Господь Бог

“Оскільки наш Батько любить Своїх дітей, Він не допустить, щоб ми здогадувалися, що ж є найважливішим

у цьому житті, що з того, що повертає нашу увагу, може принести нам щастя, або де брак уваги може стати причиною печалі. Іноді Він буде казати людині напряду, через натхнення. А іноді Він буде нам казати через Своїх слуг. ... Він робить це так, що навіть ті, хто не можуть відчувати натхнення, зможуть знати, якщо тільки прислухаються, що сказане їм було істиною і вони попереджені”.

Президент Генрі Б. Айрінг, перший радник у Першому Президентстві, “The Family,” *Liahona*, Oct. 1998, 12; *Ensign*, Feb. 1998, 10.

Виявляти

Як Господь спілкується із Своїми пророками? Є багато способів, серед яких:

- Натхнення через Святого Духа (див. 2 Петра 1:21).
- Видіння і сни (див. Числа 12:6; 1 Нефій 8:2).
- Відвідування небесних істот (див. Джозеф Сміт—Історія 1:16–17; УЗ 110:8).

Чи станеться вмість нещастя,
що його не Господь допустив?
7 Бо не чинить нічого Господь
Бог,
не виявивши тасмніці Своєї
Своїм рабам пророкам.
8 Лев зареве, —
хто тоді не злякається?

Його слуги—Пророки

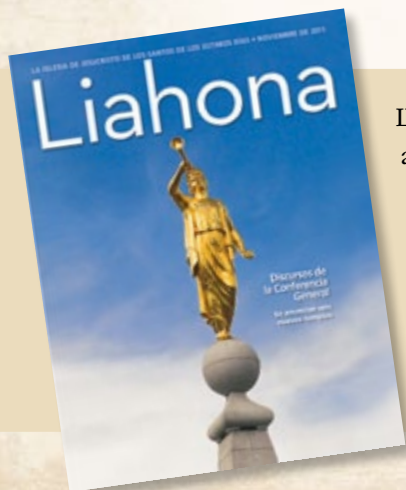
“Неодноразово у Писаннях сказано, що Господь дає Свої заповіді дітям людським через

живих пророків. Жодний комітет, жодна асамблея, чи жодна інша влада не має права диктувати Йому вчення, що суперечить Його закону. Вічні Божі благословення обумовлюються нашою послухністю і вірністю слову Господа, яке відкривається для нас через Його святих пророків”.

Старійшина Л. Том Перрі, з Кворуму Дванадцятих Апостолів, «Ми віримо всьому, що Бог відкрив», *Ліягона*, лист. 2003, с. 88.

Його Таємниця

Оригінальне гебрійське слово, яке вживається у Біблії для слова *таємниця*, дослівно означає “порада”. Так воно і є, коли йдеться про Господні плани або наміри.

Що просили робити сучасні пророки і апостоли останнім часом? Прогляньте останню генеральну конференцію (див. conference.lds.org) і запишіть у своєму щоденнику, що ви зробили завдяки тому, що отримали спонукання діяти відповідно до слів, сказаних Господніми служителями.

Від редакції: Мета цієї сторінки не в тому, щоб дати всебічне пояснення вибраного вірша, а в тому, щоб спонукати вас до особистого вивчення.

Чудовий приклад

Завдяки тому, що Алекс Ескобар високо тримав своє світло, в його сім'ї відбулися зміни, які матимуть вічні наслідки.

Вісім років тому, коли Алекс Ескобар був учителем у Аароновому священстві, він вирішив, що обов'язково служитиме на місії повного дня. У той час він навіть не міг уявити, що його батько стане його єпископом, який проведжатиме його на місію.

Це тому, що батько Алекса вже більше десяти років не був у церкві. Однак Алекс, який у той час ходив до церкви сам, ніколи не втрачав надії щодо нього і решти своєї сім'ї.

“Я з власного досвіду зрозумів, який сильний вплив має приклад”,—каже він.

Мої провідники приходили, щоб знати, де я

Як може молодий чоловік залишатися активним у Церкві без підтримки з боку сім'ї? Маріо Сайяс, єпископ у той час, коли Алекс був юним носієм Ааронового священства, дає два пояснення: свідчення Алекса і відданість провідників Товариства молодих чоловіків. Алекс з цим погоджується.

“Якщо мене не було в неділю, мої провідники приходили, щоб дізнатися, де я,—розповідає він.—Потроху я навчався євангелії, поки не здобув міцного свідчення. Інша причина того, чому я ходив до церкви—це знання про те, що лише завдяки євангелії Ісуса Христа ми навіки можемо бути щасливі як сім'я”.

Щоб досягнути тієї мети необхідно було залишатися сильним навіть

АЛЕКСА

тоді, коли дехто з його друзів по церкві у Кордові, Аргентина, похитнулися.

“Є багато спокус порушити Слово мудрості і закон цнотливості,—розповідає Алекс. Йому додавали сили поради єпископа Сайяса, який казав: “Існує єдиний спосіб мати гідну дружину—це бути гідним самому”.—Ця порада дуже мені допомагала”.

Свідчення Алекса дедалі зміцнювалося у міру здійснення його мрії про служіння на місії повного дня. Він почав готуватися, але не чекав, доки йому виповниться 19 років, щоб ділитися євангелією, і почав зі своєї сім’ї.

“Алекс завжди молився за свою сім’ю і підбадьорював її,—каже єпископ Сайяс.—І він завжди заохочував своїх старших братів ходити до церкви. Намагання повернути сім’ю до Церкви завершилися успішно завдяки Алексу”.

“Я був упертим”

Коли батько Алекса, Рене, думає про 13 років, упродовж яких він не ходив до церкви, то жалкує про те, що втратив.

“Ті роки були дуже важкими,—розповідає він.—Іноді мені так шкода змарнованого часу, бо я не мав прекрасного життя, яке дає євангелія”.

Сім’я Ескобар приєдналася до Церкви в Кордові, коли Алекс був маленьким. Вони були активними, поки не переїхали назад до рідної Болівії невдовзі після того, як Алекс охрестився. Живучи в Болівії, вони забули, за словами Рене, “чим євангелія є для нашого життя”.

Коли вони через два роки повернулися до Кордови, мати Алекса, Кармен, час від часу ходила до церкви з усіма чотирма дітьми, яких вони мали з чоловіком. Однак Рене, заповзятий футболіст, в неділі відсипався, бо в суботи грав у футбол, а після того розважався, а ті розваги часто були пов’язані з порушенням Слова мудрості.

“Я був упертим,—каже він.—Іноді я думав, що зовсім пропав. Ми всі так думаємо, коли з нами більше немає Святого Духа”.

Що зрештою стало для Рене переломним моментом,

так це усвідомлення того, що його приклад негативно впливає на дітей. “Мої сини були наче сироти, які ходили самі до церкви, тому що їхній батько не був активний”,—пригадує він.

“Я почав аналізувати життя і те, як мій приклад впливає на дітей,—розповідає Рене, вдячний, що сила Спонути Ісуса Христа дала йому можливість покаятися.—Я зрозумів, що нехтував своїми батьківськими обов’язками. Усе це допомогло мені згадати Господа, стати на коліна й попросити Його допомогти мені повернутися”.

Коли сила віри й свідчення Рене зросли, йому почали давати різні покликання. Через кілька років після того, як він знову почав жити за євангелією, Рене отримав відчуття, що Господь підготував його для важливого нового покликання.

“І в результаті, мій батько—єпископ”,—розповідає Алекс.

Важливість прикладу

Поки Алекс служив в Аргентинській місії Резистенсія, усі за ним сумували, однак були вдячні, що він показує приклад іншим. І вони вдячні за те, що запечаталися в храмі в Буенос-Айресі, Аргентина, в 2009 році.

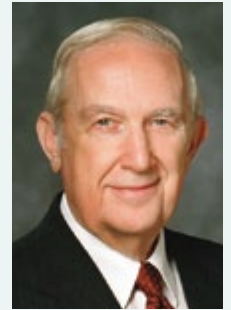
“Саме Алекс завжди служив нам і членам приходу від нашого імені,—розповідає Кармен.—Вони кажуть, що він завжди молився за те, щоб його батьки повернулися до церкви. Ми вдячні, що він не здавався”.

Єпископ Ескобар щасливий з того, що Алекс є першим місіонером, якого він відправив на місію після свого покликання єпископом. “Так чудово, коли син служить,—каже він.—Ми всі сумували за Алексом, але я більше за всіх. Він був серед тих, хто мене підтримував”.

Алекс каже, що коли святі останніх днів показують гарний приклад, то інші обов’язково згодом це помітять. “Якщо ми щасливі й радісні в Церкві, то й інші захочуть відчутти таку ж саму радість і щастя. Якщо ми стійкі та йдемо вперед, то чудеса обов’язково стануться”. ■

ЯК МИ МОЖЕМО НАЙБІЛЬШЕ ПОЧЕРПНУТИ З ВІДВІДУВАННЯ ХРАМУ?

Старійшина
Річард Г. Скотт
З Кворуму
Дванадцятьох Апостолів

Кожний член Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів благословенний жити в час, коли Господь надихнув Своїх пророків надати значно більшу можливість для відвідування святих храмів.

Через те, що я люблю вас, я збираюсь говорити з вами серцем до серця, без усіляких ухильнянь. Я бачив багато разів, як люди приносили великі жертви, щоб дістатися храму, що знаходиться далеко від них. Але коли храм було збудовано близько від них, уже за короткий час багато людей перестали відвідувати його регулярно. У мене є пропозиція: оскільки храм знаходиться зовсім недалеко від вас, щось незначне може завадити вашим планам відвідувати його. Тому поставте конкретні цілі, обдумайте ваші обставини, щоб визначити, коли ви можете і будете брати участь у храмових обрядах. А потім не дозволяйте нічому стати на перешкоді здійснити цей план. Такий підхід буде гарантувати, що ті, хто живе, образно кажучи, у тіні храму, будуть так само мати благословення, як і ті, хто заздалегідь планує відвідати храм і вимушені

відправлятися у довгу дорогу до нього.

Я пропоную вам встановити для себе особисту ціль щодо того, як часто ви будете брати участь в обрядах, що виконуються в діючих храмах. Що може бути важливішим за відвідування храму й участь у його обрядах? Які ще заходи можуть мати важливіші наслідки, принести більшу радість і повніше щастя, ніж поклоніння у храмі?

Зараз я поділюся кількома додатковими порадами, як отримати більше користі від відвідування храму.

- Зрозумійте вчення, що стосується храмових обрядів, особливо значення Спокути Ісуса Христа¹.
- Беручи участь у храмових обрядах, замислюйтесь над вашими стосунками з Ісусом Христом і Його стосунками з нашим Небесним Батьком. Ця проста дія розширюватиме ваше розуміння божественної природи храмових обрядів.
- Завжди у молитві висловлюйте подяку за незрівнянні благословення, які приходять завдяки

храмовим обрядам. Живіть щодня так, щоб показувати Батькові Небесному і Його Улюбленому Синові, як багато означають для вас ті благословення.

- Складіть план регулярного відвідування храму.
- Залишайте достатньо часу для того, щоб не поспішати у стінах храму.
- Входячи в Дім Господа, знімайте годинник.
- Слухайте уважно, з розкритим серцем і розумом, слова, що звучать при виконанні кожної частини обряду.
- Думайте про людину, за яку ви виконуєте вікарний обряд. Час від часу моліться, щоб вона усвідомила величезну важливість цих обрядів і була гідна чи підготувалася стати гідною, щоб отримати від них користь.

Іноді, слухаючи спів хору під час служби освячення храму, мене охоплюють настільки сильні почуття, що це підносить у височину мої серце й розум. Я заплющую очі, і не раз у своїй уяві я бачив неначе перевернутий конус, що

утворюється безліччю людей: його вершина на храмі, а сам він розширюється вгору. Я відчував, що вони представляють багатьох духів, які чекають, щоб за них було виконано вікарну роботу у цьому святилищі, і радіють, що нарешті є місце, де їх звільнять від ланцюгів, які стримують їхній вічний розвиток. Щоб досягнути цього, вам потрібно буде виконати вікарну роботу. Вам потрібно буде знайти імена своїх предків. Нова програма

FamilySearch дозволяє це зробити легше, ніж колись раніше. Необхідно знайти імена предків, подати про них необхідну інформацію і прийти у дім Господа, щоб виконати обряди, які вони прагнуть отримати.

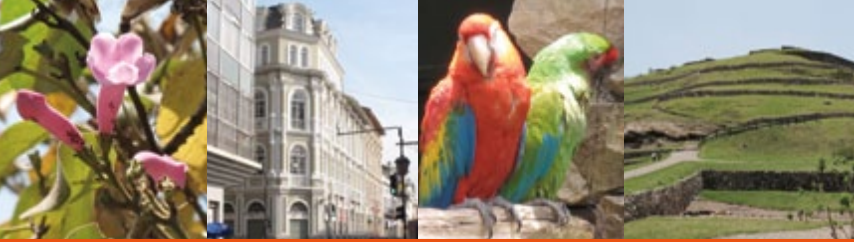
Яка це радість—мати можливість брати участь у храмовій роботі! ■

З виступу на квітневій генеральній конференції 2009 року.

ПОСИЛАННЯ

1. Вивчення краще розпочати з розділів 88, 109, 131 і 132 Учення і Завітів.

Які ще заходи можуть мати важливіші наслідки, принести більшу радість і повніше щастя, ніж поклоніння у храмі?

ОДИН, АЛЕ НЕ САМОТНИЙ

Джошуа Дж. Перкі

Співробітник редакції церковних журналів

У якому місці ви б не жили, настає час, коли ви відчуваєте, що відрізняєтеся від усіх. Коли це стається, то важливо зосередитися на тому, що є правильним.

18-річний Хуан Кабрера з міста Куенка, Еквадор, знає, що означає бути несхожим на всіх. Він—один зі зменшки членів Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів у місті з населенням приблизно в 500 тис. людей, де дуже легко піддатися спокусам. Однак Хуан знає, що є джерело сили, потужніше за будь-яку спокусу.

Вміння зосередитися

Батьки Хуана з дитинства навчали його дотримуватися тих норм, які благословляють його життя. Ці норми допомагали йому зростати і розвивати свої таланти. “Змалку я ставив за мету в Початковому товаристві й Товаристві молодих чоловіків навчитися грати на музичних інструментах,—розповідає він.— Я граю на скрипці, флейті, піаніно, а зараз—на гітарі. Гітара мені подобається найбільше”.

Хуан також встановлює особисті цілі для свого фізичного розвитку, беручи за основу програму *Мій обов’язок перед Богом*. Упродовж років він займався те-квон-до, плаванням та гімнастикою і навіть був членом шкільної команди бігунів.

“Мені подобається навчатися.

Ось чому я завжди хотів навчитися грати на новому інструменті або зайнятися новим видом спорту—аби ще чомусь навчитись”,—каже він.

Такі цілі є допоміжними для досягнення більшої мети. “Усе, що я роблю, що вивчаю, всі спортивні тренування, всі цілі, які я ставлю перед собою,—все це заради однієї мети: служіння на місії,—розповідає він.— А служіння на місії—це складова іншої мети: запечататися в храмі й стати хорошим чоловіком”.

Навчитися казати “ні”

Хуан знає, що навіть маючи таку важливу мету, нелегко її досягти. Кілька років тому його значною

мірою зміцнював приклад старших юнаків у приході. Але більшість з них переїхала або вони перейшли до кворуму старійшин. У Хуана залишилося лише кілька друзів у Церкві, які підтримують його у нелегкі часи. У такі моменти Хуан звертається за підтримкою до своїх батьків, рідних братів і сестер та до свого Небесного Батька.

“Іноді відчуваєш, що ти один, бо в тебе інші норми, інший стиль життя, ставлення до людей чи інші інтереси. Але правда полягає в тому,—додає впевнено Хуан,—що ти ніколи не самотній. У нас завжди є молитва, і ми завжди можемо наблизитися до нашого Небесного Батька. Я завжди молився, щоб мати силу робити те, що правильно, мати сміливість протистояти друзям, коли вони роблять не те, що правильно.

І знаєте що,— продовжує він,— іноді мої друзі кажуть, що захоплюються моїм прикладом і силою, коли я кажу “ні”.

Стояти непохитно

Деякі спокуси, що постають перед Хуаном, легко подолати. Йому легко відмовитися, коли друзі пропонують випити спиртне. Це пряме порушення заповідей.

“Але іноді буває так, що спокуса більш прихована,—каже Хуан.— Як сказано в Писаннях, іноді вона замаскована [див. Матвій 7:15]. Спокуса може прийти у вигляді думки про те, що немає нічого поганого, бо немає прямого порушення

певної заповіді. Саме тоді вам потрібно молитися, щоб зрозуміти, що відбувається, і не збитися з дороги. Дух допомагав мені зрозуміти це багато разів, коли щось ішло не так або коли люди намагалися втягнути мене у щось погане”.

Готуючись до місії, Хуан знаходить у Церкві нових друзів, які підтримують його.

“Зараз я показую приклад іншим молодим людям, і це є для мене благословенням,—каже він.— Це допомагає зрозуміти, що варто докладати зусилля, аби бути сильним і вірним”. ■

Вгорі: Хуан зі своєю сім’єю. Вгорі: одна з чотирьох річок, що течуть через місто Куенка.

Стефані Гудмундссон

МОЄ ЩОДЕННЕ СВДЧЕННЯ

Моє свідчення приходить завдяки тому, що я живу за євангелією кожного дня, а не чекаю дива.

Коли я піростала, то завжди шукала дива, яке б підтвердило мені, що я маю свідчення. Я чула багато дивовижних історій про те, як люди безсумнівно дізнавалися,

що євангелія істинна. Історії були різні: хтось протистояв спокусі або небезпеці, хтось приводив сотні людей до Церкви завдяки непомітним і простим вчинкам, для когось уривок з Писань чітко пояснював, як вирішити життєву проблему. Найбільше мені подобалися історії про те, як хтось ішов вночі додому, уникаючи небезпеки, про яку дізнавався лише наступного дня. Я чула історії про чудесне зцілення або про те, як ангели охороняють людей. Я не могла дочекатися, коли зі мною станеться щось подібне. Я сподівалася побачити ангелів і світло, які будуть ознакою того, що я маю свідчення про Церкву.

Батьки навчали мене молитися, ходити до церкви, читати Писання, скромно одягатися, жити чистим життям, не піддаючись впливу світу, і довіряти Господу. Я була впевнена, що треба жити праведно. Просто мені хотілося доказів того, що в мене є свідчення і щоб це хтось помітив.

Під час домашніх сімейних вечорів або на Недільній школі ми розігрували ситуації, в яких навчалися протистояти

впливу однолітків. Я не могла дочекатися, коли така ситуація станеться в реальному житті. Наприклад, я уявляла себе на вечірці з друзями. Хтось дістає алкогольний напій і передає його по колу. Бляшанка з пивом доходить до мене, всі погляди зупиняються на мені. Напруження наростає. А я встаю і скажу: "Ні! Я—мормон, і я не п'ю!" Всі будуть вкрай здивовані. Ніякі вмовляння не переконують мене. Невдовзі всі розійдуться, а хтось один з присутніх скаже, наскільки я його вразила своєю твердою відмовою, і захоче дізнатися більше про мою Церкву. Ангели співатимуть хвалу, а я буду просто сяяти.

Цього ніколи не сталося. Ніхто ніколи таким чином не спокушав мене. Здавалося, що всі знають про мої норми завдяки стилю мого життя. Яке розчарування, але моя "мить слави" так ніколи й не настала.

Однак зараз я знаю, що свідчення не повинно ґрунтуватися на появі ангелів. Моє свідчення ґрунтується на тому, що я живу за євангелією день за днем, відчуваю свідчення Святого Духа і насолоджуюся простими благословеннями, які приносять послух.

Я знаю, ким є. Я знаю, що Бог любить мене. Я знаю, що Спаситель викупив мої гріхи. Це моє свідчення. Знання про це приносить спокій у мій розум.

Я не можу сказати, що завдяки диву дізналася про істинність Церкви, але я рада знати, що *дійсно* маю свідчення. Отже, до того, як мені являться ангели, я буду задоволена тим, що живу звичайним життям, маючи просте благословення, яким є знання про істинність євангелії. ■

Місце для нас

НАДИХАЮЧИЙ ВІРШ З ПИСАНЬ

Кожного разу, коли моя мати хоче навести нам надихаючий уривок з Писань, вона цитує Алма 37:37. Вона так часто його згадує, що коли починає його читати, ми промовляємо його з нею, оскільки вже завчили напам'ять. Я часто гадала, чому вона постійно наводить нам цей вірш. Так, ми вже знаємо, що повинні молитися і бути вдячними у своєму повсякденному житті. Але що найбільше зворушило моє серце—це коли я нарешті зрозуміла, що моя мама просто хоче, щоб ми ніколи не забували, що наш Небесний Батько та Ісус Христос завжди дивяться на нас.

Кожного разу, коли я проходжу через випробування і негарзди, я не забуваю читати цей вірш. Я завжди пам'ятаю, як люблять мене Небесний Батько та Ісус Христос. Мені потрібно бути вдячною за всі мої благословення. Я завжди буду пам'ятати, як моя мама вплинула на моє розуміння молитви і почуття вдячності навіть під час випробувань.

Ханна М., Філіппіни

ЧОМУ Я СЛУЖУ НА МІСІЇ

Місіонерська робота така чудова! Одна з причин того, чому я вирішив служити на місії—це місіонер, який служив у нашій філії, коли я жив вдома. Одного разу я вирішив запитати його: “Старійшино, чому ти служиш на місії, залишивши свою роботу і сім'ю?” Він відповів: “Брате, є дві причини, з яких я поїхав на місію. По-перше, я люблю Бога. По-друге, я люблю людей, які ще не чули про євангелію Ісуса Христа”. (Див. Мосія 28:3).

Завдяки тому місіонерові я зараз служу на місії.
Старійшина Перес,
місія Багіо, Філіппіни

Я зробила ці фотографії Лондонського Англійського храму, коли ми з сім'єю пішли туди в день отримання моїм братом ендаументу перед його поїздкою на місію. Я так пишалася, коли бачила, як мій брат увійшов до храму.

Поки всі були у храмі, я гуляла навколо храму, де все було таким спокійним, і думала про Небесного Батька. Вам не обов'язково потрібно заходити до храму, щоб відчутти поруч Господа. Я розмірковувала про те, яким прекрасним є дім Господа і з яким нетерпінням я чекаю на день, коли отримаю благословення храму.

Радість, яку я бачила на обличчі брата після того, як він вийшов з храму, зміцнила моє свідчення. Я відчувала його любов до Спасителя і можу сказати, що храмові благословення ні з чим незрівнянні.

Ця прекрасна фотографія нагадує мені про той особливий день і допомагає цілеспрямовано робити те, що є правильним. Я помістила фото в рамку й повісила його у спальні, щоб воно постійно нагадувало мені про те, як важливо жити Гідно, щоб одного дня увійти в дім Господа й отримати свій власний ендаумент.

Я завантажила фотографію на свою сторінку у Facebook і отримала дуже багато позитивних відгуків від людей. Це фото подобається кожному, хто його бачить, і воно дає можливість розповісти людям про євангелію.

Емілі М., Англія

*З ким я можу поділитися євангелією?
Мені на думку спала одна людина.*

ІСТИННА РАДІСТЬ

Мелісса Льюїс

“Якщо буде так, що ... ви приведете тільки одну душу до Мене, якою великою буде ваша радість з нею в царстві Мого Батька” (УЗ 18:15).

Коли єпископ прочитав цей вірш, моє серце закалатало. Я уявила себе на хрищенні людини, якій розповіла про євангелію. Моя подруга буде такою щасливою, і всі будуть знати, що вона буде хреститися завдяки мені. Моя радість буде величезною.

На думку відразу ж спало ім'я Анжели. Вона була моя найкраща подруга, і їй потрібна євангелія. Я була впевнена, що коли Анжела почує про євангелію та дізнається, що вона є дочкою Бога, їй буде легше знаходити відповіді на запитання і вона стане сильнішою.

Наступного дня я запитала: “Слухай, Анжело, в суботу у нас у церкві буде барбекю. Хочеш з нами?”

“Звичайно,—відповіла вона,—мабуть, буде весело”.

Вона прийшла і упродовж наступних місяців я продовжувала запрошувати її на всі церковні заходи. Після кожного заходу я запитувала її: “Що ти про це думаєш, Анжело?” В результаті ми починали обговорювати вічні принципи. Я була щаслива.

Будь-якого дня я могла пожати благословення, обіцяні Небесним Батьком.

Одного зимового вечора перед Різдом ми з Анжелою вирішили прогулятися навколо Вашингтонського храму, округ Колумбія. Під час прогулянки Святий Дух огорнув нас, і я знала, що вона відчуває щось особливе.

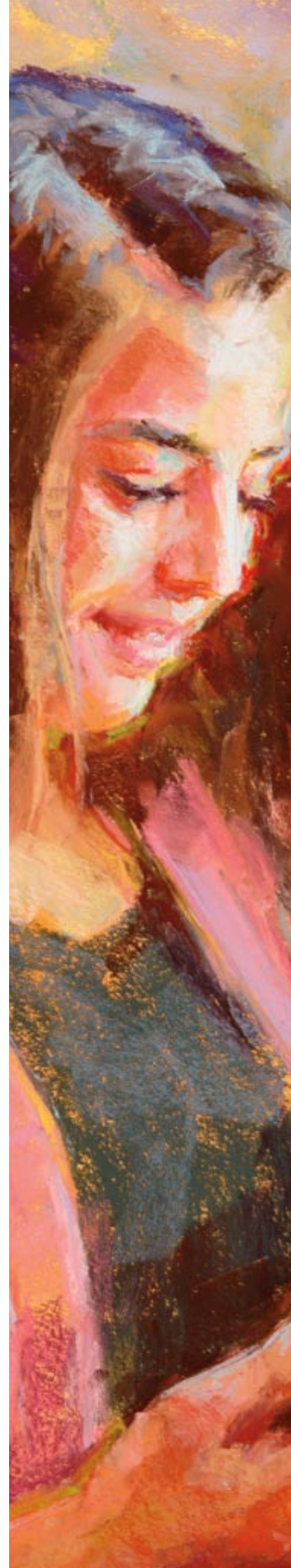
“Що ти відчуваєш?” —запитала я.

“Я відчуваю, що хочу хреститися. ... Зачекай,—застерегла вона, коли побачила радість на моєму обличчі.— Я не можу охреститися зараз, і я не можу зустрічатися з місіонерами у себе вдома. Мої батьки ніколи цього не дозволять. А ти навчатимеш мене всьому, чого знаєш?”

Застигнута зненацька я смиренно відповіла: “Так, я спробую навчити тебе всьому, чого знаю”.

Пізніше того вечора я думала про дане мною обіцяння. Усе, що я знаю? А якщо я не знаю достатньо? Чи було моє свідчення достатньо сильним? Чи дійсно я знала, що євангелія істинна?

Я вирішила, що наступного ж дня почну вивчати все, що можу, про євангелію, аби здобути справжнє свідчення про її істинність.

ІЛЮСТРАЦІЯ ДЖУЛІ РОДЖЕРС

З ентузіазмом я почала читати щовечора Писання. Мої молитви стали щирішими і я просила, щоб і Анжела, і я знали, що євангелія істинна.

Повільно почали з'являтися результати. Під час наших бесід Дух іноді спонукав мене казати таке, про що я не думала до тієї миті. Моє свідчення ставало сильнішим, коли я ним ділилася. Писання стали для мене описом реальних подій.

Батьки були поруч, щоб допомагати мені. Вони давали цінні поради, і я навчилася більше цінувати й любити їх.

Минуло п'ять років. Анжела все ще не стала членом Церкви. Якби я оцінювала себе згідно зі шкалою цінностей, яку мала у восьмому класі, то вважала б себе невдахою. Я не була у христильні й не отримала "радість" від похвали, якою осипають людину, що привела свого друга до євангелії. Однак моя шкала цінностей змінилася. Я наблизилася свою душу до Бога. Навіть якщо Анжела ніколи й не приєднається до Церкви, те навчання й вивчення, яке я мала, не були марними. Вона більше дізналася про євангелію, а я, ділячись з подругою, повернулася. Це допомогло мені більш успішно розповідати про євангелію іншим людям.

Радість, обіцяна в Ученні і Завітах, це не мирська радість. Моя радість велика, тому що я краще знаю свого Спасителя і здобула сильніше свідчення про Його євангелію. ■

НАЙКРАЩИЙ футболіст

“Всіх люби,—сказав Ісус,—всім добро твори” (Збірник дитячих пісень, с. 39).

Енджі Бергстром Міллер

Грунтується на справжніх подіях

Ястиснула кулаки, прикусила губу і вдарила по м'ячу, який котився до мене. Потім я нахмурилася, бо побачила, що м'яч полетів за межі поля, а не туди, куди я цілилася.

Дівчинка на ім'я Нан стояла біля огорожі й спостерігала за грою. Вона побігла, щоб підняти м'яч, підстрибуючи від радості. Всі засміялися. Ніхто їй не подякував за те, що вона повернула м'яч.

Я відчувала себе винною. Я знала, що Нан хоче грати, але я не

хотіла першою запрошувати її.

Нан була спокійною, з каштановим скуповдженим волоссям, носила окуляри з товстими лінзами і мала писклявий голос. В усьому нашому класі у неї не було жодного друга. Не можу сказати, щоб я її не любила. Просто я з нею ніколи не розмовляла.

Того вечора наша вчителька оголосила, що хоче переставити парти й по-іншому нас розсадити.

У класі всі зашуміли від хвилювання. Разом з моєю найкращою подругою ЛіЕнн ми усміхнулися одна одній.

Якраз у ту мить Кароліна нахилилася до мене. “Я чула, як Нан казала пані Мартін, що хоче з тобою сидіти. Жах!”

Я була вражена. “Чому зі мною?”— думала я. Я ніколи не ставилася погано до Нан, але й ніколи не була з нею привітною.

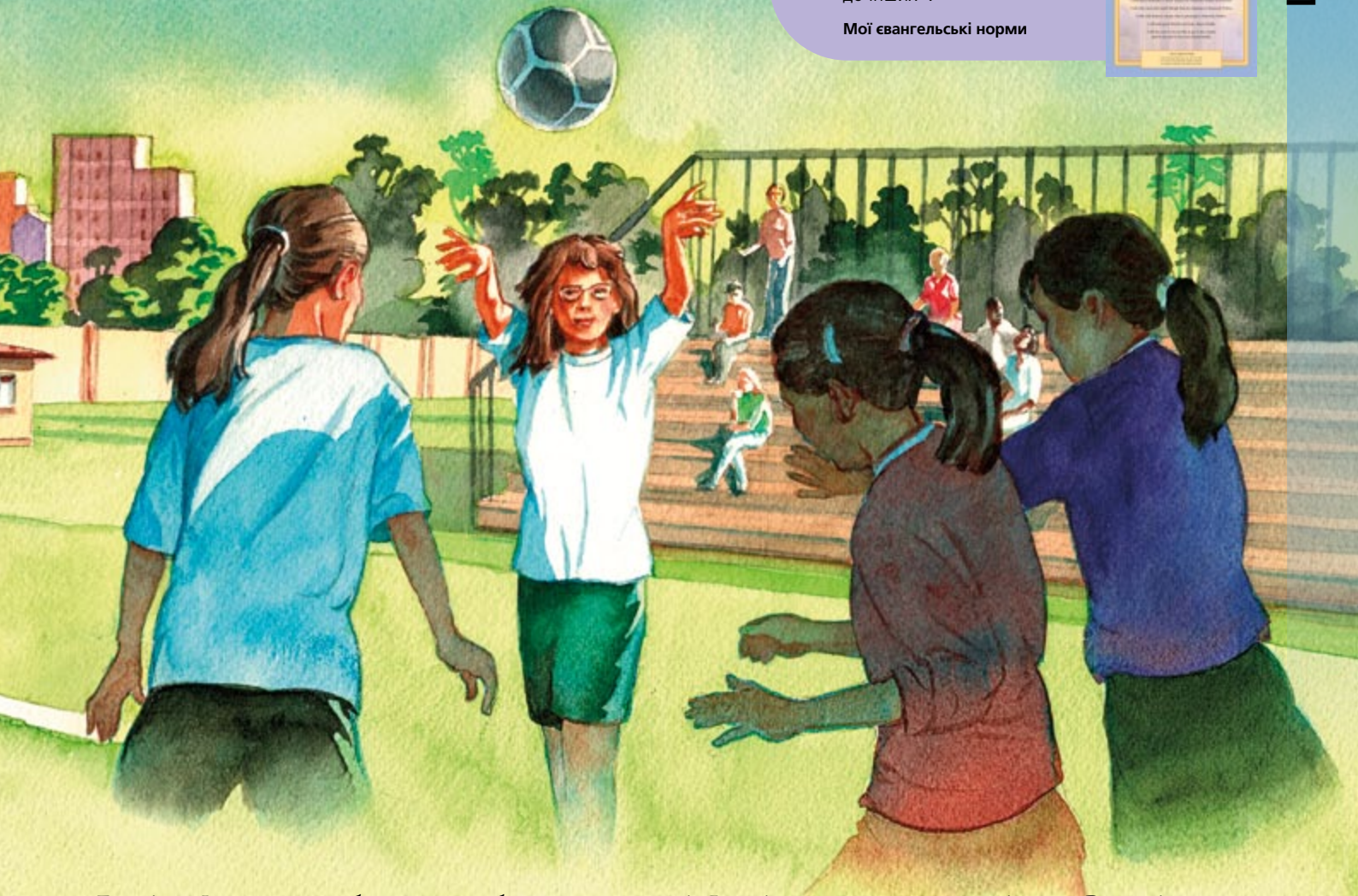
“Скажи вчительці, що не хочеш з нею сидіти,—прошепотіла Кароліна.— Бо в такому випадку ніхто не захоче сидіти з тобою”.

Я подивилася на Нан. Вона схилила голову. Мабуть, вона знала, про що думав кожен у класі.

Пані Мартін викликала мене до дошки. Я знала, що Нан—дитя

“Я шукатиму гарних друзів і з добротою ставитимуся до інших”.

Мої євангельські норми

Бога і що Ісус сказав любити кожного. Але якщо я подружуся з Нан, то всі подумують, що я дивна.

“З ким ти хочеш сидіти?”— запитала мене пані Мартін.

“З ЛіЕнн”,—сказала я. Це було просто.

Пані Мартін усміхнулася. “А чи не хотіла б ти сидіти також поруч з Нан?”

Я подивилася в підлогу й прошепотіла: “Мабуть, що ні”.

Пані Мартін була здивована. “Ти впевнена, Енджі?”

“Так”,—пробурмотіла я.

Наступного дня наші парти

були переставлені. Я сиділа біля ЛіЕнн. Нан сиділа в іншому кутку кімнати. Дві дівчинки, які сиділи поруч з нею, відсунули свої парти, так що складалося враження, ніби вона сидить сама. Здавалося, вона ось-ось заплаче.

Через кілька тижнів Нан перейшла до іншої школи. Дівчинка з мого приходу ходила до тієї школи, і я запитала, чи не зустрічала вона дівчинку на ім'я Нан.

“Думаю, що так. Як вона виглядає?”—запитала вона.

“Ну, вона дуже спокійна. У неї скуйовжене волосся й окуляри з

товстими лінзами. Вона нікому в моєму класі не подобалася”.

“Справді? Мабуть, це якась інша дівчинка,—сказала вона.— Та нова дівчинка, яку я знаю, дуже цікава. Вона всім подобається. А як добре вона грає в футбол!”

Я згадала той день, коли Нан спостерігала за тим, як ми грали в футбол. Їй потрібен був шанс і друг. І я могла дати одне й інше.

Того дня я пообіцяла собі, що завжди буду добре ставитися до всіх і ніколи не залишу без уваги таку дівчинку, як Нан, не спробувавши подружитися з нею. ■

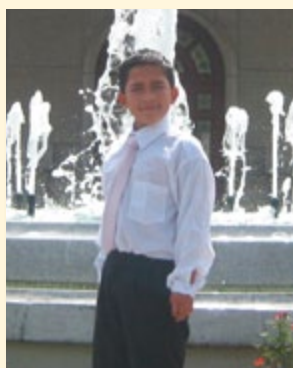
Наша сторінка

Настя Л., 12 років, Україна

Тіна М., 10 років, Конго

ДУХ ПАЛАВ У МОЄМУ СЕРЦІ

Мені подобається ходити до церкви. Я відчуваю там Духа. Одного дня в

Початковому товаристві ми говорили про сучасних пророків.

Пізніше вдома я дивився фільм *Спадок*, і мені сподобалася історія про пророка Джозефа Сміта. Коли я дивився уривок, у якому чоловік повідомляє про смерть пророка, то дійсно відчував сум. Потім Дух палав у моєму серці, і я відчув, що Джозеф Сміт дійсно є пророком Божим і що він відновив істинну Церкву.

У січні я був у храмі в Гуаякілі, Еквадор, разом з багатьма членами моєї сім'ї. Я так сильно відчував мир і щастя, що не хотів йти додому, коли настав час.

Я знаю, що Небесний Батько живе й любить нас, що Ісус — це той шлях, Який веде назад до Нього, і що Джозеф Сміт був пророком.

Арон С., 10 років, Колумбія

Я люблю ходити до храму і не можу дочекатися, коли мені виповниться 12 років, коли я отримаю священство й буду ходити до храму, щоб виконувати хрищення за померлих.

Умберто В., 11 років, Мексика

ЯК ТЕ, ЩО ВИ ЙДЕТЕ ЗА ПРОРОКОМ, ДОПОМАГАЄ ВАМ БУТИ ЩАСЛИВИМИ?

Розкажіть нам, як те, що ви живете за вченнями Президента Томаса С. Монсона, допомагає вам бути щасливими. (Ви можете читати або слухати його виступи на останній генеральній конференції в *Ліягоні* за листопад 2011 року або на сайті conference.lds.org). Надсилайте свої відповіді на liahona.lds.org (натисніть "Submit Material"), або електронною поштою на адресу: liahona@ldschurch.org, написавши в рядку для теми "Follow the Prophet". Будь ласка, вкажіть ваше повне ім'я, вік, країну і додайте дозвіл батьків.

СПЛАТА ДЕСЯТИНИ ПРИНОСИТЬ МЕНІ ЩАСТЯ

Я допомагаю батьку прибирати наш дім і кожного місяця отримую за допомогу гроші. Замість того, щоб витратити всі гроші, я відкладаю 10 відсотків як десятину і віддаю їх єпископу. Після сплати десятини у мене дуже хороші почуття, бо я знаю, що гроші підуть на догляд за каплицями, придбання нових книг та багато всього іншого. Я знаю, що Ісус Христос дав нам усе, і коли ми платимо десятину, то ми повертаємо Йому. Я дуже щасливий, коли плачу десятину.

Ніколас Р., 5 років, Бразилія

ВИБИРАЙ СВІТЛО

Старійшина
Джерріт В. Гонг
Сімдесятник

“Якщо ваше око буде єдиноспрямованим до Моєї слави, ваші тіла буде цілковито сповнено світлом” (УЗ 88:67).

Коли я був маленьким хлопчиком, то іноді боявся темряви. Вночі я часто чув дивні звуки. Перш ніж лягати спати, я закривав на ключ двері й заглядав під ліжко. Я також перевіряв мою шафу. Я не знав, чого боявся, однак

іноді мені бувало страшно.

Коли я навчився молитися, то відчув велику втіху та спокій. Я помічав відчуття світла, і я знав, що мені буде добре й безпечно.

Один з моїх найперших спогадів також пов'язаний зі світлом. Коли я ще був малим, нас з братом запечатали до матері й батька в Солт-Лейкському храмі. Я пам'ятаю, як моя сім'я та інші люди були одягнуті в біле, як багато світла було в храмі та спокій, який

я відчував того дня.

І хоча ті спогади дуже давні, я пам'ятаю, як боявся темряви і яку радість відчував у світлому храмі. Коли ми намагаємося жити за євангелією, то сповнені світла, і в нас немає темряви. Світло й віра не можуть існувати разом з темрявою і страхом. Коли ми сповнені світла, ми щасливі, спокійні та в безпеці. Я сподіваюся, що ми завжди зможемо обирати світло. ■

Ви можете скористатися цим уроком і вправою, щоб більше дізнатися про тему Початкового товариства на цей місяць.

Живі пророки навчають мене вибирати правду

У центрі колу на екрані Крістіна дивилася виступ Президента Томаса С. Монсона під час генеральної конференції. Він говорив про те, що потрібно бути добрими до інших. Коли Крістіна його слухала, у неї виникло тепле почуття. Вона знала, що Президент Монсон є пророком Божим. Вона думала про Лію, дівчинку

в школі, яка погано до неї ставилася. Вона вирішила, що буде доброю до Лії і спробує подружитися з нею. Крістіна хотіла виконувати вчення пророка.

До того як Ісуса Христа розп'яли, Він покликав апостола Петра керувати Його Церквою. Петро отримував одкровення для Церкви і вів народ Христа в правильному напрямку. Сьогодні

Президент Томас С. Монсон веде Церкву, як і колись Петро.

Уважно слухайте, коли говорить пророк. Його вчення можуть допомогти вам у вирішенні проблем і труднощів, які можуть у вас виникати. Він завжди вестиме вас правильними шляхами, а ви будете мати благословення, якщо йтимете за ним. ■

ГРА ВП: ДОБРЕ ПОЗНАЙОМСЯ З НАШИМИ ПРОВІДНИКАМИ ЦЕРКВИ

Церкву Ісуса Христа Святих Останніх Днів спрямовують 15 сучасних пророків. Президент Церкви, його двоє радників у Першому Президентстві і Кворум Дванадцятьох Апостолів—всі є пророками. Чи можете ви поєднати імена і портрети Першого Президентства та Кворуму Дванадцятьох Апостолів. Виріжте кафедру на с. 65 і зображення

внизу та приклейте їх на картон. Виріжте прорізи в стільцях, де вказано, і помістіть генеральних авторитетів на відповідні стільці.

Коли ви будете дивитися генеральну конференцію і один з цих чоловіків виступатиме, ви можете перемістити зображення зі стільця на трибуну.

Генрі Б. Айрінг
Перший радник

Томас С. Монсон
Президент

Дітер Ф. Ухтдорф
Другий радник

Бойд К. Пекер,

Л. Том Перрі

Рассел М. Нельсон

Даллін Х. Оукс

М. Рассел Баллард

Річард Г. Скотт

Роберт Д. Хейлз

Джеффри Р. Холланд

Девід А. Беднар

Квентін Л. Кук

Д. Тодд Крістоферсон

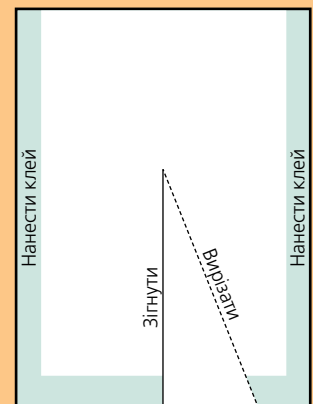

Ніл Л. Андерсен

ЛИШЕ ТИ

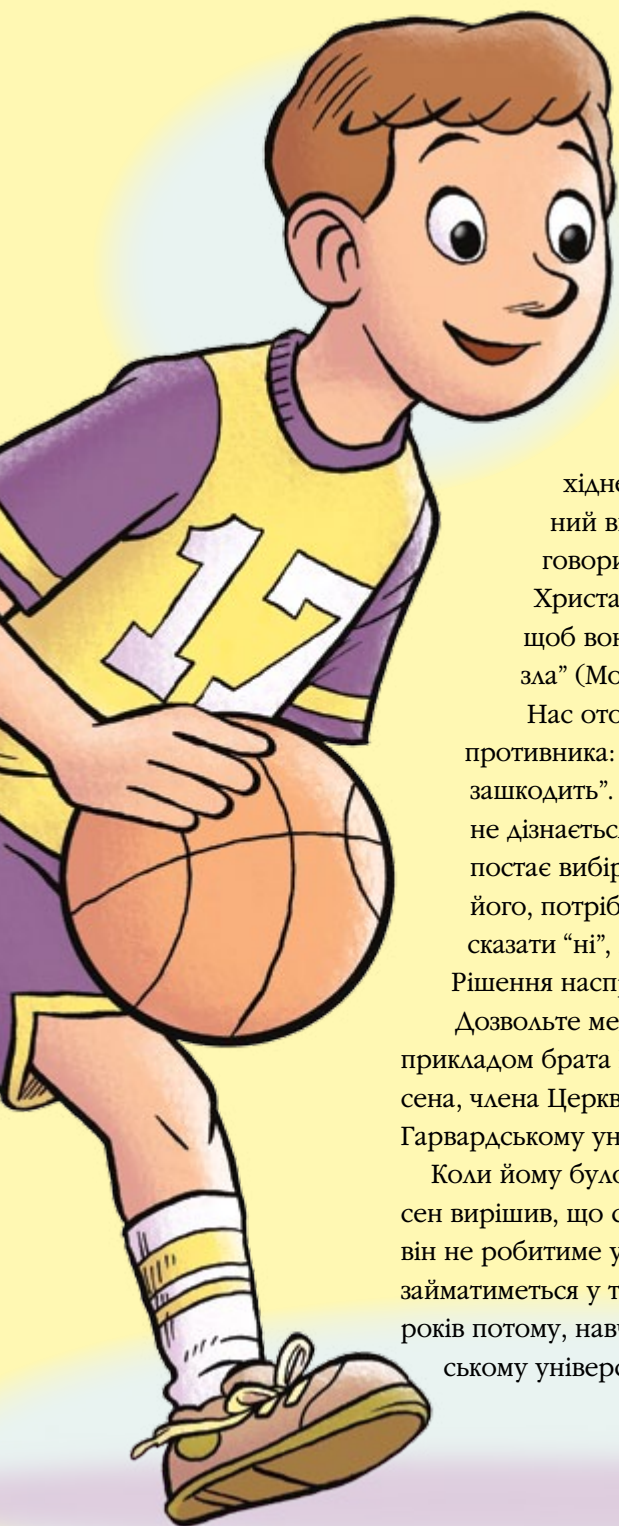
Ви можете зробити рамку, щоб помістити туди портрет Президента Томаса С. Монсона. Виріжте портрет, рамку і тильний бік рамки. Приклейте їх на картон. Складіть їх і виріжте вздовж ліній на тильному боці рамки. Приклейте бокові частини й низ рамки до її тильної частини. Вставте портрет Президента Монсона.

Прийми рішення ПРЯМО ЗАРАЗ

Президент
Томас С. Монсон

Я дуже вдячний люблячому Небесному Батькові за Його дар свободи волі або право вибирати. Кожен з нас прийшов на цю землю, маючи усе необхідне, щоб робити правильний вибір. Пророк Мормон говорить нам: Бо знайте, Дух Христа дано кожній людині, щоб вона відрізняла добро від зла” (Мороній 7:16).

Нас оточено посланнями супротивника: “Лише раз нікому на зашкодить”. “Не переймайся, ніхто не дізнається”. Перед нами постійно постає вибір. Щоб мудро зробити його, потрібна мужність—мужність сказати “ні”, і мужність сказати “так”. Рішення насправді визначають долю. Дозвольте мені поділитися з вами прикладом брата Клейтона М. Крістенсена, члена Церкви, який є професором у Гарвардському університеті.

Коли йому було 16 років, брат Крістенсен вирішив, що серед інших справ, які він не робитиме у неділю, він також не займатиметься у той день спортом. Кілька років потому, навчаючись в Оксфордському університеті в Англії, він грав

центровим у баскетбольній команді. В сезоні того року вони були непереможними і дійшли до баскетбольного чемпіонату.

Вони достатньо легко вигравали свої ігри в турнірі й вийшли у фінал. Саме тоді брат Крістенсен подивився на розклад ігор і побачив, що гру фіналу було заплановано на неділю. Зі своєю дилемою він підійшов до тренера. Його тренер сказав брату Крістенсену, що очікує його участі в грі.

Брат Крістенсен пішов до своєї кімнати у готелі, став навколішки і запитав свого Небесного Батька, чи буде це неправильно, якщо він, лише цього разу, гратиме у неділю. Він сказав, що відповідь прийшла ще навіть до того, як він закінчив молитися: “Клейтоне, чому ти взагалі питаєш Мене? Ти знаєш відповідь”.

Він повернувся до свого тренера і сказав, як прикро йому, що він не зможе взяти участь у фінальній грі. Після цього він пішов на недільні збори.

Брат Крістенсен засвоїв урок, який полягає в тому, що легше, коли дотримуючись заповідей 100 відсотків часу, ніж 98.

Я молюся, щоб ви прямо зараз прийняли рішення не сходити зі шляху, який веде до нашої мети: вічного життя з Батьком на Небесах. ■

З виступу на жовтневій генеральній конференції 2010 р.

ТАК ЧИ НІ?

Президент Монсон каже, що потрібно бути мужнім, щоб сказати "так" хорошим рішенням і "ні" — поганим. Для кожної ситуації, вказаної вище, напишіть або *так*, або *ні*, щоб дати сміливу відповідь.

100-ВІДСОТКОВИЙ ПАЗЛ

Президент Монсон каже, що легше дотримуватися заповідей 100 відсотків часу, ніж вибирати правильно, лише іноді. Впишіть числа, щоб у кожній колонці й у рядку в сумі виходило 100. Кожна не вписана цифра закінчується на 0 або на 5.

45	5		20
10		15	
30		25	5
	20	30	

Абу навчається чесності

Енн П. Сміт

Ґрунтується на справжніх подіях

*“Чесність починається
з мене—з усього, що я
кажу і що роблю”
(Children’s Songbook, 149).*

Абу сидів на вулиці, спостерігаючи за людьми, які проходили повз його

дім. Абу був дуже голодний. Неподалік була Маріан, жінка, яка продавала солодке печиво.

Вона проходила вулицею вперед і назад. Печиво, загорнуте в кольоровий папір, виглядало таким смачним.

Маріан носила його в мисці, яку тримала на голові. Абу так хотілося отримати пакет того печива. Він знав, що воно дуже смачне.

Маріан зупинилася і поставила печиво прямо перед Абу.

“Вона знає, що я голодний і поставила печиво для мене”,— подумав він. Хлопчик швидко взяв собі пакет з печивом.

Як раз у цю мить його побачив батько. “Абу, що це у тебе?”— запитав він.

“Тату, я такий голодний! Мені потрібне печиво”,— сказав Абу.

Тато ніжно обняв Абу. “Абу, я хочу, щоб у тебе було печиво,— сказав він— Але ти не можеш брати те, що належить іншим без їхнього дозволу або не заплативши. Ти запитав у Маріан, чи можна взяти печиво?”

“Ні”,— сказав Абу, дивлячись в землю.

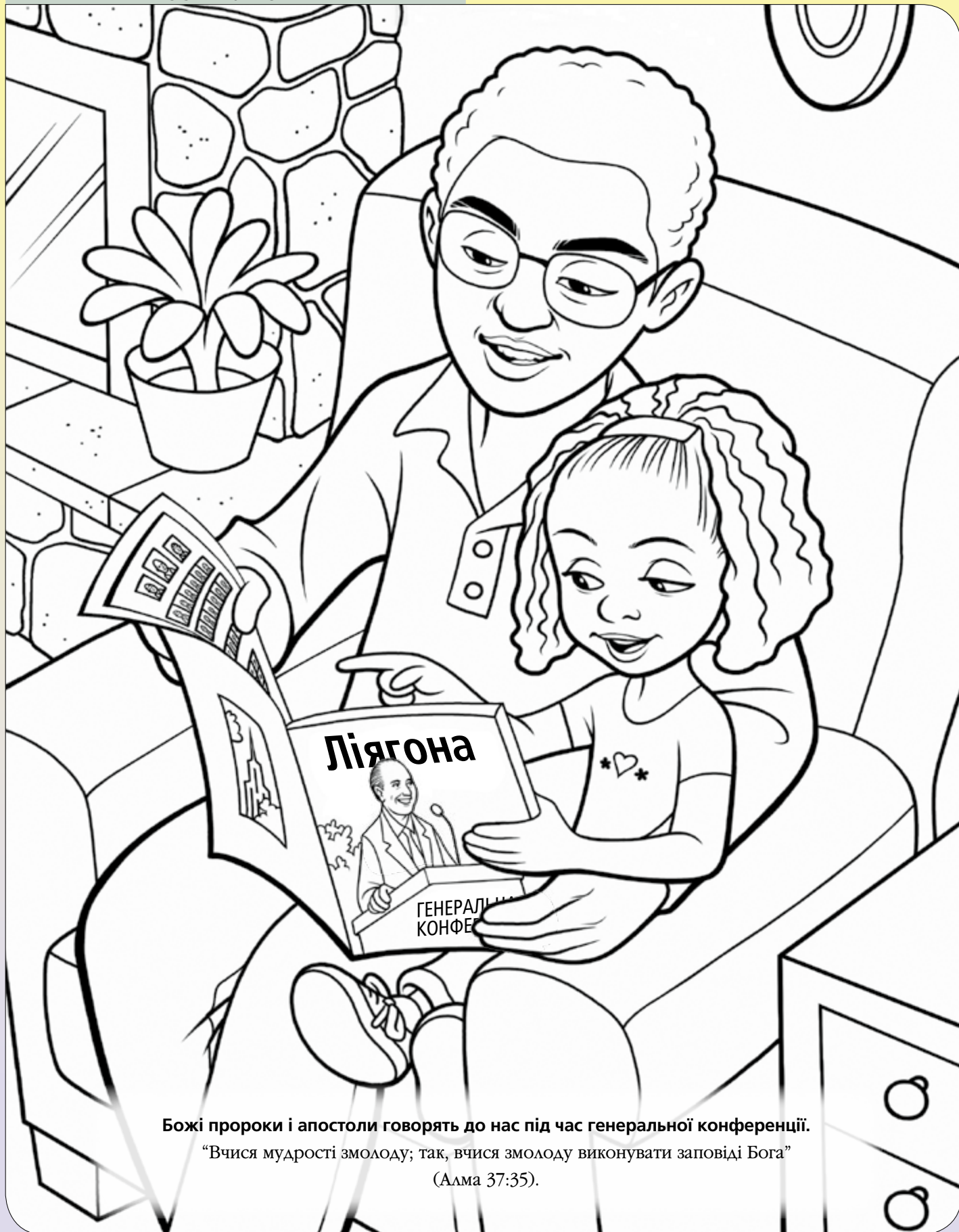
“Давай віддамо цей великий паунок печива Маріан, а я куплю тобі маленький пауночок. Я хочу, щоб ти навчився бути чесним. Чи знаєш ти, що це означає?”

“Скажи мені, тату”,— сказав Абу.

“Це означає робити те, що правильно,— сказав тато.— Це означає платити за речі, а не красти їх. Це означає казати правду, а не брехати. Це означає робити те, що обіцяєш. Тож ми заплатимо Маріан за пакет її печива. Маріан потрібні гроші, щоб купити їжу своїм дітям. Я люблю тебе, Абу, і Небесний Батько також любить тебе. І Він радіє, коли ти робиш те, що правильно”.

“Я люблю тебе, тату,— сказав Абу.— Я хочу завжди бути чесним.” ■

Божі пророки і апостоли говорять до нас під час генеральної конференції.

“Вчися мудрості змолоду; так, вчися змолоду виконувати заповіді Бога”

(Алма 37:35).

Відчувати Святого Духа

Чед Е. Фарес

Грунтується на справжніх подіях
“Силою Святого Духа ви
можете пізнати правду
про все” (Мороній 10:5).

1.

Бенсоне, де ти?
Пора лягати спати.

Я не хочу лягати
спати.

2.

Чому?

Тому що в моїй кімнаті
привид.

3.

У твоїй кімнаті
немає привида.

Ти впевнений?

Обіцяю.

4.

Тату, що означає “Святий Дух”?

Гарне запитання.

5.

Святий Дух є членом Божества.
Його завдання полягає в тому, щоб допомагати
нам відчувати, що ми маємо знати і що робити згідно
з бажанням Небесного Батька.

Чи Він страшний?

Ні, Святий Дух зовсім не страшний.
Ми не бачимо Святого Духа, але ми Його
відчуваємо поруч. Він допомагає нам
відчувати радість.

6.

Так, а тепер заплющуй очі. Пора спати.
Я тебе люблю.

Я також тебе люблю. І я, мабуть,
відчуваю Святого Духа.

Допомога батькам: Поговоріть з дітьми, у який спосіб вони можуть відчувати вплив Святого Духа. Запитайте, що вони відчують, коли вибирають правду і роблять те, що запрошує Святого Духа бути поруч.

ІЛЮСТРАЦІЇ СКОТТА ПЕКА

ЗАПРОШУВАТИ ДУХА

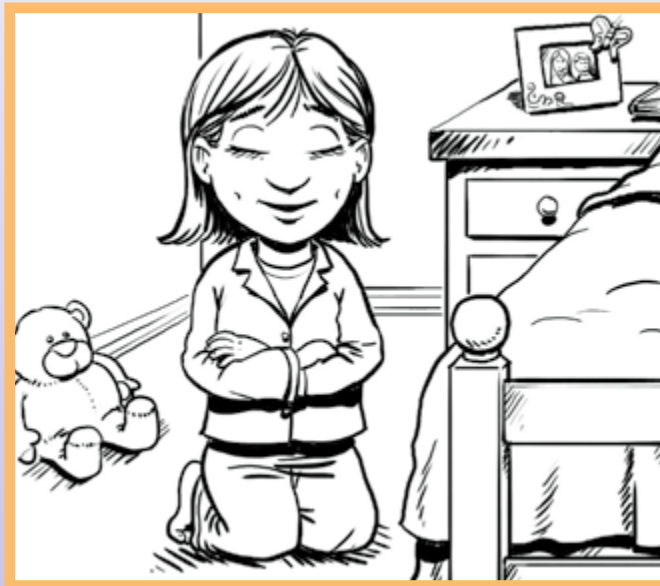
Хілларі Уоткінс Лемон

Ви можете багато всього робити, щоб Святий Дух був поруч з вами. На нижче поданих малюнках зображено чотири ідеї. Виберіть одну ідею й докладіть зусилля, щоб її реалізувати. Потім комусь

розкажіть про свої почуття. Розмалуйте малюнок, що стосується цієї ідеї, а потім беріться до іншої. Розмалуйте малюнок до цієї ідеї, а потім переходьте до іншої.

1. Ділитися

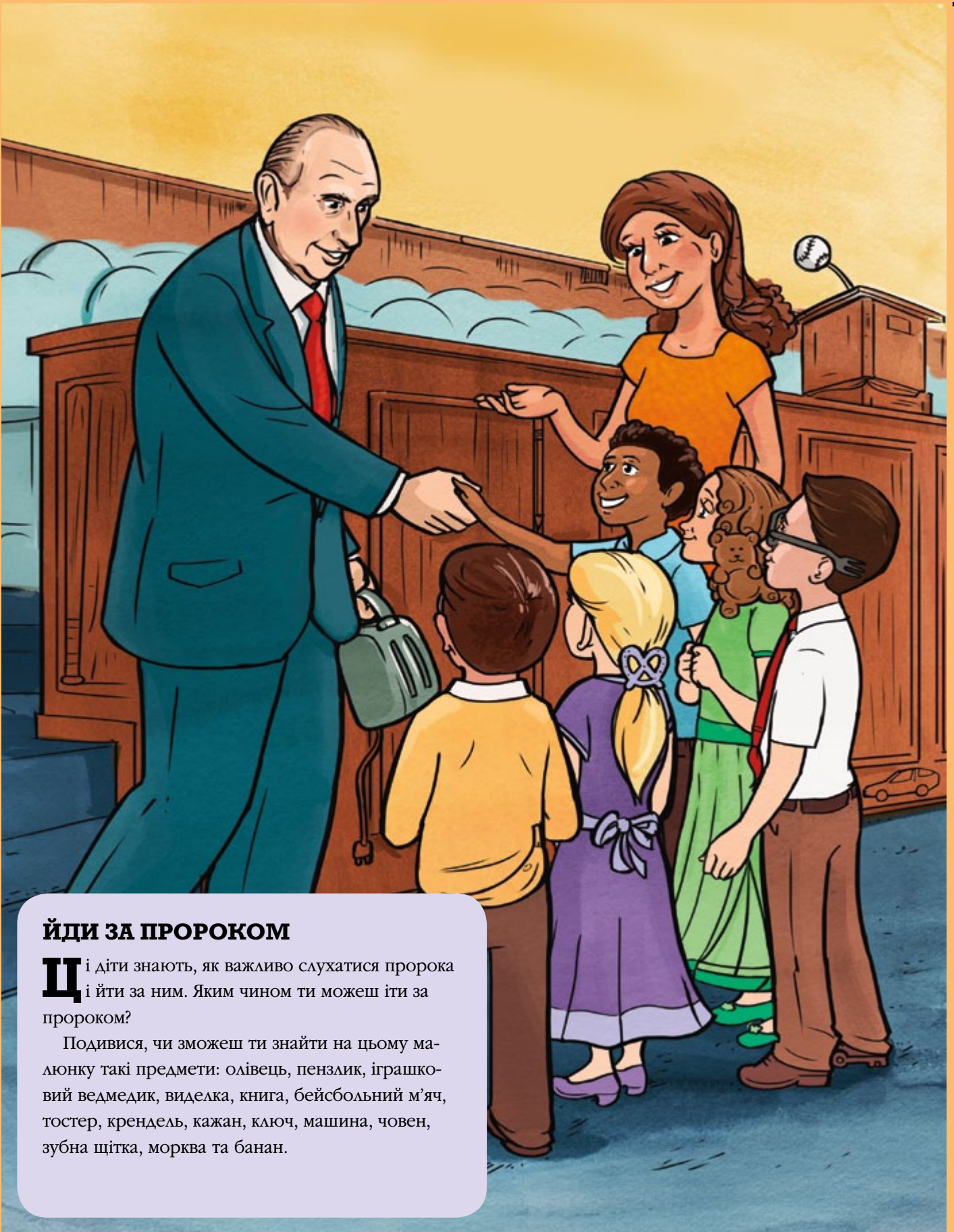
2. Молитися

3. Допомогати

4. Співати

ЙДИ ЗА ПРОРОКОМ

Ці діти знають, як важливо слухатися пророка і йти за ним. Яким чином ти можеш іти за пророком?

Подивися, чи зможеш ти знайти на цьому малюнку такі предмети: олівець, пензлик, іграшковий ведмедик, виделка, книга, бейсбольний м'яч, тостер, крендель, кажан, ключ, машина, човен, зубна щітка, морква та банан.

Фонд допомагає членам Церкви по всьому світу отримувати храмові благословення

Хезер Уітл Ріглі

Церковні новини та події

З того часу, як у липні 2001 року Ріаз Джил із Пакистану увійшов до Манільського Філіппінського храму, перед тим, як поїхати на місію в Сінгапур, він знав, що хоче повернутися до храму, щоб мати вічну сім'ю.

У 2007 р. охристілася його дружина, Фара, але коштів не вистачало, і вони не знали, коли зможуть поїхати в храм, що знаходився на відстані понад 5700 км. Коли у 2009 р. у них народився син, Аммон Фінеас, їхнє бажання запечататися в храмі стало ще сильнішим. І в другій

Ріаз Джил, його дружина, Фара, та син Аммон Фінеас, змогли відвідати Манільський Філіппінський храм і запечататили там сім'єю у 2010 році, завдяки церковному Загальному фонду допомоги відвідувачам храму.

половині 2010 р., за сприяння церковного Загального фонду допомоги відвідувачам храму, вони отримали відповідь на свої молитви.

“Подорож до храму з моєю сім'єю допомогла мені зміцнити свідчення,—сказав брат Джил.— Після нашого відвідування храму мені здається, що я можу більше віддавати Господу. ... Подорож до храму була такою чудовою і настільки зміцнила віру, що це важко передати словами”.

Перебуваючи там, брат Джил також зміг виконати обряди за свого батька, дідуся та свекра, які вже померли. Він виконав роботу за свою матір і був запечатаний до своїх батьків.

“Відвідування храму було чудовим привілеєм для мене та моєї сім'ї,—сказав він.—Я хочу особливо подякувати провідникам, які уможливили цю храмову подорож, і багато молюся за них”.

Починаючи з 1992 р. цей фонд, що на 100 відсотків наповнюється з пожертвувань членів Церкви, надавав можливість членам Церкви, які мешкають поза межами Сполучених Штатів і Канади, одноразово відвідати храм, чого в іншому випадку, вони б не могли зробити. Члени Церкви, які

бажають зробити внесок, просто пишуть “Фонд допомоги відвідувачам храму” у графі “Інше” звичайного бланку для пожертвувань. Окремі особи також можуть робити внески до цього фонду через LDS Philanthropies (Філантропічний фонд СОД).

На жовтневій генеральній конференції 2011 р. Президент Томас С. Монсон закликав членів Церкви робити внески до Загального фонду допомоги відвідувачам храму, зазначивши: “Все ще у світі залишаються місця, де храми настільки далеко від членів нашої Церкви, що вони не можуть дозволити собі тривалі подорожі, щоб до них дістатися. А це означає, що вони не можуть стати причасниками священних і вічних благословень, які надаються храмами” (“Коли ми зустрічаємося знову”, *Ліягона та Ensign*, лист. 2011, сс. 4–5).

“Цей фонд створювався для допомоги тим, хто живе в таких куточках світу, звідки дуже важко дістатися до храму,—сказав старійшина Уільям Р. Уокер, виконавчий директор храмового відділу.—Одноразова допомога призначена, щоб надати людині можливість отримати власні обряди”.

Найбільше ця потреба, за словами старійшини Уокера, існує в Африці, на островах Тихого океану та в Азії. Президенти колів та місій надають рекомендації своєму президентству території, яке в свою чергу управляє фондом в кожній країні окремо.

Протягом 2009-го та 2010-го

років, приблизно 4000 членів Церкви скористалися цим фондом, щоб дістатися храму вперше—і, можливо, востаннє.

Старійшина Уокер сказав, що для того, щоб благословити якомога більше людей, вони “розгляда[ють] можливість відвідування того храму, дістатися до якого літаком коштуватиме найдешевше. Це означає, що відвідати можна не лише найближчий храм чи той, що знаходиться в межах території”.

Кожен член Церкви, який користується фондом, має зробити певне пожертвування або внесок.

“В деяких місцевостях навіть отримати паспорт дуже дорого і складно,—сказав старійшина Уокер.—Тому в тих територіях, де члени Церкви мають залишити межі своєї країни, щоб дістатися храму, їм слід самим попідкуватися про власний паспорт заради можливості скористатися фондом. В деяких країнах для цього треба лише сплатити певну грошову суму. Для когось ця сума може здаватися невеликою, але для них це може становити еквівалент піврічних заощаджень”.

Старійшина Уокер сказав, що ті, хто роблять щедрі внески заради своєї мети, зазвичай цінують те, що отримують, набагато більше. “Майже в кожному випадку люди доклали усіх зусиль, щоб зробити власний внесок, і отримали щедрі благословення, і не вважають отриману допомогу за

щось належне”,—сказав він.

Кошти фонду використовуються не лише для надання людям можливості потрапити до храму, але і для придбання семи комплектів храмового одягу для кожної особи, щоб вони могли дотримуватися своїх завітів після того, як повернуться додому.

Слова Президента Монсона, сказані під час конференції, були висловлюванням, в якому пророк вперше з кафедри оголосив про цей фонд. Завдяки цьому, а також зростанню потреби у допомозі з фонду, кількість пожертвувань найвірогідніше збільшиться, сказав старійшина Уокер.

“Кількість нових членів Церкви зростає, а ми здебільшого ще не задовольнили потреб у багатьох територіях”,—сказав він. Процитувавши пораду Президента Говарда В. Хантера

(1907–1995), висловлену в 1994 році, що всі достойні члени Церкви мають носити з собою храмову рекомендацію (див. “The Great Symbol of Our Membership”, *Tambuli*, лист. 1994, с. 6; *Ensign*, жовт. 1994, с. 2), він продовжив: “У нас є багато вірних членів Церкви, які мають дійсні храмові рекомендації, але ще не були в храмі і не мають можливості побувати там найближчим часом”.

Старійшина Уокер сказав, що Президент Монсон оголосив про цей фонд, оскільки з любов’ю ставиться до храмів і знає про потреби святих, які є основними одержувачами допомоги з цього фонду.

“Коли ви відвідуєте ці далекі місця, ви знайомитеся з людьми і усвідомлюєте труднощі, які вони мають,—сказав старійшина Уокер.—Цей фонд благословить велику кількість людей”. ■

**Манільський
Філіппінський храм**

Студенти відвідують семінарію у Веттерау, Німеччина.

Всесвітня програма семінарії зміцнює студентів у євангелії

Мелісса Меррілл

Церковні новини та події

Мілтон Різ із Португалії ходить на заняття до місцевого будинку зборів. Фрейзер Клафф із Тасманії, Австралія, навчається вдома і його мама є його вчителем. Лорен Гомер зі шт. Юта виходить зі школи і йде в будівлю, розташовану на іншому боці вулиці, щоб бути на занятті, яке проводиться там через день під час другого шкільного уроку; Бен Гілберт із шт. Вермонт, США, відвідує заняття щотижня перед спільними заходами; а в шт. Алабама, США, Мак-Кензі Моррілл бере участь у заняттях щодня за допомогою веб-конференції. Дон Парк із Кореї ходить на урок, який починається о 22.00, у той час як Джемі Грінвуд із шт.

Нью-Мексико, США, прокидається о 4.00 ранку, щоб вчасно дістатися на заняття, яке починається о 5.15.

Усі ці підлітки—та близько 370000 таких, як вони—виконують пораду пророка, зробити семінарію пріоритетом у своєму житті.

Програма семінарії, яка відзначає свій 100-річний ювілей цього року, у різні часи працювала по-різному, і навіть сьогодні часто виникає необхідність в її адаптації до індивідуальних потреб та місцевих обставин. Але у будь-який час і в будь-якому місці одне залишається незмінним: вивчення євангелії допомагає підліткам зміцнити свої свідчення про Спасителя та Його євангелію.

Коли Мілтон Різ, 17 років, вперше почав відвідувати семінарію, невеличка група молоді зустрічалася щосуботи через те, що на тижні багато хто з них відвідували спортивні секції та інші факультативні заняття.

Однак тепер Мілтон відвідує семінарію протягом тижня—іноді перед школою, а іноді—після. Для Мілтону це означає раніше вставати і, часом, відмовляти собі у проведенні часу з друзями по вечорах для того, аби відвідувати заняття.

Незважаючи на це Мілтон не вважає семінарію жертвуванням. “Це скоріше привілей”,—сказав він. Мілтон сподівається, що піде по слідах своєї сестри, яка зараз служить на місії, і семінарія є одним із способів підготовки. “Як би важко це не давалося, я знаю, що це варто того”,—сказав він.

Діа Лакно, 18 років, з Філіппін, була охрищена у віці 14 років і невдовзі почала відвідувати семінарію. Вона очікувала, що заняття будуть схожими на звичайні шкільні уроки, де в неї буде домашнє завдання, лекції та напруга, яка все це супроводжує. Замість цього, вона каже, що: “Семінарія дає мені сили долати всі ті тягарі, пов’язані з навчанням у школі. Завжди, коли я відвідую семінарію, я знаходжу оновлення і рівновагу”.

Для того, щоб прочитати про жертви та успіхи студентів семінарії по всьому світу, знайдіть статтю “Програма семінарії зміцнює студентів у євангелії” на сайті news.lds.org. ■

Для того, щоб прочитати про духовний вечір з президентом Бойдом К. Пекером, президентом Кворуму Дванадцятьох Апостолів, який відбувся 22 січня і був присвячений 100-річному ювілею семінарії, зайдіть на сайт news.lds.org.

Пророк заохочує дорослу молодь бути світлом

1 листопада 2011 р. на духовному вечорі в Університеті Бригама Янга, Прово, Президент Томас С. Монсон закликав присутніх бути “праведним прикладом”.

Цитуючи слова апостола Павла з Нового Завіту—“Будь зразком для вірних у слові, у житті, у любові, у дусі, у вірі, у чистості” (1 Тимофію 4:12)—Президент Монсон висловив своє бажання, щоб члени Церкви були світлом для світу.

“Що таке світло?—запитав він.— Мені подобається просте визначення: Щось, що освітлює. Наш приклад праведності ... може допомогти осяяти світлом світ, який стає дедалі темнішим”.

Він визнав, що для багатьох світло потьмяніло такою мірою, що майже зникло. Ми, за його словами, відповідаємо за те, щоб підтримувати вогонь у наших світильниках, щоб інші могли бачити його і йти за ним, а для цього ми повинні мати віру.

“Обов’язок кожного з нас полягає в тому, щоб розвинути віру, необхідну для духовного виживання, і осяяти нашим світлом інших, щоб вони могли його бачити,—сказав він.—Пам’ятайте, що віра і сумніви не можуть існувати одночасно в одному місці”.

Один із найкращих способів здобути і зміцнити віру, за словами Президента Монсона—це читати і вивчати Писання та часто і послідовно молитися.

“Чи читали ви Книгу Мормона?

У своєму виступі на духовному вечорі в Університеті Бригама Янга в Прово, Президент Монсон закликав членів Церкви читати Книгу Мормона і особисто дізнатися про її істинність.

Чи пересвідчилися ви в дієвості обіцяння, даного в книзі Моронія?”—запитав він. Він закликав присутніх щодня виділяти певний час, щоб особисто дізнаватися про істинність Книги Мормона, “бо вона змінить ваше серце і ваше життя”, сказав він.

Цитуючи 3 Нефій 12:16—“Отже, нехай ваше світло сяє перед цим народом, щоб вони бачили ваші добрі вчинки і прославляли вашого Батька, Який на небесах”—Президент Монсон пояснив, що Христос є істинним світлом, яке “просвічує кожну людину, що приходить на світ” (Іван 1:9), тим світлом, яке “у темряві світить” (Іван 1:5).

На завершення він сказав: “Ми маємо безліч можливостей, щоби сяяти. ... Наслідуючи приклад Спасителя, ми матимемо нагоду певним чином бути світлом у житті людей, які оточують нас”. ■

Щоб дізнатися більше про останні виступи та поїздки членів Першого Президентства і Кворуму Дванадцятьох Апостолів, будь-ласка, завітайте на сайти prophets.lds.org та news.lds.org.

Члени Церкви з Ефіопії укомплектовують гігієнічні набори

Понад 70 членів Церкви зібралися 1 жовтня 2011 р. у домі зборів Меганагна в Аддис-Абебі, Ефіопія. Протягом приблизно п’яти годин вони укомплектували 5000 гігієнічних наборів для своїх співвітчизників, які постраждали від засухи на Африканському Розі.

Цей проект був одним із заходів Церкви, спрямованих на допомогу людям, які живуть в Ефіопії.

Члени Церкви та місіонери в Аддис-Абебі, Ефіопія, допомагають укомплектувати 5000 гігієнічних наборів, щоб роздати їх співвітчизникам, які постраждали від засухи на Африканському Розі.

Стала доступною нова відеобібліотека “Навчання провідництва”

Відділ священства Церкви оголосив про вихід інтерактивного додатку до оновленого *Довідника 2: Керування Церквою*, який отримав назву “Навчання провідництва”. Це розміщена онлайн збірка навчальних відеоматеріалів, в яких висвітлюються принципи, представлені у посібнику. Цей новий ресурс зараз доступний на сайті leadershiplibrary.lds.org. Окремі матеріали у бібліотеці будуть доступні 11-ма мовами вже цього року.

Чилі святкує 50-річчя місіонерської роботи

У жовтні 2011 р., у Чилі протягом цілого тижня проходило святкування 50-річчя офіційного початку місіонерської роботи Церкви в цій країні.

Святкування здійснювалося за сприяння президентства Чилійської території. Члени президентства території виступили на заході, який відбувся у суботу, 15 жовтня, і став головною подією святкування.

На стадіоні Санта Лаура, в Сантьяго, зібралися близько 20000 членів Церкви, щоб відсвяткувати ювілей прийняття евангелії чилійським народом і відзначити зростання Церкви виступами, піснями, театральною постановкою і танцями. ■

Провідники звертаються до латиноамериканських святих під час трансляції в листопаді

Старійшина Клаудіо Д. Сівік, сімдесятник, та старійшина Гері Б. Доксі, територіальний сімдесятник з території Південна Юта, виступили на духовному вечорі, організованому Церквою для святих з Латинської Америки, який називався “En la luz de Su amor” (“У світлі Його любові”), і проводився у неділю, 13 листопада 2011 р.

Тисячі членів Церкви, які розмовляють іспанською та португальською мовами, а також їхні друзі відвідали цей духовний вечір у Конференц-центрі, а також в будинках зборів у Північній, Центральній та Південній Америці.

Протягом восьми років Церква проводила щорічні духовні заходи для зростаючої спільноти латиноамериканських святих, зокрема Різдвяні концерти, духовні вечори та театральні постановки. Духовний вечір, що відбувся у 2011-му році, став визначним, оскільки цей щорічний захід вперше транслювався у прямому ефірі до домів зборів, розташованих поза межами Сполучених Штатів.

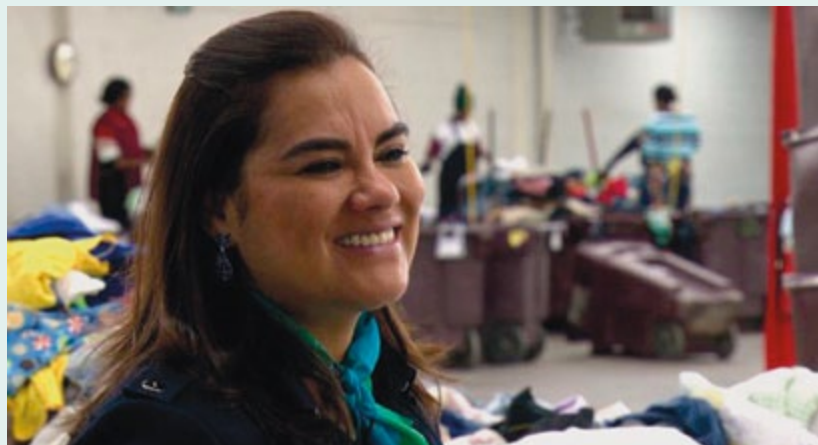
Зустріч першої леді Гондурасу з членами Першого Президентства

Перша леді Гондурасу, Роза Елена Бонілла де Лобо, зустрілася з Президентом Томасом С. Монсоном та президентом Генрі Б. Айрінгом, першим радником у Першому Президентстві, у вівторок, 8 листопада 2011 р. Цю зустріч вона назвала “великим привілеєм”.

Під час її візиту до Головного управління Церкви, для неї було проведено екскурсію, в ході якої вона також відвідала Храмову площу, Бібліотеку сімейної історії, Конференц-центр, Церковний гуманітарний центр та Площу благополуччя.

Вона пояснила, що нещодавно Церква надала допомогу під час жорстокої повені в Гондурасі. “Лише два тижні тому ви доставили 81600 тон їжі для людей, які постраждали від дощу та повені, і це лише один приклад з великої кількості того, що ви робите,—сказала вона.—Тепер у мене є віра в те, що для Церкви немає кордонів чи меж у її здатності допомагати нужденним [та] відданості цій справі”. ■

Перша леді Гондурасу, Роза Елена Бонілла де Лобо, відвідала визначні церковні будівлі у Солт-Лейк-Сіті, шт. Юта, США, 8 листопада 2011 р.

У цьому номері є статті та вправи, якими можна скористатися на домашньому сімейному вечорі. Далі подано кілька прикладів.

Вона несе слова втіхи

Ліягона несе слова пророків членам Церкви, що живуть по всьому світу. Читаючи *Ліягону*, я відчуваю присутність Духа і отри- мую провід. Вона допомагає мені дізнаватися про те, що мені слід робити. Я вдячна за цей журнал— він змінює моє життя словами втіхи, які він мені доносить.

Маріана да Граса Аугусто, Мозамбiк

Послання зміцнюють і оновлюють

Мені подобається читати журнал *Ліягона*. Моє свідчення зміцнюється і оновлюється, коли я роздумую над посланнями живих пророків. Дух свідчить мені, що їхні послання—це одкровення і воля нашого Небесного Батька. Я знаю, що Він покликав пророків, щоб скеровувати нас у ці часи.

Джеймс Рассел Круз, Філіппіни

Рушайте на порятунок

Моє серце зворушили слова Президента Томаса С. Монсона, коли він порадив усім святим вирушити на порятунок тих, хто став малоактивним. Завдяки посланню пророка, я відчув вплив Святого Духа.

Гіллермо Васкес Окампо

Будь ласка, надсилайте свої відгуки і пропозиції на адресу: liahona@ldschurch.org. Листи можуть бути відредаговані для більш стислого і ясного подання інформації. ■

“Чи зробив я сьогодні добро комусь?”, с. 14: Ви можете почати, заспівавши “Ми вдячні, о Боже Всевишній” (*Гімни*, № 10). Прочитайте статтю разом або прочитайте заздалегідь обрані улюблені уривки. Запитайте членів сім’ї, що вони дізналися про Президента Томаса С. Монсона. Роздайте аркуші паперу та олівці, щоб кожен міг записати своє свідчення про Президента Монсона, як живого про- рока. Попросіть членів сім’ї зміцнити свої свідчення через ширю молитву. Ви можете завершити виконанням гімну “Чи зробив я сьогодні добро?” (*Гімни*, № 132).

“Заклик до індексаторів по всьому світу”, с. 34: Прочитайте статтю заздалегідь. Під час сімейного вечора поясніть, чому індексування у FamilySearch є важливою складовою сімейно-історичної роботи і чому потрібні нові індексатори. Якщо у вас вдома є комп’ютер та доступ до Інтернету, зайдіть на сайт indexing.familysearch.org. Створіть аккаунти для членів сім’ї, які ще ніколи не індексували, і проведіть певний час разом за індексуванням.

“Слідувати за пророком”, с. 42: Коротко перекажіть статтю членам сім’ї. Можливо, ви захочете прочитати разом

останній розділ цієї статті “Як навчитися слухатися пророчих слів”. Розгляньте фрази, які за словами старійшини Беннетта можуть допомогти нам виявити настанови, надані нам пророками. Запросіть членів сім’ї намагатися почути ці фрази на гене- ральній конференції, яка відбудеться на- ступного місяця. Можете завершити своїм свідченням про слідування за пророком.

“Один, але не самотній”, с. 54: Поч- ніть із запитання, чи доводилося членам вашої сім’ї відчувати самотність, коли вони прагнули жити за нормами, вста- новленими Господом. Як вони долають ці почуття? Перекажіть історію Хуана Кабрера. Ви можете запросити когось розповісти про те, як він або вона дотри- мувалися заповідей, у той час як інші цього не робили, і які благословення прийшли за цей послух.

“Прийми рішення прямо зараз”, с. 66: Прочитавши статтю, дайте разом з вашими дітьми відповіді на запитання під заголовком “Так чи Ні?”. Потім вигадайте інші ситуації, які вимагають вибору між правильним та неправильним, і запитайте, як би вони вчинили у кожному випадку. ■

Отримала натхнення з посібника для ясельної групи

Домашній сімейний вечір, який мені найбільше запам’ятався, почався із вправи з по- сібника для ясельної групи. Ми з чоловіком і нашими маленькими донечками виконали вправу з віршиком. Ми читали: “Якщо ти високий-превисокий, Небесний Батько знає і любить тебе. Якщо ти маленький-премаленький, Небесний Батько знає і любить тебе. Високих, Малих, Високих, Малих, Небесний Батько знає і любить усіх”. У той час як ми чи- тали, ми показували, що ми маленькі або високі, і що незалежно від нашої нашої зросту, Небесний Батько любить нас. (Див. *Дивіться на своїх маленьких* [2008], с. 9).

Потім ми з чоловіком і доньками разом поласували фруктовими тістечками. Дівчаткам було так весело, що вони схотіли знову виконати вправу “високий-маленький” серед тижня.

Як прекрасно, що розклад домашнього сімейного вечора може бути гнучким. Сімейний вечір у нашій молодій сім’ї, як правило, короткий і простий, але ми намагаємося навчати наших дівчаток основним принципам, таким, як: любов, доброта і спільна молитва. ■

Валентина Портолан Симонович, Італія

ІТИ ВПЕРЕД І ВГОРУ

Мішель Герра

Я щойно пережила розрив стосунків з коханою людиною і багато часу проводила з сестрою. Як завжди, все закінчилося тим, що ми їли нездорову їжу, дивилися телевізор і багато спали. Якось прокинувшись, я сказала: “Мабуть, ми не дуже підходимо одна одній”. Ми засміялися, але того вечора я дякувала Небесному Батькові за усвідомлення, що я користуюся сестрою, як захисною ковдрою, і молилася, щоб краще зрозуміти, що мені далі слід робити у житті. Упродовж наступних кількох місяців, в той час як я починала розуміти один принцип за іншим, на цю молитву надходила відповідь.

Наступного дня під час зборів Товариства допомоги я звернула увагу на один вірш: “А других він умиротворить, приспить їх до плотської безпечності так, що вони скажуть: Усе гаразд у Сіоні; так, Сіон процвітає, усе гаразд. ... Отже, горе тому, кому спокійно в Сіоні!” (2 Нефій 28:21, 24). Я завжди читала ці вірші з думкою про те, що в них ідеться про гордовитих, які тільки роблять вигляд, що поклоняються. Я не вважала, що спокійно почувала себе в Сіоні через те, що провела так багато часу у своєї сестри. Однак я почала розуміти, що замість того, щоб шукати зцілення, я шукала зручності. Я вирішила тоді, що буду старанніше намагатися вийти зі своєї зони комфорту.

Це рішення мені допомогло, але зробивши крок із зони комфорту, я більше усвідомила свої слабкості. Це змусило мене ще більше себе критикувати. Коли я

розповіла про ці почуття одному другові, він сказав: “Як чудово, коли прощаєш себе”. Його зауваження пробудило в мені більше бажання прощати себе за свої недоліки й при цьому не ставати поблажливою, як ті, кому “спокійно в Сіоні”.

Одного дня мене вразив цей уривок з Писань: Мормон 2:13–14: “Їхній сум був не на покаяння, через великодушність Бога; але швидше це був сум проклятих, через те, що Господь не завжди захоче дозволяти їм мати щастя у гріхові. І вони не прийшли до Ісуса із скрушеними серцями і упокореними духами”. Я зрозуміла, що моє відчуття невдачі гальмувало мій особистий розвиток, і я почала розмірковувати, що включає в себе належний сум. На недільній школі я знайшла відповідь.

Наш учитель намалював лінію на дошці. З одного боку він написав: “Надто критично до себе ставитися”, а з іншого: “Їжте, пийте і звеселяйтеся”. Ми говорили про те, як уникати обох крайнощів. Я міркувала над тим, які слова можна написати на центральній лінії, і Дух спрямував мої думки до фрази: “скрушене серце і упокорений дух”. Мені здавалося, що вирішенням для тих, хто намагається бути надто критичним до себе, є слова “упокорений дух”—такий дух, який кається, приймає Господню допомогу і вдячний за Його милість. Засобом для тих, хто думає, що в Сіоні спокійно, є скрушене серце—таке серце, яке відчуває спонукання до змін і зцілення.

Спаситель навчав: “І ви принесете в жертву Мені скрушене серце і упокорений дух” (3 Нефій 9:20). Я вдячна за знання про те, що коли шукаю Господньої допомоги, коли виникають думки про те, що в Сіоні спокійно або коли надто критично ставлюся до себе, то приношу прийнятну жертву Йому—жертву, яка допомагає мені йти вперед по життю. ■

*Я молилася,
щоб зрозуміти,
як мені
зцілити розбите серце.
Поступово
зрозуміла
відповідь: через
скрушене
серце.*

Щього року в багатьох номерах *Ліяґони* будуть міститися фігурки персонажів з Книги Мормона. Щоб вони були достатньо міцними і ними було легко користуватися, виріжте фігурки і приклейте або прикріпіть клейкою стрічкою до картону, невеличких паперових мішечків або паличок. Зберігайте кожен набір у конверті або мішечку і зробіть напис, що вкаже, де в Писаннях шукати історію, яка відповідає цим фігуркам.

Авінадій

Алма

Цар Ной і його священники

Авінадій перед царем Ноєм
Мосія 11–17

Якщо, за словами Президента Томаса С. Монсона, організація—це подовжена тінь її провідника, тоді бажання надихати, заохочувати, привертати, залучати і рятувати інших одного за одним—це доручення кожного святого останніх днів. Цей спосіб життя є віддзеркаленням прикладу Спасителя, Який “ходив..., добро чинячи” (Дії 10:38). Щоб більше дізнатися про нашого пророка і його здатність спасати, див. статтю Хейді С. Свінтон “Чи зробив я сьогодні добро комусь? З життя Президента Томаса С. Монсона”, с. 14.